ATEŞPARE

SONUN ÖTESİNDE

CEREN MELEK

Sonsuza kadar mutlu yaşadılar sadece masalların sonlarında yazılırdı.

Ateş ve Aşkın her şeyin sonuna gelmiş ancak onların hikâyesi bitmemişti. Son savaşlarını verdiklerini sanıyorlardı ama onlar son nefeslerine kadar savaşacaktı.

Verdikleri kayıplardan ve acılardan sonra artık her şeyin bittiğini sansalar da geçmişten gelen, tüm oyunun kurucusu olan o isim tüm dengeleri değiştirecek ve onları en büyük acılara bir kez daha sürükleyecekti.

Adalet arayışım maskelerin altına gizli.
Kanla kaplı bu şehir benim kırmızı gören gözlerimin eseri.
Varlığım en büyük felaket sebebi.
Zihnim şeytanın eseri,
Adaletle sınananların sesi susmayacak.
Acıların esirleri olanlar bir gün prangalarından kurtulacak.
Ve o gün o sesi kimse bastıramayacak.
Çünkü en büyük zaferler felaketlerden doğar.
Ne de olsa ADALET OLSAYDI V DOĞMAZDI.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-5587-19-0
9 786255 587190
www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Ben her evrende bir savaşçı olacaktım çünkü bazen asıl savaşlar, savaş meydanlarında kazanılmazdı.

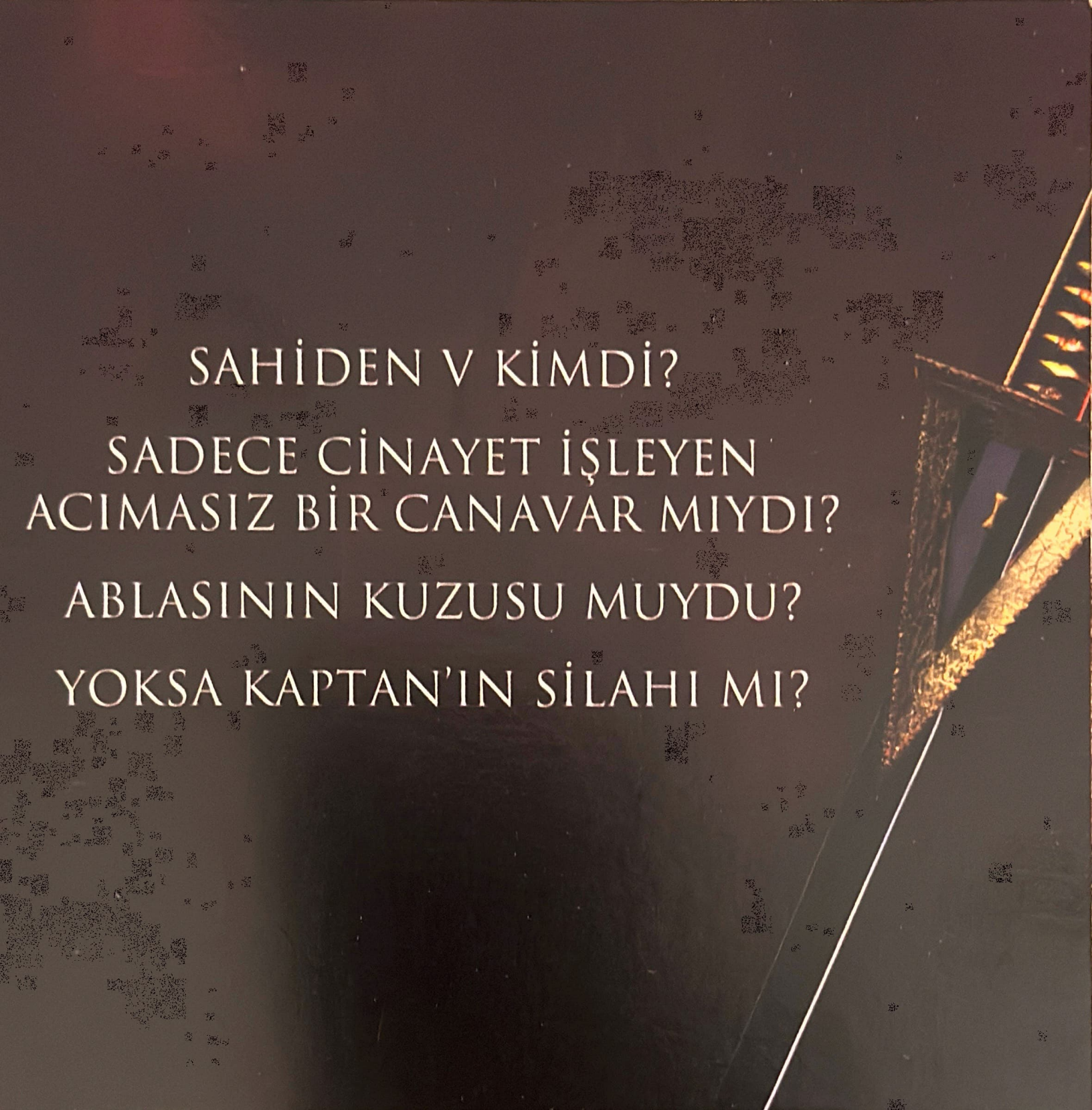
SAHİDEN V KİMDİ?
SADECE CİNAYET İŞLEYEN
ACIMASIZ BİR CANAVAR MIYDI?
ABLASININ KUZUSU MUYDU?
YOKSA KAPTAN'IN SİLAHI MI?

ATEŞPARE

SONUN ÖTESİNDE

CEREN MELEK

İNDİGO KİTAP

ATEŞPARE-4,5

SONUN ÖTESİNDE
CEREN MELEK

Baskı: Nisan 2025
ISBN: 978-625-5587-19-0
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2025, Ceren Melek
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Seda Durdu
Şömiz Tasarımı: Pınar Nur Güven
Cilt Tasarımı: Mersa Ünsal

Baskı
Rumi Matbaa Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8 Giriş Kat
Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 51196

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv.
No:1 İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

ATEŞPARE

SONUN ÖTESİNDE

CEREN MELEK

İNDİGO KİTAP

Bu kitapta geçen kişiler ve kurumlar tamamen hayal ürünü olup her ayrıntısıyla kurgudan ibarettir.

ATEŞ'TEN ÖNCE ATEŞPARE

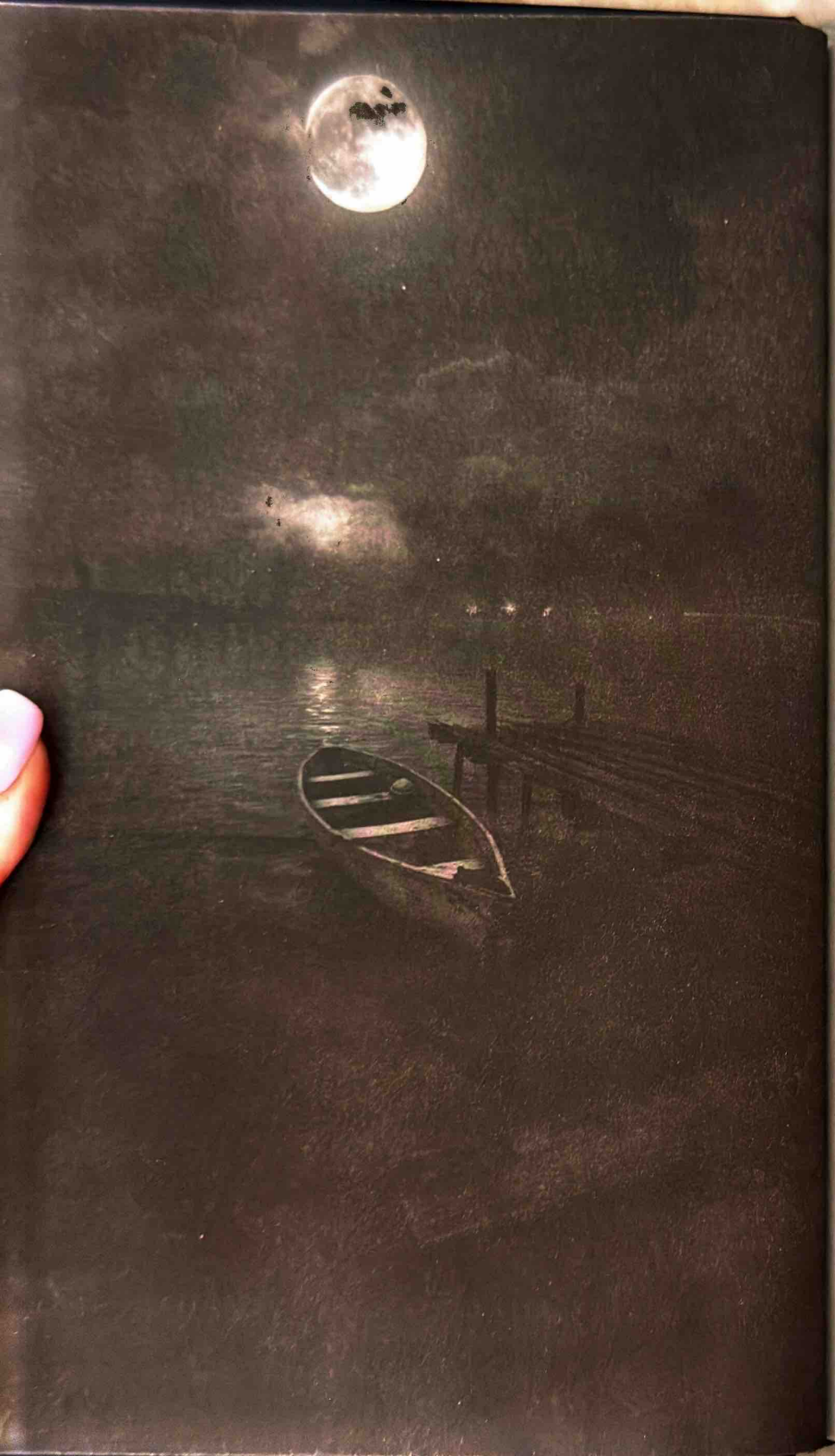

GİRİŞ

"Kimsin sen?" Karşımdaki yabancıya boş gözlerle baktım.

"Katilim," dedim dürüstçe. Dürüstlüğüm karşısında güler gibi oldu ama gülmedi.

"Öyle mi? Kaç kişiyi öldürdün?" dedi ancak mizacı çok değişikti. Dalga mı geçiyor yoksa ciddi mi anlayamıyordum. Zihnim bunu sevmedi, kontrol bende olmalıydı.

"Üç."

"Kimlerdi? Kaç yaşında öldürdün?" dedi tüm ciddiyetiyle. Gözlerini kısmıştı ve dikkatlice beni dinliyordu.

"Birincisi, doğduğum gündü. Annemi öldürdüm.

İkincisi, on bir yaşımda. Babamı öldürdüm.

Üçüncüsü, on üç yaşındaydım. Yetimhane müdürünü öldürdüm."

Bu Aşkın'ın kan ve tutku dolu macerası.

Zekânın ve vahşiliğin beden bulmuş hali: Aşkın.

Ama bir de bu hikâyenin henüz bilinmeyen bir tarafı daha vardı. Tüm hikâyeyi yazan, oynatan, yöneten ve her şeyi kendi arzularına göre şekillendiren bir kişi vardı: Kaptan.

Kurnaz oyunların üstadı, bir katilin sahip olabileceği en büyük şansı, bir insanınsa asla anlayamayacağı o adamdı.

Onun oyununda kurallar değişmezdi, onun oyununda kazanan olmazdı çünkü kimse bir oyunun içinde olduğunu anlayamazdı. Sinsi bir virüs gibi tüm bedeni sarar ve o bedeni kendisine ait kılardı.

Kaptan hemen yanında duran, ellerinde kanlar olan küçük kıza bakarken onun hayatında nasıl bir yer edineceğini biliyordu. Göğsünde derin bir sızı hissetti Kaptan.

"Gel içeri evlat," dedi ve barakanın kapısını tamamen araladı Kaptan.

Aşkın tereddütle bir barakanın içine bir de Kaptan'a baktı. Henüz ilk defa gördüğü bir adamdı ve ona güvenmiyordu ama aksi bir durumda kendini koruyabileceğini biliyordu. Aşkın barakaya girdiğinde, barakanın köşesinde yanan soba onun tüm bedenini rahatlattı.

Kaptan gözleriyle barakadaki eskimiş koltuğu işaret etti. Aşkın koltuğa oturduğunda Kaptan da karşısına geçti. İhtiyar adam karşısındaki çocuğun acısını, sahipsizliğini ve kendini nasıl kaybettiğini görüyordu. Zaten tüm bunları o planlamıştı. O doğduğundan beri onu yanına alacağı günü bekliyordu ve o gün gelip çatmıştı. Aşkın'ın tüm silahlardan daha güçlü ve eşsiz olduğunu o an sadece Kaptan biliyordu.

Aşkın, tam da Kaptan'ın tahmin ettiği gibiydi. Tüm acılarına rağmen dikbaşlı, kayıplarının ağırlığıyla intikam dolu ve tüm adaletsizliklere öfkeli bir çocuktu karşısındaki. Doğru bir eğitimle, Kaptan'ın amacına ulaşmasını sağlayacak o tehlikeli anahtar tam da karşısında duruyordu.

"Adın ne evlat?" Kaptan'ın sorusuyla cevapsız kaldı Aşkın.

Kaptan hiçbir zaman cevabını bilmediği sorular sormazdı.

"Bu hale gelmene kim neden oldu? Kimi kaybettin?"

"Ve..." Aşkın tam Vera'nın adını verecekken durakladı. Karşısındaki adam ona bu soğukta, yağmurun altında bekleyebileceği bir yer verdiği için minnettarlık hissetse de insanlara olan güvensizliği bu minnetten çok daha fazlaydı.

"Peki, sen artık kim olmak istiyorsun?"

"V."

Kaptan başını onayla salladı, bu ismi bile ona kendisinin verdiğini belki de Aşkın hiçbir zaman bilmeyecekti.

Kaptan amaçları için yaşayan bir adamdı ve hiçbir merhametin bu amaçları engellemesine izin vermeyecek kadar öfke doluydu. Hem sabırlı hem de sakin bir adamdı, hep en sessiz olandı. Aşkın'sa bundan sonra onun haykırışları olacaktı, Aşkın sadece adalet arayışının tutsağı olduğunu sanacaktı ancak tam da bu dakikadan sonra sadece Kaptan'ın tutsağıydı.

Kaptan biliyordu, bir gün artık birbirlerinin hayatlarında olmasalar bile varoluş sebepleri birbirleri olacaktı. Aşkın son nefesine dek Kaptan'ın kırbacı olacak ve bunu sadece Kaptan bilecekti.

İşte Kaptan böyle bir adamdı.

ADALET OLSAYDI V DOĞMAZDI!
Adalet arayışım maskelerin altına gizli.
Kanla kaplı bu şehir benim kırmızı gören gözlerimin eseri.
Varlığım en büyük felaket sebebi.
Zihnim şeytanın eseri,

Hislerim iblisin kölesi.
V bir haykırış.
Asla son bulmayacak.
Her haksızlık karşısında ses çıkaracak, bazen bu çok gürültülü bazen de pis olacak ama asla başarısız olmayacak.

Adaletle sınananların sesi susmayacak.
Acıların esirleri olanlar bir gün prangalarından kurtulacak.
Ve o gün o sesi kimse bastıramayacak.

Çünkü en büyük zaferler felaketlerden doğar.
Ne de olsa ADALET OLSAYDI V DOĞMAZDI.

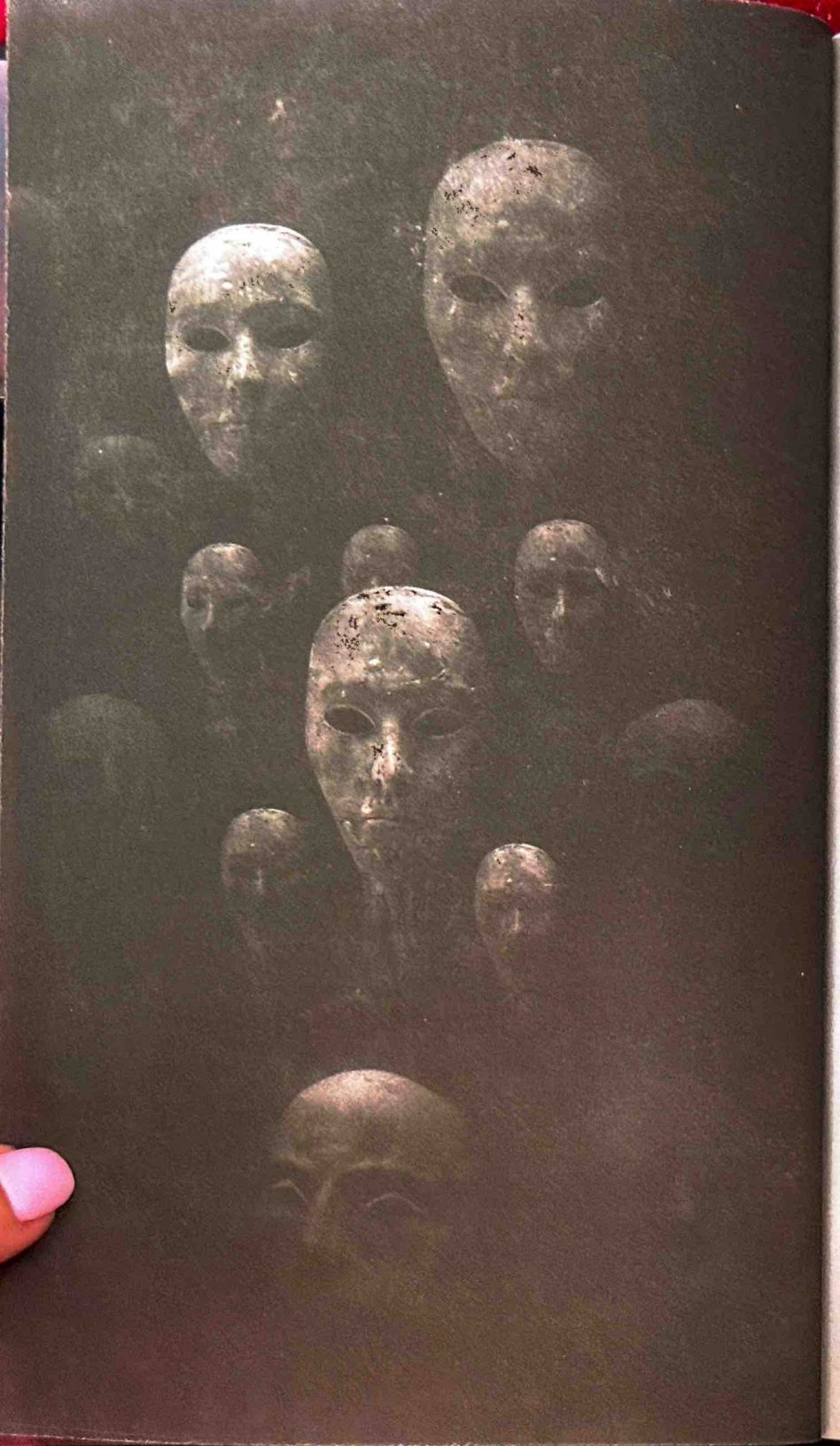

1. BÖLÜM

BİR KATİLİN DOĞUŞU

Bir zaman tüneline girip geçmişe baktığım an geçmiş sanki yaşanmamıştı, sadece silik anılar gibiydi ama geçmiş benim bugünümün ta kendisiydi.

Ve şimdi...

Yıllar sonra geçmişim olacak ve sadece bir cinayet olarak hatırlayacağım anın tam ortasındaydım.

Üst üste dizdiğim bedenlerin üstünde yorgunca uzanmış, sigaramı yavaş yavaş içiyordum. Vücudumun her tarafı kandı, sanırım kandan asla vazgeçemeyecektim.

Her yeni yaşımda biraz daha kirleniyordum, her cinayette su biraz daha bulanıyordu. Artık her şey kan kırmızıydı.

Bir çeteyi çökertmiştim, bu tek başıma giriştiğim en büyük katliamdı. Gerçi ben her zaman tek çalışırdım ama bu sefer başkaydı, bu cinayet her şeyi değiştirecekti. Bu vahşet V'nin kim olduğunu onlara gösterecek o noktaydı.

Sahiden V kimdi?

Sadece cinayet işleyen acımasız bir canavar mıydı?

Ablasının kuzusu muydu?

Yoksa Kaptan'ın silahı mı?

Yaklaşan siren sesleri kulağıma geliyordu, mekânın içinde kırmızı ve mavi ışıklar harelerimin önünde parlıyordu. Epey yorulmuştum ama gece daha uzun sürecekti.

Yattığım ceset yığınının üstünden kalktım ve karşımdaki manzaraya baktım. Koca kulüpte canlı kimse kalmamıştı ama onlar bunu fazlasıyla hak etmişti. Cesetleri üst üste atıp dev bir V harfi oluşturmuştum. V'nin varlığı konuşulsa da bu cinayet V'yi ünlü eden cinayet olacaktı. Biten

sigaramı cesetlerin yanındaki ıslaklığa attığım an alev alev yanmaya başladı. Ayağıma büyük gelen tamamen deri botla izmaritin üstüne bastım ve alevden uzaklaştırarak kendime çektim.

Eğilip küle dönmek üzere olan izmariti iç cebimden çıkardığım poşete attım. İşte bu kadardı. Siren sesleri iyiden iyiyse yaklaşırken hızla arka kapıya yürüdüm. Tam dışarı çıkacağım sırada aralık kapıda gördüğüm kişiyle durakladım.

Genç bir kızdı, yaşı on sekiz vardı ya da yoktu, o bir çocuktu. Üstünde onu yaşından çok daha büyük gösteren, vücudunun her tarafını açıkta bırakan kıyafetler vardı, makyajı da epey abartılıydı. Uzun topukluların üstünde yere çökmüştü, platform topukları kürdan gibi titreyen bacaklarını dengede tutmaya çalışıyordu.

Yüzümde maske olsa da öldürmeyeceğim kimseyle konuşmazdım.

Beni gördüğü için daha da korkmuştu, kollarını kendine sarmıştı. "Çık buradan," dedim kalınlaştırdığım sesimle.

"B-benim gidecek yerim yok."

"AMBV, daha önce duydun mu?" Başını iki yana salladı. "Buradaki pisliklerle birlikte kül olmadan önce dışarı çık ve meydandaki AMBV yazılı vakıf binasını bul. Bu konuşmayı kimseye söyleme." Kız korkuyla kafasını salladı. "Ön kapıdan çık, sadece iki dakikan var yoksa asla çıkamayacaksın."

Kızı arkamda bırakıp yürüdüm, birkaç adım atmıştım ki kızın sesiyle durakladım. "Teşekkür ederim. Beni onlardan kurtardığın için teşekkür ederim. Sana borcumu nasıl öderim?"

"Yaşayarak," dedim kısık sesle ama o kız bunu duymadı.

Arka kapıdan dışarı çıktığımda motorum beni bekliyordu. Çift taraflı ceketimi çıkarıp ters çevirdim, eldivenlerimi de ters çevirerek tüm kanı bedenime hapsedip gözlerden gizledim. Kaskımı başıma geçirdim ve motoruma atlayarak hızla olay mahallinden uzaklaştım.

Soğuk hava bana iyi gelirken direkt evime gidip üstümdeki kanıtlardan kurtulmam gerekiyordu ama eve gitmek istemiyordum. Nefesim daralıyordu.

Kaptan'ın yanına da hiç gidesim yoktu, yine kafa ütüleyecekti. Gitmek istediğim tek kişi vardı, ona da bu saatte gitmem imkânsızdı.

En sonunda kendimi, tüm şehri gören bir tepede buldum. Kafamdaki kaskı ve maskeyi çıkardım. Saçlarım omzuma dökülürken kalçamı motoruma yasladım ve şehri izledim.

Işıkların sardığı, gecenin bir vakti bile hayatın devam ettiği ve dışarıdan çok masum duran şehri. Kimse masum değildi, masumların saflıkları kirletilmişti, suçlular içimizdeydi.

Yanımdan eski model bir araba geçti, içinde genç bir kız ve erkek vardı. Büyük ihtimalle yalnız kalabilecekleri bir yer arıyorlardı. Beni gördüler ama ben manzarayı izlemeye devam ettim. Ben insanların arasında yürürdüm, bir insan gibi görünürdüm, güzel yüzümle içimdeki canavarı gizlerdim. Büyük bir sahtekârdım. En büyük yalanı kendime bahşetmiştim.

Soğuk ve rüzgâr beni kendime getiriyordu.

Bakışlarımı uzun gökdelenlerden çektim, şehri ortadan ikiye ayıran sınıf farkını izledim. Bir tarafta büyük ve şatafatlı binalar, bir tarafta yıkık dökük gecekondular.

Bu işlerde yeni olsam da iyi öğrendiğim bir şey vardı, o gökdelen tarafında oturanların çoğu hak yemeyi bildikleri için o taraftalardı.

Peki ben? Ben mi hangi taraftaydım?

Ben iki tarafta da değildim, ben gökyüzünde de yerin altında da değildim. Ben hiçbir yerdeydim, hiç kimseydim ama en çok da hiçliğin ötesindeydim.

Çalan telefonum dikkatimi dağıttı, Kaptan arıyordu. Eğer iki seferden fazla çaldırırsa ve ben açmazsam çok sinirlendirdi.

Aramasını yanıtladım. "Şimdiden tüm gündem sarsıldı, başka bir işle bunu gölgelemeyelim. Bugünlük eve geç ve dinlen."

"Yani o pislikler bir gün daha mı nefes alsınlar? Hiçbir şey yokmuş gibi. Peki, tamam. Sen öyle diyorsan."

"Evet, öyle diyorum. Sözümden çıkma evlat." Evlat diye seslenişi dudaklarımda acı bir gülümseme oluşturdu.

Ben onun evladı değildim, ben onun canavarıydım.

Telefonu kapattım, yüzüne telefon kapatmamı da sevmezdi ama değişiyordum. Önceden onun sözünden çıkmasam da artık onun bulduğu âciz çocuk değildim, bir makineydim. Artık bana üstadın da gücü yetmezdi.

Kaya'nın evindeydim. Kendi evime geçip üstümdeki tüm delillerden arındıktan sonra ona gelmiştim. Bir sigara yakıp dibime oturdu.

"Neredeyse sabah olmuş, evime geliyorsun ve hiçbir şey söylemeden koltuğuma oturup sigara içiyorsun." Kaya'nın sözleriyle bakışlarımı mavi gözlerine çevirdim.

"Gideyim istersen?"

"Saçmalama Aşkın, senin burada olmanı seviyorum ama senin canın sıkkın sanki?" Başımı iki yana salladım.

"Hiçbir şey benim canımı sıkamaz."

"Tam bir ay Aşkın, bir aydır ne buraya geliyorsun ne de aramalarımı yanıtlıyorsun, sonra birden hiçbir şey yokmuş gibi geri geliyorsun." Öfkeliydi, zaten hayatımdaki herkesi öfkelendirecek şeyler yapmayı bir şekilde beceriyordum.

"Neden? Sen neyim oluyorsun ki Kaya?" Sorumla tokat yemiş gibi irkildi. Yerinden kalktı, küçük mutfağına geçerken onu ne kadar kırdığımı biliyordum.

Onu kırmama rağmen elinde iki kahve fincanıyla yanıma döndü. "Aşkın, seni anlamaya çalışıyorum, kabullenmeye çalışıyorum ama sen işleri hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Ben böyleyim Kaya, benden romantik bir ilişki bekliyorsan bekleme. He diyorsan ki bu şekilde ilerlemesini istemiyorum, o zaman buna son veririz." Gözleri endişeyle irileşti.

"Hayır, son vermek istemiyorum. Sen bu hayatımda başıma gelen en güzel şeylerden birisin, Aşkın." Kaya hem çok çalışkan hem de başarılıydı, bir o kadar da güzel bir kalbi vardı. Onu da hak etmiyordum.

"Eğer farklı şartlar altında seninle karşılaşsaydık, şu an olduğum kişi olmasaydım sana âşık olurdum." Sözlerimle bakışları ağırlaştı.

"Şu an olduğun kişide ne var Aşkın? Neden bu kadar kendini kapatıyorsun? Seni anlamama neden izin vermiyorsun?" Çünkü kimsenin beni anlayacağını düşünmüyordum çünkü bu güzel maskenin altını gören herkesin korkarak kaçacağını çok iyi biliyordum.

"Kahvaltıya gidelim mi?" Teklifimle kararsızca saate baktı, sabahın yedisiydi.

"Hiç uyumamış gibisin, ben hazırlarım sana bir şeyler."

"Yok, dışarı çıkalım." Kapalı alanlarda çok duramıyordum.

Aslında normalde kapalı alanlarla sorunum yoktu ama Kaptan geçtiğimiz bir ay boyunca beni *eğitmek* adına daracık bir yere hapsetmişti. O kadar küçük bir yerdi ki mezarda gibiydim. Bu şekilde nefsimi terbiye ettiğine ve beni daha güçlü kıldığına inanıyordu. Bence bir sikime yaramıyordu.

Koltuğun üstünde duran deri ceketi üstüme geçirdim. "Kalın bir şey giyseydin, hava buz gibi," dedi Kaya söylenerek ama ona cevap vermeden evden çıktım. O da hızla ceketini giyip peşime düştü. Eski, köhne binası epey sıkıntılı olsa da burada olmayı seviyordum. Çünkü sadece Kaya'nın bu köhne evinde, arada sırada da olsa normal bir insan gibi hissedebiliyordum. Motoruma geçerken Kaya için yanımda taşıdığım kaskı da ona uzattım.

"Bazen beni adam yerine koymasan da arada böyle jestler yaparak gönlümü alıyorsun." O konuşurken kaskı kafasına geçirmiştim bile. Kırmızı, siyah karışık renklerde olan kendi kaskımı da taktım. Motora oturduğumda Kaya da arkama oturdu ve ellerini belime sardı.

Sabah trafiğinden motorum sayesinde hızla kurtulurken ışıklara geldiğimizde yavaşladım. ALA plakalı bir arabanın yanında durmuştum. Pahalı çok fazla araç görmüştüm ama böylesini görmemiştim, bu aracın farklı bir ağırlığı vardı. Kısa incelememin ardından zırhlı olduğunu anladım.

"Millette ne para var ya, nereden buluyorlar bu parayı, aklım almıyor. Bizim sokaktaki tüm evleri satsalar bu arabanın yarısı etmez he." Kaya içli içli arabayı inceliyordu.

"Pahalı araba olunca ne oluyor ki? İçindekiler sıkıcı takım elbiseleriyle birilerinin kıçını yalamaya gidiyordur. Gerçi bunlar daha çok yalatanlardır." Kaya sözlerimle güldü.

"Başladı komünist başkan. Ama haklısın, sıkıcı bir hayat olurdu. Yani ha benim ayakta zor duran evde sıkılmışsın, ha bu milyon dolarlık arabada. Ne farkı var, değil mi?" Kaya kendi söylediği şeylere gülerken bakışlarım arabanın camına kaydı. İçi görünmüyordu ama sanki içindeki kişi bize doğru bakıyordu.

Yeşil ışık yandığı an gaza bastım ve yanımızdaki pahalı arabanın önünden kırarak geçtim. Araç arkamızdan kornaya basarken onları epey sinir ettiğimiz kesindi. Kaya gülerken ben de çok keyifsiz sayılmazdım.

Bugün ablamı görmeye gidecektim gerçi, hiçbir şey modumu düşüremezdi.

Kahvaltı yapacağımız yere ulaştığımızda Kaya şaşkınca bana baktı. "Burası biraz pahalı değil mi?" Omuz silktim.

"Bendensin."

"Nasıl sendenim?"

"Sorgulamasana ya, biraz daha çene çalarsan tek başıma yiyeceğim her şeyi." Belli etmemeye çalışsa da gerilmişti. Paramın kaynağını merak ediyordu ama öğrenmemesi onun için en iyisiydi.

Kiralık katillikte iyi kazanç vardı ve para için yapmıyor olsam da bu paraya ihtiyacım vardı.

Ateş yan koltukta oturmuş haberleri incelerken gördüğü haberle kaşları çatıldı.

V bu sefer cinayet değil, katliam yaptı!

Son zamanlarda V'yi sık sık görüyordu haberlerde. Dün büyük bir bağış gecesi düzenlenmişti ve Ateş orada magazine görünerek gündemde birinci sıraya yerleşmişti ancak V'nin cinayeti Alanguva'yı ikinci sıraya düşürmüştü.

"Uçuşuma geç kalacağım." Baybora gergince kolundaki saate bakıyordu.

"Uçak sen ne zaman istersen o zaman kalkar abi, senin ya hani," dedi Ateş abisine omzunun üstünden bakarak.

"O kadar insanı sabahın köründe oraya dikiyorsam o saatte orada olmalıyım, kardeşim. Ayrıca ne o? Yüzünden düşen bin parça."

"Şu V yine cinayet işlemiş, canımı sıkmaya başladı."

"Senin neden canın sıkılıyor?" dedi Pusat Ateş'e anlam veremeyerek bakarken.

"Canım sıkılmak istiyor, salın beni." Ateş kravatını gevşetti. "Bunu takmak zorunda mıyım abi?"

"Evet ama sadece bugünlük. Şu Cebonayan toplantısını halledip adaya geçeyim, bir hafta sürmez işlerim. Sonra sana yardım ederim." Ateş, abisinin gitmesini istemiyordu. Baybora her zaman iş seyahatlerine giderdi keza Ateş de aynı şekilde ancak son zamanlarda Ateş onun gitmesini istemiyordu. Cebonayan koltuğunun ne kadar önemli olduğunu, o koltuk

için kimlerin seve seve can vereceğini biliyordu. Sıradaki en güçlü lider Baybora'ydı ve Ateş abisine zarar gelmesinden endişeleniyordu.

"Ferda gitmeni istemiyor, korkuyor biliyorsun," dedi Ateş bakışlarını tabletinden ayırmadan.

"Aynen, sadece Ferda korkuyor." Baybora kardeşinin omzuna vurdu. "Korkmayın, ben Baybora Alanguva'yım, bana hiçbir şey olmaz."

"Ne olursa Pusat'a olur zaten, gariban Pusat." Pusat kendi kendine söylenirken Ateş ona yandan bir bakış attı.

"Sen niye tribe giriyorsun kendi kendine?"

Pusat yine çene çalarken Ateş bunalmış şekilde tabletini kapattı ve başını kaldırdı. Kırmızı ışığa gelmişlerdi, camdan dışarı baktığında hemen yanlarında bir motor duruyordu. Motorda da iki tane serseri vardı.

Ateş tam Pusat'a laf sokmak için ağzını açmıştı ki motordaki serseriler hızla gaza basıp arabalarının önünü kesti. "Veletlere bak, amına koyayım! Bu motorlar da her taraftan çıkıyor, sikik puşt!" Pusat sinirle bağırırken motor çoktan uzaklaşmıştı.

"Sakin ol oğlum biraz, bu kadar gerginlik hasta eder adamı," dedi Baybora ciddi şekilde.

"Tamam abi." Pusat sakinleşerek arabayı sürmeye devam etti. "Siz olmasaydınız ben o piçlerin peşinden giderdim de dua edin siz varsınız." Ateş buradaki sizin içinde kendisinin olmadığını biliyordu çünkü Pusat o varken de daha önce arabayla birilerini kovalamıştı.

"Onu bunu bırakın, bu V sizce devam edecek mi böyle? Yedinci cinayeti oldu ve hâlâ yakalayamadılar." Ateş'in sözleriyle Baybora sessizleşti. "Sence o aradığımız kişi mi abi?"

"Büyük ihtimalle evet, göreceğiz."

Tam havalimanına varmak üzereyken Baybora'ya gelen telefonla uçuşu iptal ettiler. Ferda yine kaza yapmıştı.

Ateş belli etmese de rahatlamıştı, abisinin yanından gitmesini hiç istemiyordu.

Deri ceketimden, serseri kılığımdan tamamen sıyrılmıştım. Bahar'ın sevdiği gibi pembe peluş ceket giyinmiş, açık renkli bir kot pantolon ve spor ayakkabılarla tarzımın tamamen dışına çıkmıştım. Dudağıma pembe bir *gloss* bile sürmüştüm.

Cinayet işlediğimde bile hızlanmayan kalp atışlarım, ablamı göreceğim için hızlanıyordu. Ah hayır... Bu heyecan değildi, sadece vicdan azabıydı ve tabii bolca özlem.

Bacağımı durmadan salladığımı fark ettiğimde nefesimi sıkıntıyla verdim, tam bu sırada kapı açıldı ve Aylin'imin güzel yüzü göründü. Hızla yerimden kalktım, ablam karşıma geçtiğinde ona tüm gücümle sarıldım. Kokusu bile sakinleşmemi sağlıyordu.

Hem acı veriyor hem iyi geliyordu.

"Güzelim, çok özledim seni."

"Ben de seni çok özledim abla." Ondan ayrıldığımda bir süre uzaklaştı ama ellerini ellerimden çekmedi.

"Geçen görüşe gelmedin." Gözlerinde hayal kırıklığı vardı, onun gözlerinde hayal kırıklığı görmekten nefret ediyordum. Ama en çok o hayal kırıklığının kaynağı olmaktan nefret ediyordum.

"Evet, sınav haftasındaydım demiştim ya, özür dilerim."

"Yok kuzum, özür dilemene gerek mi var Allah aşkına, senin de bir hayatın var sonuçta." O böyle konuştukça göğsümdeki acı katlanarak artıyordu.

En sonunda oturduk, karşılıklı dururken Aylin'imin elleri ellerimin arasındaydı. "Seni çok özledim." Sözlerimle gülüşü genişledi.

"Ben de seni çok özledim, bir tanem. Hayat nasıl gidiyor? Derslerin nasıl?"

Omuz silktim. "Güzel, çok zekiyim biliyorsun. Kaya'yla da aynı şekilde devam ediyoruz. Part time işe başladım, ondan yoğunum biraz aslında." Part time işim kiralık katillikti. "Bir şirkette muhasebe kayıtlarını kontrol ediyorum. Hem yorucu değil hem de asgari ücret alıyorum. O yüzden sana artık daha rahat para göndereceğim."

"Hapishanede parayı ne yapacağım Allah aşkına? Kendine harca paranı. Dışarısı nasıl?"

"Bildiğin gibi," dedim ama onun aslında hiçbir şey bilmediğini biliyordum.

"Bir seri katil çıkmış diyorlar, kötüleri öldürüyormuş." Ablamın sözleriyle nefesim kesilecek gibi oldu.

"Evet, haberlerde gördüm bir şeyler."

"Dünyanın çivisi çıkmış, sen de dışarı çıkarken dikkat et. Öyle herkese güvenme, güzelim kızsın." Ablamın sözlerini dudaklarımda bir gülümsemeyle dinliyordum.

Ah Aylin'im, o güvenilmeyecek kişi benim, o kötülük benim.

"Sonuçta sadece kötülere zarar veriyorsa bu onu kötü yapmaz ki," dedim onun tepkisini ölçerek.

"Aşkın, saçmalama kuzum, cinayet cinayettir. Ayrıca bir de böyle şova çevriliyorsa çok korkunç. Dışarıda bir canavar dolaşıyor resmen." Dışarıdaki bir seri katilden bahsediyordu, dışarıdaki bir canavardan bahsediyordu, o canavarın karşısında oturduğunu hatta kardeşi olduğunu nereden bilecekti.

Ben hislerimi belli etmezdim ama karşısında nasıl bir yüz ifadesi görmüşse elimi tutuşu sıkılaştı. "Aşkın, kendini psikopat katilin tekiyle bir tutma, sen benim hayatımı kurtarmak için yaptın." Ona kocaman gülümsedim, o beni iyi tanısa da ben rol yapmakta iyiydim. "Aman... kapatalım bu konuyu. Kırk yılın başında bir görüyorum seni, manyağın tekini konuşacak değiliz."

Manyağın teki...

Canavar...

Psikopat katilin teki...

O benim gerçeklerimi işte tam olarak böyle görüyordu. Biliyordum, benim gerçeğimi öğrendiği gün tüm sevgisi bitecekti, beni kimsesiz bırakacaktı ve sonuna kadar da haklıydı.

Ablamın yanından ayrıldıktan sonra rıhtıma geçmiştim. Dayanamıyordum, onun orada ömrünü suçsuz yere çürütmesine dayanamıyordum. Artık güçlüydüm, artık onu kurtaracak kadar güçlüydüm.

Onu kurtarabilirdim ve gerçek kimliğimi öğrenmesini bile göze alabilirdim. Peki o buna hazır mıydı?

"Ablanı kaçırmayacaksın evlat." Kaptan'ın sesiyle bakışlarımı hırçın denizden ayırdım. Teknesinde oturuyor ve çok fazla dalga olduğu için sallanıp duruyordum.

"Zihnimi okuduğunu biliyordum," dediğimde elini omzuma koydu. Başımı kaldırıp ona baktım. Beyaz saçları, yıllar geçtikçe buruşan yüzüyle

tonton bir amca gibi duruyordu. Onun gerçekte kim olduğunu bilmesem kendi halinde yaşlı bir ihtiyar sanabilirdim.

"Evet çünkü sen benim eserimsin." Evladı değil, eseriydim. "Bugün ablanı gördün ve şimdi acılıyla denizi izliyorsun, elbette kaçış planları yaptığını görüyorum. Ama bence sen artık bu konuda akıllandın." Geçen ay ablamı gördükten sonra dayanamamıştım, onu kaçırmaya gidecektim. Kaptan bunu yapacağımı elbette anlamış ve beni cezalandırmıştı. Evet, bir ay boyunca hapis hayatı yaşamamın sebebi aslında buydu.

"Ne halt edeceğin umurumda değil. Onu çıkardığımda mutlu olacağını düşünseydim etimi lime lime edeceğini bilsem de hiçbir şey değişmezdi." Omzumdaki elini çekti ve yanıma oturdu.

"Biliyorum evlat, kendini bana anlatma."

"Bu gece Bahar'ın doğum günü," dediğimde kaşları havalandı.

"Sen olamayacaksın, bu gece işin var."

"Evet ama zaten gece gideceğim, birkaç saat yanında durabilirim."

"Hayır, hazırlanman lazım. Çok fazla vaktin olmayacak." Daha fazla itiraz etmedim, ona itiraz etmem anlamsızdı. Her zaman Kaptan'ın istediği olurdu.

Oturduğum plastiğin üstünden kalktım, bu sefer Kaptan'a üstten bakan bendim.

"Nereye?"

"Gitmeden Bahar'ı göreceğim. En azından buna izin var, değil mi?" Neden onun istediklerini yaptığımı da neden ona bu kadar saygı duyduğumu da bilmiyordum.

"Bana kızma." Sitem etmiyordu, daha çok uyarıyordu.

"Merak etme, sana kızmak istersem bu olay ilk ona bile girmez."

"Hayal kırıklığına da uğrama, mümkünse hiçbir şey hissetme. Şu Kaya denen çocukla da çok vakit geçiriyorsun." Kaya'nın, onun gözüne batacağını biliyordum.

"Hayır, arada takılıyoruz sadece. Ona karşı bir şey hissetmiyorum."

"Öyle bir aptallık yaparsan bu senin sonun olur zaten. Neyse ki sen herkesten daha zekisin." Daha fazla onun konuşmasını dinlemek istemedim. Tekneden indiğimde Tarık karşımdaydı. Kot pantolonu ve renkli tişörtüyle her zamanki Tarık'tı.

"Bahar heyecandan bayılacak!" Tarık heyecanla konuşurken bakışlarımı gördüğünde durakladı. "Yine olmayacaksın değil mi?"

"Olmayacağım, sevgili Kaptan'a söylersin." Tarık'ın yüzüne bakmadan yürürken o da peşimden yürüyordu.

"Kaptan da çok oluyor artık." Tarık'ın sözleriyle durdum.

Şimdi mi çok oluyordu?

Yıllardır bana neler yaptığını görmüyor musun Tarık?

Beni neye dönüştürdüğünü görmüyor musun?

Boş boş suratına baktığımda sinirlendiğimi anlamıştı. "Kaptan'la konuşayım ben." Tekneye doğru yürüyecekken kolundan tutarak onu durdurdum.

"Konuşma Tarık, görevim var. Bahar'ı şimdi göreceğim." Tarık sıkıntıyla derin bir nefes aldı ama sözümün üstüne de gitmek istemedi. Kolunu tutmayı bıraktım.

Bahar ve Naz rıhtımda oturmuşlardı. Bahar görmeyen gözleri ve yaralı kalbiyle gülümseyerek yeni yaşını bekliyordu. Biraz daha büyüyor, büyüdükçe ömrü tükeniyordu.

Ablam huzur bulmadan, Bahar sağlığına kavuşmadan ve adaleti sağlamadan ölmeyecektim.

Naz, Bahar'ın tırnaklarına oje sürüyordu ki beni gördüğünde durakladı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum."

"Aşkın!" Bahar heyecanla şakırken elini de Naz'ın elinden çekti. Naz, elindeki pembe oje etrafa bulaşmasın diye dikkatle ojeyi çekmeye çalıştı.

Bahar'ın yanına oturdum.

"Geleceğini biliyordum, bakın gördünüz mü? Aşkın benim doğum günümde başka bir iş yapmaz demiştim size." Bahar'ın heyecanlı sözleriyle Naz'la bakışlarım kesişti.

"Aslında birazdan gitmek zorundayım, işlerim var." Bahar'ın gülen yüzü düştü ama belli etmemeye çalıştı.

"Olsun, geldin ya. Yeter bana."

"Evet, hediyeni de getirdim."

"Ya... gerçekten mi?" Bahar heyecanla yerinden doğrulurken deri ceketimin iç cebindeki bilekliği çıkardım. Bunu geçen cinayetimden kazandığım parayla almıştım.

"Bileğini uzat güzelim." Bahar heyecanla bileğini uzattı. Pembe ve mavi taşları olan bilekliği bileğine taktım.

"Bileklik mi aldın bana? Çok güzel bir şeye benziyor. Hangi renk?"

"Güzel gözlerin gibi mavi, hayata bakışın gibi tatlı bir pembe." Bilekliğe konumunu gösteren ve nabzı hızlandığı an bana haber veren bir sistem takmıştım. Teknolojiye yatkındım, kendimi geliştirdikçe ona daha iyi şeyler yapacaktım.

"Yaa bu çok güzel," dedi Bahar bileğindeki bilekliği okşarken. "Teşekkür ederim Aşkın, keşke zahmet etmeseydin."

"İyi ki doğmuşsun Bahar'ım." Bana doğru atıldı sarılmak için, zorlanmasın diye ona ilk sarılan ben oldum. Kocamandı ama bebek gibi kokuyordu. "Doğum günün kutlu olsun, bir gün hediye olarak sana güzel bir ömür vereceğim." Sözlerimle daha da sıkı sarıldı bana. Gözlerinin dolduğunu görmesem bile biliyordum.

"Akşam burada olamayacağım diye bana darılma."

"Yok Aşkın, darılır mıyım hiç? Geldin sonuçta." Yanaklarına birer öpücük bıraktım.

Bu sırada içeri Deniz girdi, epey yorgun ve bitik gözüküyordu. "Selamlar millet."

"Selam selam da senin halin ne böyle?" dedi Naz onu süzerek.

Deniz yorgunca yanımıza oturdu. "Ülke olarak çok tehlikeli bir şeyle karşı karşıyayız." Deniz'in sözleriyle Tarık bana baktı. Çok tehlikeli şeyin ne olduğunu ikimiz de iyi biliyorduk.

"Hayırdır?" Tarık sonunda poz kesmeyi bırakarak Deniz'e döndü.

"Şu seri katil vardı ya, bir süredir gündemde olan, adını kazıyarak cinayet işleyen psikopat."

Sabırsızca kestim sözünü. "Eee?"

"Dün toplu katliam yapmış, bir tane canlı bırakmamış. Ve öldürme şekli..." Deniz sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. "Korkunç, dünden beri mide bulantısından yemek bile yiyemiyorum. Bu tek kişinin işi olamaz. İçeride bir sürü silahlı adam varmış, hepsini tek adam hayatta alamaz. Bir de içerideki korumaların hepsi eğitimli özel korumalar! Bu V tarikat mıdır ne haltsa gittikçe büyüyecek bir belaya benziyor."

"Bahar'ın doğum gününde böyle şeyler konuşalım Deniz, devam et," dedi Naz.

"E siz sordunuz, ben de anlatıyorum. Sormayın o zaman. Allah Allah ya." Deniz tribe girerken Naz göz devirdi.

"Hiçbir iz yok mu ki?" Tarık'ın sorusuyla başını iki yana salladı Deniz.

"Hayır, sanki hayaletler gelmiş. Dünden beri adli tıp inceleme yapıyor ama en ufak bir delil yok. Ne kan ne boğuşmalardan kalan bir iz, parmak izini falan demiyorum zaten. Çok kusursuz işlenmiş cinayetler bunlar. Karşımızda kalifiyeli bir psikopat var ya da psikopat çetesi."

"Kötüleri öldürüyorsa o kadar da kötü değildir," dedi Naz, Bahar'ın elini tekrar kendine çekip oje sürmeye devam etti.

"İçeride yirmi kişi vardı Naz! Yirmi kişiden biri de mi düzgün değildi." Değildi. "Yirmi kişiyi, tek kişinin öldürmüş olmasına ihtimal vermiyoruz zaten. Bunlar epey büyük bir çete mi tarikat mıdır nedir! Aman neyse, bugün bizim Bahar'ımız doğmuş. Abisinin güzeli kocaman olmuş." Deniz, Bahar'a sevgiyle baktı. Hepimizin en büyük ortak noktası Bahar'a olan zaafımızdı.

"Çok korkunç ya," dedi Bahar mırıldanarak.

"Bırakın şimdi serisini yirmisini... Bugün abisinin çiçeği doğmuş ya, var mı ötesi!" Tarık coşkuyla bağırarak Bahar'a sarılırken Naz oje bozulmasın diye onu itekliyordu.

Onları izledim.

Bir ablamın yanında bir de onların yanında normal hissediyordum.

"Bari yemek ye öyle git, çok güzel şeyler hazırladım," dedi Naz hevesle.

"Evet, dün stajdan geldiğinden beri durmadın," dedi Bahar üzgünce.

Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki bana bakan Kaptan'ı gördüm.

"Artık gitmem gerek." Daha fazla vakit kaybetmeden oturduğum yerden kalktım ve onların itiraz etmesine müsaade etmeden yanlarından uzaklaştım.

Önce evime geçip cinayet için hazırlık yapmış, sonra da kurbanımı yakalamıştım. Biraz sert yakaladığım için henüz uyanmamıştı. Karşımdaki sandalyede otururken işkence aletlerimi hazırlıyordum.

"Twisted Nerve" melodisini ıslık çalarak vakit geçiriyordum.

Bu kadar beklediğim yeterdi. Islık çalmaya devam ederek kurbanımın etrafında ağır ağır yürümeye başladım. Dikkatli hareket etmem, onu uzun süre hayatta tutmam gerekiyordu. Demir masamın üstünden ince bir bıçak aldım.

Kurbanımın boynunda hafif hafif gezdirirken tenini kesmiyor, sadece bıçağın soğukluğunu hissetmesini sağlıyordum. Ben basit bir kiralık katil değildim, hızla öldürüp geçen bir seri katil de değildim.

Islığımın sesi ve bıçağın hissiyle kurbanım uyanmaya başlamıştı. İşte eğlenceli kısım başlıyordu.

Kurbanım Kemal Koflu büyük bir dolandırıcıydı ama onun burada olma sebebi dolandırıcı olması değildi. Azılı bir sapık ve çocuk katili olmasıydı.

İlk başta neler olduğunu anlamaya çalıştı. Etrafına bakınırken bağlı olduğunu fark etti ve halatlardan kurtulmak için amansız bir çabaya girdi.

Onu keyifli bir gülümsemeyle seyrederek karşısına geçtim. Beni gördüğünde daha da şaşırdı çünkü karşısında genç bir kadın görmeyi beklemiyordu.

"Kimsin sen?" Ses tonu beklediğimden çok daha sakindi.

"Katilin."

Güldü alayla. "Bana bak kızım, beni hemen çöz. Nasıl bir belaya bulaştığından haberin bile yok."

Dudaklarımı büzdüm. "Aslında benim haberim var, senin haberin yok."

Yüksek sesle güldüğünde ben de onunla gülüyordum. Birlikte, karşılıklı salak gibi kahkaha atıyorduk.

"Koflu'yu bitirmeye küçük bir kız göndermişler!" Alay ederek keyifle gülüyordu.

Ben de başımı sallayarak onun gibi güldüm.

İkimizin de gülüşünü kesen şey, aniden onun bacağına sapladığım uzun ince bıçak oldu. O çığlık atarken ben gülmeye devam ediyordum. Yüzüme sıçrayan kanı elimin tersiyle sildim. Bacağındaki bıçak, üstüne oturduğu sandalyenin altından çıkmıştı.

Bağırıp küfürler savururken ben yerimden doğruldum ve metal masama yöneldim. Bu işkenceyi ilk defa yapmıyordum.

Kaptan'ı anlama sebebim buydu.

Onu tam da kurbanlarım karşımdayken anlıyordum. O bana acısaydı ben de karşımdakilere acırdım.

Demir kaskı elime aldım, bu normal bir kask değildi, içinde yüzlerce iğnesi vardı. Kaskın en tepesindeki vidayı çevirdikçe o iğnelerin büyüdüğü bir mekanizmaya sahipti.

Elimde kaskla kurbanımın başına geçtiğimde bana küfürler savurmaya, bağırmaya devam ediyordu.

"İstediğin kadar bağır, seni öyle bir sikeceğim ki değil üç gün, üç saat bile hayatta kalamayacaksın." Sözlerimle gözleri korkuyla irileşti çünkü bu sözler ona tanıdıktı. Daha önce istismar ederek öldürdüğü on yedi yaşındaki bir kızcağıza söylemişti.

O kafasını kurtarmaya çalışırken bir elimi kalın ve yağlı boynuna sarıp başını dik tuttum. Kaskı kafasına geçirdiğimde tek açıkta kalan yeri gözleri ve ağzıydı. İğneleri de görebiliyordum.

"Beni hemen bırakmazsan senin için çok kötü olacak! Bırak beni!" Ağlayarak söyledikleri karşısında gülümseyerek önünde durdum. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Kemal Koflu'yum ben!" Bağırışıyla başımı iki yana salladım.

Ellerimi dizlerime koyarak ona doğru eğildim. "Hayır, hayır, hayır. Sen artık Kemal Koflu değilsin. Sen artık benim malımsın ve sana ne istersem onu yaparım. Tıpkı senin o kızlara yaptığın gibi ama bir sorunumuz var ki ben senden daha yaratıcıyım ve daha midesiz."

O küfürlerine devam ederken masama döndüm. İnce bir bıçağı elime aldım. Kâküllerim ve yüzüm bıçağın keskin yüzeyine yansıyor, o yansımada kendimi daha farklı görüyordum.

Kurbanıma döndüm, üstünde sadece beyaz atleti ve kareli donu kalmıştı. Mide bulandırıcıydı, her anlamda.

Bıçağı atletin bir ucundan geçirerek aşağı çekiştirdiğimde atleti iki yana yırtıldı. Bacakları korkuyla titriyordu. "Titreme, sinirimi bozuyorsun," dedim ama o titremeye devam etti.

Oflayarak elimdeki bıçağı bu sefer diğer bacağına geçirdim. O çığlık atarken ben yine kendime bir bıçak çıkarmak zorunda kalmıştım.

"Bırak beni, sana yalvarırım, bırak beni." O yalvarırken başındaki vidayı biraz sıktım, artık iğneleri hissediyordu.

"Başımı ağrıtırsan canın daha çok yanar. Bana yalvarma."

"Allah'ım bana yardım et! Bırak lan beni! Hasta orospu!"

"Bu kadar pisliği yaparken Allah'ın yok muydu piç? Şimdi mi imana gelesin tuttu? Neyse ki her dinsize bir imansız var." Elimdeki bıçağı, kıllı göğüslerinin arasına götürdüm. İnce ve uzun bir çizik attığımda bağırışları daha da arttı.

Tam eğlenceli kısma geçecekken korkudan bayıldı. Öldürmeden bir süre işkence etme yöntemim vardı ancak korkaklıklarına yapacak bir şeyim yoktu. En kokak olanlar da en pislikleri, en boş sıkmayı sevenleri çıkıyordu.

"Bayılarak kendine büyük bir kötülük yaptın. Bunu yapıp yapmamakta kararsızdım, şimdi sıçtın işte." Demir masamın yanında duran sedyeyi kurbanımın yanına çektim. Bacağındaki halatları çıkarıp onu sedyeye aldım, sedyedeki zincirlere bağladığımda hâlâ uyanmamıştı.

Esnedim.

Uykumu getirmişti sıkıcı piç.

Sahiden kaç gündür doğru düzgün uyumuyordum?

Son yetmiş iki saattir altı saat bile uyuyamamıştım.

Puştun uyanmasını beklersek işimiz yaştı, ben de sabırsızca az önce açtığım kesiği derinleştirdim. Karnını, çok derin olmayacak şekilde biraz deştim. Bu sırada yine acıdan uyanmaya başlıyor gibi olmuş, sonra yine bayılmıştı.

"Sikeceğim belanı ya." Söylenerek masama yöneldim.

Masada bir kafes vardı, kafesin üstü bir bezle örtülüydü. İçindeki fare yerinde duramıyordu. Dün onu öldürmek üzere olan berberin elinden almıştım.

Kurbanımın karnındaki kesiğe bol bol yem döktüm. Farenin kafesini kurbanımın karnına yerleştirdim ve altındaki bölmeyi açtım. O yemleri iştahla yerken çıkardığı tiz seslerle ve acıyla kurbanım da uyanmaya başlamıştı.

Gerçi döktüğüm şey yem değildi, yapışkan balık suyuydu. Ve o balık suyu artık kurbanımın organlarındaydı.

Kurbanım çığlık atarak uyandığında ıslığımı çalarak başında dikildim. Ellerimi, yattığı sedyenin üstüne koydum ve yüzüne baktım.

"Günaydın Vietnam!"

O çığlık atarken başındaki vidayı sıkıştırdım, artık iğneler yüzüne batıyordu. "Şu an organların çok lezzetli, en azından bir canlıyı mutlu etmeyi başarabildin be Koflu."

Çığlıkları boş alanda inliyor ama dışarı ses gitmiyordu. Kafasındaki vidayı biraz daha sıktım. Artık yüzünden kanlar akıyordu.

Yalvaracak ağzı bile kalmamıştı. Yüzümü kanlı yüzüne doğru eğdim. "Nasıl hissettiriyor?" Daha çok bağırdı, ağladı.

"Çaresizlik nasıl hissettiriyor? Acı nasıl hissettiriyor? Ellerindeki kızlar da acı çektiler ama sen acımadın, devam ettin. Çünkü zevk alıyordun. Ben de şu an inanılmaz zevk alıyorum ve maalesef devam edeceğim."

Kafasındaki vidayı bir kez daha sıktım. Karnındaki fare de gittikçe derine iniyordu, hatta o kadar karnına girmişti ki artık sadece kuyruğu gözüküyordu.

Vidayı bir kez daha sıktım.

Neyse ki hâlâ acı çekebilecek kadar kendisindeydi ama çok vakti kalmamıştı.

Bir kez daha sıktım ama bu sefer çok yavaştım. Son kademeye getirdim. Vidanın son kademesi olduğu için birden değil, yavaş yavaş girecekti.

"Siz iğrenç yaratıklar! Karşınızda kendisini savunamayan birini gördüğünüzde onu ezerek üstünlük kurmaya çalışanlar!" Konuşurken masamın üstündeki keskin bıçağı elime aldım. "Hepiniz hak ettiğiniz sona kavuşacaksınız." Sedyenin üstüne çıktım, dizlerinin biraz üstüne oturdum.

Bıçağı kasıklarına geçirdim. Artık sadece acıyla inliyordu.

Bıçağı çıkardığımda her tarafa kan sıçradı, bir kez daha geçirdim bıçağı etine, bu sefer biraz daha aşağıya.

Gözüme gelen kanı elimin tersiyle sildim ve bıçağı tekrar tekrar kasıklarına indirdim. Geriye son bir nefes sesi kalmayana kadar devam ettim.

Bir çığlık çıktı dudaklarımdan, bu acı çığlıydı ama benim acım değildi. Adaleti bulamamış masumların çığlığıydı.

Gözümün önünden geçen, yüzlerini bile bilmediğim kadınlar ve çocuklardı.

Çığlığıma eşlik eden tek ses, eti kesen bıçağın çıkardığı o vıcık ses ve kurbanın karnındaki farenin artık çok kısık gelen tiz sesiydi.

Artık acı bir nefes bile kalmadığında durdum. Omuzlarım güçsüzleşerek düştü. Her tarafım kan içindeydi.

Bıçağı kaldırdım, karşımdaki eserimi izledim. Sedyeden pıt pıt damlayarak akan ve yerde bir göl oluşturan kan yabancı değildi. Kurbanın delik deşik olmuş bedeni, artık ona ait olmayan yüzü ve kırmızının en kan tonuylaydım. Tam da Kaptan'ın gurur duyacağı bir işin sonundaydım. Karşımdaki ceset kadar kan içindeydim. Gri duvarların ortasında en saf halimleydim. En kirli halimleydim. En vahşi halimleydim.

Her tarafım kandı ve kanla yeni tanışmıyordum.

Her tarafım acıydı, acı beni hayatta tutardı.

Her tarafım adalet arayışının kurbanıydı, adalet bir canavarın merhametine kalmıştı. Bu canavarsa adalete kandan daha açtı.

Şu saatlerde cesedi bulmuş olmalılardı. Saatler boyunca delilleri yok etmekle uğraşmıştım. Temizlemesi işkenceden çok daha uzun sürmüştü.

Her anı düşünmem gerekiyordu, her an dikkatli olmalıydım.

Her an tetikte olmazsam tetiğin ucunda olurdum.

Soğuk havayı ciğerlerime çekerken sigara içmek istedim ama olduğum yerde oturmaya devam ettim. Kaptan'ın rıhtımdaydım. Burası asla evim olamayacaktı ama çok öyle hissettiriyordu. Ev hissini en son ablamla kaldığım o evde tatmıştım, onun da üstünden bir hayli zaman geçmişti.

Ne yazık ki evlerimin hepsi bana sadece daha çok felaket getirmişti.

Bir saat önce sağanak yağsa da yavaşça etkisini kaybediyordu, sabahın ilk ışıkları yeryüzünü aydınlatsa da beni aydınlatamıyordu. Benim tek ihtiyacım olan şey ayışığıydı.

Tahta iskelenin üzerinde, bacaklarımı kendime çekmiş, bir çocuk gibi oturuyordum. Ne kadar da savunmasız görünüyordum, halbuki karşımdaki dalgalar aynı anda yüzlerce insanın ölümüne sebep olsa bile benden daha masumdu.

Ayak sesleri duydum ama Kaptan'ınkiler değildi, onun botları daha tok sesler çıkarırdı. Bu daha hafif bir sesti. Başımı yavaşça kaldırdım ve nemli saçlarım arasında gelen kişiye baktım.

Bir kız çocuğuydu.

Sarı botları, mavi yağmurluğu ve örülü saçlarıyla en fazla dört ya da beş yaşlarında olmalıydı. Yanıma geldiğinde gülümsedi. Elini bana doğru uzattığında şaşkındım, tepki veremiyordum.

Elini omzuma koydu, ela gözlerini irileştirerek bana baktı. "Abla," dedi gülümseyerek.

Gördüğüm en güzel kız çocuğu olabilirdi. Minik şekilli dudakları, soğuktan kızarmış burun ucu ve kumral saçlarını örten mavi beresiyle çok tatlıydı.

"Kızım gel buraya!" Peşinden bir adam koşturuyordu. Biraz gerilerinde de bir kadın vardı. "Koştura koştura gidiyorsun, biz senin kadar genç değiliz." Adam kızının elini tuttu, kibarlık göstermek için bana hafifçe gülümsedi.

Kızlarını aralarına aldılar ve iskeleden yavaşça uzaklaştılar. Bakışlarımı onlardan ayırıp hırçın denize çevirdim.

Bir sigara yakıp oturduğum nemli tahtada doğruldum. Eve yürüyecekken teknede oturup beni izleyen Kaptan'ı fark ettim. Ona doğru yürüdüm.

Zaten teknesinden indiği yoktu, deniz dalgalıyken bile o teknede oturmaya devam ederdi. Yanına ulaştığımda benim geldiğimi biliyordu ama kafasını kaldırmadan elindeki halatla uğraşmaya devam etti.

"Aferin evlat, iyi bir iş çıkardın." Ondan bu sözleri duymak dünyadaki en zor şeylerden biriydi. Yanına oturduğumda halatla uğraşmayı bıraktı. "Kız çocuklarına neden özlemle bakıyorsun? Kendi çocukluğunu özlediğin için mi yoksa bir gün anne olmayı hayal ettiğin için mi?"

O söyleyene kadar çocuklara nasıl baktığımın farkında değildim.

"O masumluğa çocukken bile sahip olamadığın için mi?" Sorusuyla birlikte elindeki halatı bıraktı ve etrafı kırışıklıklarla dolu gözleriyle bana baktı.

"Hayır, öyle bir şey yok."

"Güzel çünkü sen asla anne olamazsın, Aşkın." Zaten anne olmak gibi bir düşüncem hiç olmamıştı ama Kaptan'ın her şeyi böyle kestirip atmasından nefret ediyordum.

"Neden?"

"Çünkü sen bir katilsin. Bir ölüm makinesisin. Saatler önce işlediğin cinayeti, normal bir insan işleyebilir miydi evlat? Elbette hayır.

Seni diğerlerinden üstün kılan tam olarak bu ama aynı zamanda ucube kılan da bu. Söylesene evlat, bir saniyelik bile olsa zevk aldığın bir kısım olmadı mı?"

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım, sanki bana baktığımda içimi görüyordu, bu düşünceden nefret ediyordum. Siyah postallarıma baktım. "Oldu."

"Annelik kutsaldır. Sen bu dünyaya sadece can almaya geldin, can getirmeye değil. Bir katil anne olamaz, bir canavardan mutlu bir hikâye doğmaz."

"Yeter! Anladık, tamam. Çok kafa ütüledin, İhtiyar." Sinirle doğruldum yerimden.

"Sadece boş ümitlere kapılmaman için konuşuyorum. Hayal kırıklığına uğramaman için."

Oturduğum yerden kalktım. "Çok düşüncelisin, İhtiyar ama haklısın. Bir canavar hayal kırıklığına da uğrayamaz."

Beni nasıl ötekileştirdiğini görüyordum, çoğu zaman bundan nefret ediyordum ama yine de ondan olamıyordum. Çünkü sadece onun dediği kadar korkunç bir makine olursam başarılı olacağımı biliyordum.

Adaletin aynası olmak Kaptan'a kalmışsa ben de vahşi bir yansıma olacaktım.

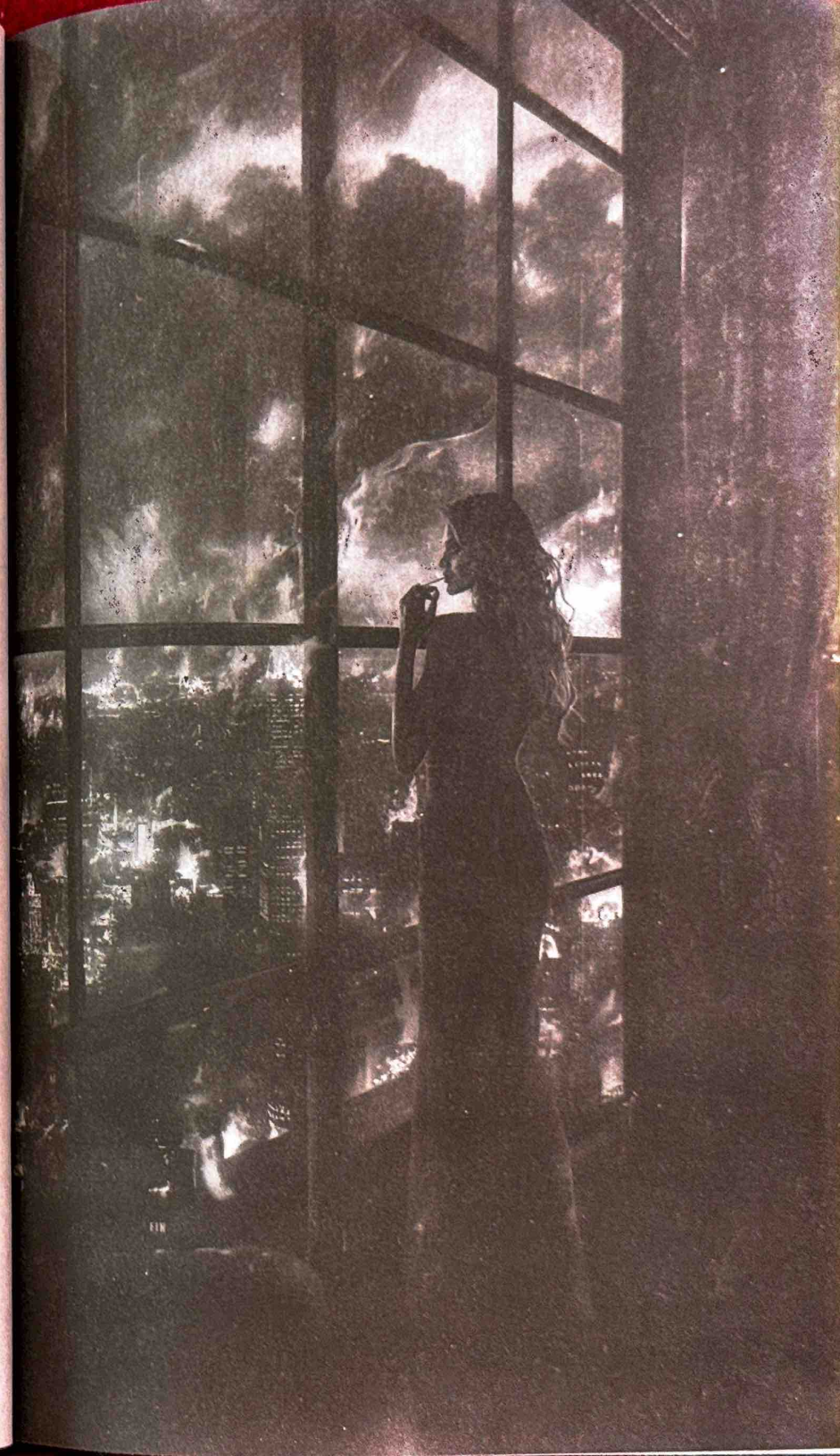

2. BÖLÜM

KARANLIĞIN DİZGİNLERİ

Karanlıkta kimse ne yaptığını görmez, karanlıkta sen ne yaptığını göremezsin. Dizginleri karanlığın eline verirsin ve bir girdabın içinde sürüklenirsin. O girdabın içindeyken kendini yönetmediğini anlayamazsın. Ufak bir ışık gerekir.

Benim karanlığıma ışık olan bir Aylin vardı, onun ay ışığı dahi beni o karanlıktan çekip çıkaramamıştı. Ayışığım çıkaramadıysa kim çıkarır ki dedim?

Alanguva'nın mucizelerini unutmuştum. Onun mucizeleri, benim tüm musibetlerimin üstündeydi. Onun aşkı benim boynuma şahdamardı.

Geriye dönüp baktığımda ne çok acı vardı, ne çok vahşilik, intikam hissi vardı. Peki şimdi o hisler gitmiş miydi? Hayır, sadece gölgelenmişti.

V sonsuzluğa kavuşmuştu ama V benim zihnimi kendisine tutsak etmişti. Ona tutsak olmak bile onurdu çünkü V adaletti ve ben son nefesime kadar adalet içi yaşayacaktım. Hiçbir haksızlığa susmayacak, canilerin acı vermesine izin vermeyecektim. Bu düzeni bozacaktım, ya içinde ya dışında. Ne de olsa V artık yalnız değildi, ne de olsa ADALET OLSAYDI V DOĞMAZDI!

Adaleti sembolize etmek için bir terazi koymuşlar, terazinin iki tarafına da kan doldurmuşlar, teraziyi kör etmişler. Teraziyi adaletin değil, kendilerinin timsali yapacak kadar canavarlaşmışlar. Ne terazi asıl suçluydu ne de canavar, asıl suçlu buna göz yumandı. Ses çıkarmayan, kabullenen ve direnmeyendi.

Ben her evrende bir savaşçı olacaktım çünkü bazen asıl savaşlar, savaş meydanlarında kazanılmazdı.

"Ne düşünüyorsun kara kara?" Ateş'in sözleriyle bakışlarımı okuduğum kitaptan kaldırdım. Güneş sarı gözlerine vuruyor, hareleri parlıyordu. Gerçi onun gözlerinin parlaması için bana bakması çoğu zaman güneşten daha etkiliydi. Beyaz keten gömleğinin ilk üç düğmesini açık bırakmış, altına da beyaz keten bir şort giyinmişti. Okyanustan hafif hafif dalga sesleri gelirken o bu güzel görüntüsüyle gerçeğin çok ötesinde duruyordu.

"Kitap okuyorum." Başımı eğdim ve kitabı kapatıp koca göbeğimin üstüne bıraktım. Evet kızım, anne bazen seni sehpa olarak kullanıyor.

"Öyle mi? Bana daha çok düşünüyormuşsun gibi geldi." Sallanan koltukta yanıma kıvrıldı.

"Ben hep düşünürüm, biliyorsun, çok üstün bir beynim olduğu için uyurken bile düşünme kabiliyetine sahibim." Beni dinlerken gözleri kısık, gülüşü geniş ve elleri saçlarımdaydı.

"Kızımız sana çok yakıştı." Bunu günde on kez söylemeden yapamıyordu. "Tesise uğradım, Çelik saçma sapan konularla beni rahatsız edip duruyor."

"Bu aralar benden çok, sen onun dikkatini çekiyorsun." Sözlerimle göz devirdi.

"Doğuma az kaldı," dedi bakışları karnıma kayarken. "Kızımızı çok merak ediyorum, onunla hiç tanışmadım ama özlemini çekiyorum." Hamileliğimin ilerleyen zamanlarında Ateş'in değişik korkuları oluşmaya başlamıştı. Bana ya da Ahu'ya bir şey olacak diye korkuyordu.

Ahu, ona annemin adını koymuştuk. Ateş çok ısrar etmişti, benim için hâlâ garip ama bir o kadar da güzeldi.

Ateş bazen önceden yaşadığımız hayatın içinden çıkamıyordu, benden daha çok hapsolmuştu ve bittiğine inanmıyordu. Her an bizi kaybetme korkusu yaşıyordu. Sanırım o patlamada kendime ölü süsü vermem onda büyük bir travma yaratmıştı.

"Bana benzeyecek, benim kadar zeki, güzel, mükemmel ve eşsiz olacak." Kendinden emin sözlerimle yine güldü.

"Ona ne şüphe, kızımız annesi gibi harika olacak."

"Ya bana tahmin ettiğimizden çok benzerse? Ya benim oynanmış genetiğimi de alırsa?" En büyük korkum buydu aslında, onun V'ye benzemesiydi.

Ateş'in yüzündeki gülüş hızla silindi. "Aşkın, böyle söyleme. Eğer kalıtımsal aktarım yapabilecek kadar DNA'n ile oynanmış olsaydı o zaman sen de Çelik gibi asla çocuk sahibi olamazdın."

"Çelik'ten daha fazla insan olduğumu hatırlatarak arada mutlu ettiğin için teşekkürler." Kucağımdaki kitabı önümüzdeki pufa attım. "Tamam, sen bir mühendis olarak bu duruma çok ihtimal vermiyorsun, orasını anladık. Ama ya olursa? Ya kızımız bana benzerse?"

"Aşkın..." Yine teselli moduna geçeceğini anlayarak elimi kaldırarak onu susturdum.

"Ya benim gibi öldürmekten zevk alan bir canavar olursa, ya benim kim olduğumu öğrenip Aylin'im gibi benden nefret ederse?" Bunlar her zaman düşündüğüm şeylerdi ama doğum yaklaştıkça tedirginliğim de artıyordu.

"Hay sana canavar diyen dilimi." Her canavar hatırlatmasını yaptığımda bunu diyordu ama zaten o bana canavar demiş olmasaydı da ben o sıfatı kendime yapıştırmıştım. "Bunları aştığımızı sanıyordum Aşkın."

"Neyi aştık? Benim gerçek kimliğimi mi? Ateş evet, doğum yapacağım. Evet, bir kızımız olacak ve filmlerin sonundaki o mutlu hayata kavuştuk ama bu gerçekleri değiştirir mi? Bu benim önceden kim olduğumu değiştirir mi? Bu hâlâ önceden olduğum kişiden hem nefret edip hem gurur duyduğumu değiştirir mi?" Ateş saçlarımdaki elini çekti ve arkasına yaslandı. Ara ara ateşli tartışmalarımız oluyordu ama maalesef hamileliğimin son zamanları olduğundan o tartışmaların sonu masa kırmak olamıyordu.

"Neden her şeyin en kötüsünü düşünüyorsun? Aşkın..." Ateş oturduğu yerden kalktı ve önümde diz çöktü, ellerimi avuçları arasına aldı.

"Kalk Ateş." Onun önümde diz çökmesini hiçbir zaman sevmiyordum, gerçi bazı anlar hariç.

"Aşkın, evet, sen normal bir genetiğe sahip değildin ama normal bir çocuk olabilirdin, normal bir hayata sahip olabilirdin. Seni genetiğin değil, hayatına giren kötüler V yapmadı mı? Sen de sırf bu yüzden adalet istemedin mi? Bizim kızımız bizimle olacak, yemin ederim ömrümün sonuna kadar ikinizi de sevmekten hiç yorulmayacağım, ona ikimizin de hiç sahip olamadığı mutlu bir aile oluşturacağım. Onu kimsenin onu sevemeyeceği kadar seveceğim ve hayata hiç öfkeli olmayacak. Aşkın, geçmişimiz kanlı olduğu için çok üzgünüm. Hiçbir zaman ne çocuk ne genç

olabildiğin için çok üzgünüm. Keşke sen benim çocuğum olsaydın da seni bu tüm kötülüklerden koruyup yaşayamadığın o çocukluğu yaşatsaydım, o zaman sen de V olmazdın."

Ne demek istediğini anlıyordum, aslında o konuşmasa bile onu anlıyordum ama korkuyordum, olduğum kişiden korkuyordum.

"Ne biçim laf bunlar, amına koyayım! Beni kimden yapacaktın? Laflara bak! Boş boş konuşma bana, elimde kalırsın." Ateş sözlerimle duygusal ifadesini perdeleyerek güldü. Ellerimi avuçlarından kurtarıp onu hızla çektiğimde gücüm yerinde olduğu için şaşkınca doğruldu.

"Kızımız senden hiçbir şey eksiltmiyor, merak etme." Söylenerek yanıma geri oturduğunda ona değil, okyanusa bakıyordum.

"Boş boş konuşuyorsun, çocuğun olsaydım çocuğun olacaktım. Senin Ateşpare'n falan değil yani, saçma salak konuşuyorsun he." Sinirlenmem onu keyiflendirmişti, sarı gözleri kısılarak güldü.

"Kızım biz bu annenle ne yapacağız böyle?"

"Sus, daha doğmadan başladın beni şikâyet etmeye."

Ateş derin bir nefes aldı, omzunu omzuma yasladı ve benim gibi kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Kaygılarını, stresini çok iyi anlıyorum. Aynı şeyleri ben de yaşıyorum."

"Yoo yaşamıyorsun, ayakların götüne vura vura koşturuyorsun adada Heidi gibi!"

"Evet çünkü baba oluyorum, âşık olduğum kadından bir kızım olacak. Ama bu içimde yaşadığım şeyleri gizleyemez Aşkın, endişelerimi gizleyemez." Başımı ona çevirdim. Burada o çok mutluydu, hatta her gün mutluluk iğnesi vurduruyormuş gibiydi! Bir ara bunu da yapmış olabileceğinden şüphelenmiş ve tesislerine gizli bir operasyon çekmiştim ama öyle bir şey bulamamıştım.

"Başladı yine." Tahammülsüz sözlerimle güldü.

"Benden sıkılacaksın diye, bu adada olmaktan sıkılacaksın diye ve eski hayatını özleyeceksin diye ödüm kopuyor." Tüm hareketlerinin altında yatan tek sebebin bu olduğunu biliyordum.

"Hadi özledim diyelim, sence her şeyi, kızımızı ve seni arkamda bırakıp devam edebilecek miyim? Endişelerini anlıyorum Ateş ama bir o kadar da gereksiz buluyorum."

"Ben senin gitmenden korkmuyorum ki Ateşpare, ben senin gitmeyi bir an bile aklından geçirmenden korkuyorum. Burada olduğun için bir

an bile ne suçluluk duymanı ne de acı çekmeni istiyorum. Sadece seninle huzurlu bir hayat istiyorum ve bu isteğimin de ne denli zor olduğunun farkındayım ama buraya kadar gelebildiysek devamına da gideceğiz."

"Her şeyi bir kenara bırak Ateş ve manzaraya bak." Sözlerimle güldü.

"Bazen içine Kaptan kaçıyor, ödümü koparıyorsun." Ateş'in sözleriyle ona yandan bir bakış attım, sanki çok tanıyordu da Kaptan'ı. Kaptan'ı bu dünyada çok iyi tanıyan sadece iki tane insan vardı, biri ben biri de Çelik. Ne tuhaftır ki ikimiz de onun ne kadar korkunç bir adam olduğunu bildiğimiz halde, bize hayatımızın en zorlu zamanlarını geçirttiği halde yine de ondan tam anlamıyla nefret edemiyorduk. İşte lanet olası Kaptan böyle bir adamdı.

Pusat'la Bahar doğumu beklemek istemişler ve ülkeye dönmemişlerdi. Naz benden daha önce doğum yapmış, oğlunun adını Keskin koymuştu. Aslında Cüneyt koymak istediklerini ama Çelik'le benim yaşadığım hayat yüzünden bunu yapmadıklarını biliyordum. Konusu hiç açılmamış olsa da onlara bunun için kızmıyordum. Kaptan hepimizin hayatına büyük izler bırakmıştı, sadece bazılarımızda yara izi bazılarımız da sevginin izi kalmıştı. Bende ikisinden de çokça kalmıştı ama Kaptan beni sevdiğinden değildi bu, bir zamana kadar sadece beni Kaptan sevdiğindendi.

Aylin de sevmişti beni, ayışığım...

Güzel görüntüsünü hatırladığım an genzime bir yumru, gözlerime de bir vurgun vurdu. Ne kadar güzeldi benim ay ışığım, ne kadar eşsizdi... Ve sonsuza dek de öyle kalacaktı.

Aylin'im canımdan çok sevdiğim ablam yaşlanamayacaktı, Aylin'im mezarında bile suçsuz yatacaktı.

Ateş beni yine anladı, ben konuşmasam da anlardı. Kolunu omzuma sardı ve beni hafifçe kendisine çekti. Çenem göğsüne yaslanırken gözlerine baktım. "Ben de abimi özledim. Şimdi çocuklarımız doğacakken onların da burada olmasını her şeyden çok isterdim." Ateş'in sözleriyle hızla çenemi göğsünden kaldırdım ve suratına dik dik baktım.

"Çocuklarımız derken? Burada kaç tane çocuktan bahsediyoruz? Anlamadım. Bak bir tanesinin fikrine zar zor alıştım, başıma iş çıkarma benim!" Ateş telaşımla güldü. "İkiz falansa benden saklıyorsan çok kötü yaparım seni."

"Keşke öyle olsaydı ama maalesef, ben genel konuşuyorum. Sadece kızımız mı olsun? Bir tane mi olsun?" Ondan biraz daha uzaklaştım.

"Kolaysa sen doğur, amına koyayım. O kadar gelişmiş teknolojin var. Sen doğurursan on tane de yaparım ben. Doğur, ben arkandayım."

"Senin için her şeyi yaparım ama bu fikri son zamanlarda çok sık dile getiriyorsun, elimde olsa zaten yaparım." Gel de sinirlen şimdi bu adama! Hamilelik hormonlarımla bile ona iki dakika öfkeli kalamıyordum! Elim çenesine gitti, hafif kirli sakalları çıkmıştı. Çenesini sıkarak onu sevdim, elimi çekmeden hemen önce tuttu ve parmak boğumlarım üstüne öpücükler bıraktı.

"Çelik ne zaman gelecekmiş?" Ateş yüzündeki tüm keyifli ifadeyi kaybetti.

"Doğuma gelebileceğini sanmıyorum."

"Ne işler karıştırıyor? En son başına bir asker musallat olmuştu."

"O iş pek öyle değil ya," dedi keyfi yerine geri gelirken. "Çelik abayı yakmış bu askere, bok herif sürekli bana anlatıp anlatıp duruyor. Kendi henüz âşık olduğunun farkında değil."

"Sen nasıl farkındasın peki?"

"Ben tecrübeliyim sayende, bir de soruyor musun? Çelik'in bülbül bu askerden başkasına ötmüyormuş, asker de fenaymış bu arada, Çelik'in ona yaklaşmasına bile izin vermiyormuş duyduğuma göre." Ateş keyifli keyifli anlatırken gözlerimi kıstım.

"Hayatta inanmam, Çelik seks makinesi gibi bir şey!" Yine suratı düştü.

"Allah Allah! Sen nereden biliyorsun bunu? Hem bize ne Çelik'in bülbülünden makinesinden. Ya sabır ya..." Bazen ciddi ciddi asıl bebeği taşıyanın o olduğunu düşünüyordum, bu kadar alınganlık normal değildi.

"La sen söyledin ya!" La mı demiştim ben az önce? "Hay Pusat senin dilini sikeyim."

"Bebeğimiz karnındayken bu kadar küfürlü konuşman hoş değil." Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Millet hamileyken klasik müzik falan dinliyor, ben bu Shrek yüzünden Ankara havasıyla uyanıyorum! Adaya mı düştük, pavyona mı belli değil." Ateş gülerken koluna sert bir yumruk attım. Neyse ki hamilelik benden gücümü kuvvetimi almamıştı. Ateş kolunu tutarak bana yandan bir bakış attı. "Seversin sen pavyonu da... Kadınlar var ya, dört tane falan, tam sana göre yani. Öyle sırıtacaksan siktir git." Neyse ki Ateş ani yükselmelerime alışmıştı ama maalesef bu yükselmeler libido için değildi.

Karnımda hissettiğim hareketle arkama yaslandım. Başlıyorduk yine. "Tekmeliyor mu?" Ateş'in telaşlı sorusuna cevap vermedim, alışmıştım artık.

Tamam, bebekler hareketli olurdu ama bu tam anlamıyla bir canavardı! Minik bir canavar! Bazen gece uykumdan onun tekmeleri yüzünden kalkıyordum.

"Hayır anlamıyorum, daha karnımda neye bu kadar öfkelenmiş olabilirsin sen? Daha doğmadın ki daha bir şey görmedin! Of Ateş, bu çocuk sürekli sinir krizi geçiriyor sanki karnımda, normal mi bu? İkimizin çocuğunun normal bir şey olmayacağı belliydi de bu ayrı bir oynak."

Ateş kaşlarını çatarak karnıma baktı. Elini karnımın üstüne koydu, Ahu'nun ilk tekmesini hissettiği gün kendini tutamamış ve ağlamıştı. Bu tekmeler sıklaşınca ve özellikle uykumu kaçırmaya başlayınca Ateş'in de tadını kaçırmaya başlamıştı. "Bak Ahu, bak güzel kızım benim. Anlıyorum, bize kavuşmak için sabırsızlanıyorsun, emin ol biz de sabırsızlanıyoruz ama biraz daha anneni bu şekilde tekmelersen seninle mevzu çıkaracağım. Olmaz böyle bak." Sonlara doğru epey ciddileşmişti.

"Ateş, sen bu kadar zeki bir herifken bazen nasıl bu kadar salaklaşıyorsun, ben anlamıyorum. Neyse işe yaradı galiba, sakinleşti. Sen onu bunu bırak da sence Çelik'in planı ne? Son zamanlarda çok tuhaflaştı."

Ateş hafifçe karnımı okşadı ve elini çekti. "Her zaman tuhaf bir herifti zaten, kıl oluyorum. Sanki bir şeylerden bıkmış da kendi sonunu yazmak istermiş gibi davranıyor. Bu hissi sende hep yaşıyordum, hep bir çılgınlık yapıp kendine zarar vermenden korkuyordum. O ite uyuz olsam da aynı hissi alıyorum. Fark şu ki senin hep bir amacın vardı, bu amaç için yaşıyordun ama Çelik'in artık hiçbir amacı kalmamış gibi."

"Ve amaçsız biri için yaşamak çok gereksiz." Başını sallayarak onayladı beni. "Tarık'ı yanında kısa bir süreliğine istemesi de tuhaftı zaten."

"Sen amacın uğruna bile bizden vazgeçmedin ama o amaçsız ve vazgeçebileceği kimsesi yok. Biz yanında olsak da o hep yalnız hissedecek." Ateş düşündüğümden daha da fazla umursuyordu Çelik'i. Biraz da vicdan azabı çekiyordu.

"Ateş bizim olduğumuz kişiden sen sorumlu değilsin. Senin tek sorumlu olduğun şey beni kandırmaktı. Babanın yaptıklarının suçlusu sen

değilsin, ailelerimizin günahları değil de sadece mutlulukları olsaydık her şey daha kolay olurdu ama geçti."

Ateş tam konuşmaya başlayacaktı ki adaya doğru hızla gelen jet skiyle kaşları çatıldı. Çok uzaktan gelse de mavi gömlekli biriydi.

"Kim bu?" Ateş mırıldanırken ben de gözlerimi kıstım. Jet ski biraz daha yaklaşmıştı. Mavi, kısa kollu gömleğin üstündeki palmiye desenlerini ve Tarık'ın dalgalı saçlarını seçtiğimde kaşlarım düzeldi.

"GTA Vice City pezevenk gömleği, Tarık yani."

"Nasıl gördün ya." Hâlâ gözleri kısık şekilde seçmeye çalışıyordu.

"Süper kahraman genlerimden." Arkama yaslandım. "Ateş, bizim kızımız Türkiye'ye gidemeyecek mi? Türk vatandaşı da olamayacak."

"Vatandaş olamayacak ama gidebilir."

Tüm ülkede ben ölüydüm, Ateş de kayıp...

"Biz gidemeyeceğiz." Aylin'imin mezarı oradaydı, annemin ve Vera'nın da.

"Bunları doğumdan sonra düşünsek?" Hamileliğim sorunsuz gidiyordu, hatta epey iyiydi her şey. Yine de Ateş beni tüm aksiyonların dışında tutmaya çalışıyordu.

"Tarık şimdi gelmeyecekti, doğumdan sonra gelecekti. Bir sorun var." Sözlerimle Ateş gerilmişti ama onu geren şey sorun değildi, benim o sorunu çözmeye çalışma ihtimalimdi.

"Jet skiyle bile kaplumbağa hızıyla ilerliyor herif. Son zamanlarda bu Tarık'a Çelik'ten daha çok ayarım da neyse, yine senin hatırına adama girmesine izin veriyorum."

Çünkü Tarık ve Ferda'nın çalkantılı bir ilişkileri vardı. Ateş buraya gelince Türkiye'deki işleri Ferda'ya bırakmıştı. Her ne kadar Cebonayan bitse de Türkiye'nin mafya babaları hiç biter miydi? Elbette bitmezdi. Ferda da Alanguva ailesinin adını Türkiye'de şanıyla yürütmeye devam ediyordu. Tarık'la arası hep olduğu gibi bir iyi bir kötüydü.

Ne kadar öldüğüm bilinse de ölmediğimden de şüphelenen çok fazla insan vardı. Biraz haklılardı biraz haksız.

Bahar ve Pusat'tan ses çıkmıyordu, sürekli Naz'la Deniz'in bebekleriyle ilgileniyorlardı. Bahar zaten çocukları hep severdi ama Pusat'ın bu kadar çocuk âşığı olması hepimize sürpriz olmuştu.

Tarık'ın adaya ulaşmasına hâlâ bir hayli vardı. Hemen arkamızdan gelen ayak seslerini duyduğumda kafamı kaldırmadım. Düzensiz ve yamuk adımlar, tok vuruşlar... Gelen kişi Shrek'ten başkası olmazdı. "Tarık mı geliyormuş?" Üstünde kusmuklu beyaz tişörtle ve şortla inanılmaz komik duruyordu. Bir eli belinde okyanusa bakarak Tarık'ı seçmeye çalışıyordu. Bakışlarımı fark ettiğinde yandan bir bakışla gözlerini bana çevirdi. "Bana öyle yüzünü buruşturarak bakma. Bahar Naz'la ilgileniyor, biz de Deniz'le bebekle ilgileniyoruz. Ayrıca bebek bakmak çok zormuş."

"Ateş, Pusat beni hamilelikten vazgeçirmeye çalışıyor, görüyor musun? Hâlâ seni elimden almaya çalışıyor!" Ben abartılı şekilde Shrek'i Ateş'e şikâyet ediyordum ama Ateş çoktan tabletini çıkararak velet moduna dönmüştü.

"Haklısın hayatım." Ateş'in sözleriyle Pusat'a bakıp pis bir gülücük attım.

"Sen bebek falan zor diyorsun da Ateş şimdiden bir tane daha istiyor. Hatta beni çok yorduğu için bu sefer kendi taşıyacakmış bebekleri, yeni teknolojisini buna adamış."

Pusat *kesin öyledir* dermiş gibi başını sallasa da içinde yine bir kuşku oluşmuştu çünkü Ateş'in benim için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Bu hayatta kimseye güvenmem diye konuşan ben şimdiyse...

Geçmişin önemi yok değildi, geçmişim yaşanmamış değildi, acılar kolay değildi. Yine de bugün buradaydık. Tüm ihtimallerin dışında, bir mucizenin ortasındaydık.

Ateş ülkedeki haberleri bana çok göstermiyordu, yanlış bir şey olursa oraya geri döneceğimi biliyordu ve aslında yanılmıyordu. Masumların nefesini koruyanlar oldukça burada olacaktım, V unutulmadığı sürece burada olacaktım ama unutulmaya yüz tuttuğu an onu tekrar yaşatmaktan da asla korkmayacaktım.

"Bu eşek de gelene kadar," dedi Pusat ayakta direk gibi dikilerek. "Bahar'ım şu tipimi görmeden üstümü değiştirmem lazım."

Pusat'ın sözleriyle eve doğru seslendim. "Bahar bir bakar mısın?"

Pusat biraz abartma tozu olduğu için triplenirken ben fazlasıyla eğleniyordum. Şu adada tek eğlencem Pusat'la uğraşmaktı zaten! Gerçi çocuğumuz doğsa başka eğlenceli şeyler de yapacaktım.

Biraz acele et kızım.

"Bebeyi uyandıracaksın! İyi halt ettin. Of, çok gerildim. Senin velet doğsun bak gör ona neler öğretiyorum. Dili döndüğü an Şam şeytanı dedirtmezsem şerefsizim!"

"Öylesin zaten, ağlama be. Hele bir dene, bak o dilini nasıl koparıyorum." Şakacı tavrımı bırakmış ve Shrek'e, kurbanlarıma attığım o üç numaralı bakışlarımdan birini atmıştım. Çatık kaşları düzelirken yutkundu. Ara ara ona karşısında kim olduğunu sadece bir bakışla anlatıyordum ve Shrek'in rengi gerçekten de yeşile dönüyordu, hem de fıstık yeşiline.

Canım da fıstık çekmişti. "Ateş, Shrek deyince canım fıstık çekti, yeşil olandan ama." Ateş hemen başını kaldırdı ve her aşerdiğimde yüzüne yerleştirdiği o ciddi ifadeye büründü. Ateş bazen aşermemi çok abartıyordu, o şeyi bana getirene kadar atomu parçalayacakmış gibi davranıyordu.

"Dolapta olması lazım," dedi yerinden kalkarak.

"Yok, dün akşam da Shrek yanımıza gelince canım Antepfıstığı çekmişti ve bitirmiştim. Ayrıca Antep'ten gelmiş fıstık istiyorum, normal bir yeşil fıstık değil."

"Dur hallediyorum." Ateş hızlı birkaç adımda, elinde telefonuyla evin bahçe kapısına ulaştı.

"Deli ettin adamı, farkında mısın?" Shrek söylenerek yanıma oturdu. "Ayrıca ben ve Antepfıstığı ne alaka, amına koyayım? Yeşil miyim ben?"

"Bak sana adada otururken, aynı böyle dedikodu yaparken ne demiştim hatırlıyor musun?" Yüzündeki gülüşü bastırmaya çalıştı.

"Hatırlamıyorum."

"Sallama, çok iyi hatırlıyorsun. *Ateş evinin direği olmamı istiyor, tüm mirasını üstüme yapacak* demiştim. Bak, yanlış bir kelimem bile yok."

"Beni Ateş'ten daha çok şaşırtan biri varsa o da sensin."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

"Anne olmak sana düşündüğümden daha çok yakıştı. Hep senin sonunu kötü bir şekilde hayal ediyordum, ciddiyim, bu son bana çok şaşırtıcı geldi."

"Neye göre mutlu neye göre mutsuz, Shrek? Kayıplar vermedik mi? Kayıplarımızdan kanamadık mı? En çok biz yanmadık mı? Şimdi bir çocuk doğurarak ne mutlu sona ulaşmış oluyoruz ne de zafere. Hiçbir hikâye mutlu sonla bitmez Shrek, sadece yazar mutlu yerde kesmeyi bırakır. Biz sonsuz bir döngünün, tehlikeli bir karadeliğin içindeyiz. İstersek dünyanın bir ucundaki adaya yerleşip hafızamı silelim, biz yine biziz."

Beni ciddi şekilde dinlese de beyaz tişörtünün yakasından aşağı doğru akan kusmuk lekesi onu ciddiye almamı engelliyordu.

"Beni germe, beni germe, bak geriliyorum. Aşkın..." Nefesini sıkıntıyla verdi ve az önce Ateş'in girdiği bahçe kapısına baktı. "Ateş epey korkuyor, çocuğunuz olacağı için değil, böyle bir hayatta sen mutlu olamayacaksın diye. Ateş'le büyüdüm ben, ciğerini bilirim. Seni ait olmadığın bir hayata hapsediyormuş gibi hissediyor ve bir gün bu hayattan bıkmandan ya da seni bu hayata çektiği için ondan nefret etmenden korkuyor." Aslında bu endişelerinin hep farkındaydım, zaten Ateş de her zaman bana anlatıyordu ama bunları Pusat'a anlatması dertleşmek için bir arkadaşa ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu.

"Sana ne dedi? Siz erkekler de ne nazlı ne nahif şeylersiniz. Bebeği taşıyan ben miyim, Ateş mi, belli değil amına koyayım."

"Bak kız geliyor, hâlâ küfrediyorsun! Kızın ilk kelimesi küfür olacak diye ödüm kopuyor benim."

"Küfrü azaltmak için senden uzaklaşmam lazım Shrek. İçimdeki çirkef yanı gün yüzüne çıkarıyorsun." O ağzını büzüp hamile taklidi yapmaya çalışarak göbeğini şişirirken ellerini de benim gibi karnının üstüne koydu. Gülerek omzuna vurduğumda tüm keyifli ifadesini kaybetti.

"El el değil, yirmi iki okkalık gülle sanki, amına koyayım! İçine göçtü içine."

"Of, sizin nazlı hallerinizden de bıktım açıkçası." Biz birbirimize laf sokarken Ateş koca bir çerez tabağıyla yanımıza dönmüştü. Hatta çerez tepsisiyle gelmişti.

Ateş tepsiyi önümdeki pufa koyarken Pusat benden önce uzandı ve ağzına bir fındık attı. "Adam Antep'ten fıstık getirtti, bu Tarık hâlâ beş dakikalık yolu gelecek."

"Bu tabağı karıma hazırladım," dedi Ateş de onun aldığı bir avuç çereze ters ters bakarak.

"Karın seni yer." Onu sevmek için elimi uzattığımda elimi tutup üstüne bir öpücük bıraktı. Pusat da kıskançlıktan renk değiştirmeye devam ediyordu.

Ateş çerez tabağını kucağıma bıraktı. "Antepfıstığı pek kalmamış ama Yusuf'a söyledim, akşama kadar Antep'ten en iyi fıstıkları getirmeye çalışacak." Ateş'in sözleriyle başımı yavaşça Pusat'a çevirdim çünkü tepkisinin epey komik olacağını biliyordum.

Yanaklarını ısırmış, çenesini büzerek gözlerini irileştirmişti. Karnımın üzerine koyduğum çerez tabağı gülüşümle sallandı. "Of, yeter herif bu kalemun oldu beş dakikada." Onu da anlamak lazımdı, Ateş'in biriciği olmak herkese nasip olmazdı.

"Ay sonunda Keskin uyudu, Naz da kıyamam dinlenmeye başladı. Çocuk bakmak ne kadar zormuş ya..." Bahar söylene söylene dışarı çıkarken Pusat üstündeki kusmuk lekelerini eliyle örtmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. En sonunda Bahar yanımıza ulaşmadan benim ince battaniyemi omzunun üstüne sardı.

"Lan..." Tam küfretmek için ağzımı açmıştım ki Pusat'ın masum bakışlarıyla durdum. Shrek işte, ne olacaktı? "O battaniyeyi sana yalata yalata temizletirim," desem de o masumca battaniyeye sarılmaya devam etti. "Git üstünü değiş, pis herif."

Bahar yorgunca yanımıza oturdu, sarı saçları kabarmıştı ve epey bitik duruyordu. Sanki gerçekten çocuğu Naz ve Deniz değil de Bahar ile Pusat yapmış gibi bir havaları vardı.

"Mükemmel ailem, nasılsınız acaba?" Tarık sonunda jet skiden inmiş, koştura koştura buraya geliyordu. Bahar, Tarık'ın sesini duymasıyla sevinçle çığlık atarak yerinden kalktı. İkisi birbirine koşarken Pusat da üstündeki battaniyeye sarıldı, pardon benim battaniyeme.

Tarık, Bahar'a kocaman sarılıp kucakladı, havaya kaldırıp bir tur da döndürdü. Pusat kafasını bana doğru eğdi ve fısıldadı. "Kıskanmamak için çok zor duruyorum."

"Abartma sen de Ateş gibi." Tabletine bakan Ateş adını duyduğunda başını kaldırdı.

"Ne yaptım yine?"

"Yok bir şey." Başımı *boş ver* dercesine sallayarak fıstıklarımı açmaya devam ettim. Çok geçmeden Tarık kolunu Bahar'ın omzuna atmış ve yanımıza ulaşmıştı.

"Ailem, canım ailem. Ne kadar güzelsiniz." Tarık önce bana koşup karnıma bir öpücük, hemen ardından da yanağıma bir öpücük bıraktı. Ateş ona ters ters bakarken bu sefer yerinden kalkmayan Pusat'a arkadan sarıldı ve yanağını sulu sulu öptü. Pusat sinirle onu ittirirken üstündeki battaniye düştü, Tarık hemen yüzünü buruşturarak ondan uzaklaştı.

"Eniştelerin gülü," dedi Ateş'i de öpüp heyecanla yere otururken. "Sizi çok özlemişim, anam bizim Keskin doğdu!" Tarık heyecanla kalkacaktı ki Ateş onu omzundan tutarak yere geri oturttu.

"Yeni uyumuş, Deniz de Naz da çok yorgun, birazdan bakarsın." Tarık, Ateş'in sözünü ikiletmedi. "Sen neden erken geldin? Bir sorun mu var?"

"Evet, büyük bir sorunumuz var." Tarık ciddileşti ve Tarık ciddileştiyse durum vahim demekti.

"Çelik iyi mi?" Sorumla yüzü daha da düştü.

"Öyle olduğunu umuyorum."

"Lafı dolandırma da anlat. Ayrıca neden bronzlaşmışsın sen? Ve senin adaya geldiğinden benim niye haberim olmadı?" Ateş onu soru yağmuruna tuttuğunda Tarık bacaklarını kendine çekti.

"Başıma neler geldiğini bir bilseniz, neyse hepsini anlatıyorum baştan. Şimdi Çelik başta Rus askeri zannettiğimiz bu seksi, şanlı ama suratsız Türk askerini esir aldı ya..." Hızlı hızlı konuştuğu için yorularak nefes nefese kaldı.

"Orayı biliyoruz, özeti atla," dedi Pusat da sabırsızca.

"Şimdi... Türkiye'den bir ekip göndermişler, hem de böyle sağlam bir ekip göndermişler ya..."

Kucağımdaki çerez tabağını sinirle pufa bıraktım. "Tarık, bak karnım burnumda, siktirtme belanı. Doğru düzgün anlat."

"Ama durun ya! Çok fazla detay var, detay atlamamaya çalışıyorum şu an! Üstüme gelmeyin. Bırakın da anlatayım canım. Of, keşke Ferda da gelseydi. Neyse tamam, tamam kızmayın."

"Ay Tarık, Aşkın doğuracak sen anlatana kadar!" dedi Bahar da sabırsız şekilde gözlerini irileştirerek.

"Çelik'in elinde iki asker vardı, biri de Talip denilen bir komando sanırım. Çelik bu ekibe ulaştı ve malikânesine gelmelerini yoksa askerleri öldüreceğini söyledi. Türk askerleri de bizi ziyarete geldi. Çok havalılardı, ayrıca ülkemin karşısında gibi görünmek beni çok gerdi de neyse... Çelik bunlara Talip'i verdi, sonra demesin mi *Vuslat bir ay benimle kalacak, sonrasında zorluk çıkarmadan ben de sizinle beraber ülkeye döneceğim*, diye. Bu askerler bence bunu yemedi de başka planları vardı. Neyse bu bir ay inzivaya çekildi Vuslat'la, artık kıza ne yaptı, kız ona ne yaptı bilmem. Ay bir de bu bizim Çelik, kızı ilk gördüğü an tutuldu,

âşık oldu. Her gece ikişerli üçerli beşerli çıtırları götüren Azrail'in Kılıcı bir kadına yan gözle bakmaz oldu! Şimdi bu da denek ya, o yüzden ben sanıyorum Aşkın gibi zor âşık olur, neyse..." Yine soluklanmak için durakladı.

Ateş'le gözlerimiz kesişti. Çelik'in bir şeyler karıştırdığını biliyorduk ama amacının ne olduğunu bilmiyorduk.

"Bu bir ayın sonunda Türk askerleri çaldı bizim kapıyı, koskoca binbaşı geldi amına koyayım! Yanında kaç tane komando var. Bunlar kapıya geldi, ben evde tekim. Açtım kapıyı, süt dökmüş kedi gibi bakıyorum bunlara ama bir sertler görmeniz lazım. Aşkın'dan böyle altı tane daha karşınızda durup size baktığını hayal edin, öyle bir şey işte. Bana *hani Çelik, hani Vuslat* diye sordular ama bakışlarıyla dövdüler beni. Yemin ederim sesim kıçıma kaçtı, dedim *siz gelin geçin içeri komutanım, ben onları hemen getirtiyorum.*

Onlar salona geçtiler, ben Çelik'i arıyorum ama açan yok. Sonra binbaşı sinirlendi, *alay mı ediyorsun sen bizimle* dedi. Ben de dedim ki *tövbe haşa binbaşım, ben de ulaşamıyorum.* Binbaşı daha da sinirlendi. Bana dedi *onları bulana kadar seni bırakmıyorum.* Birden ecnebi memleketinde Türk askerlerin eline esir olarak düşen ben oldum. Telefonumu falan da aldılar elimden. Sonra birden Çelik'in evini taramaya başladılar."

Ateş çatık kaşlarıyla Tarık'ın konuşmasını böldü. "Anlamadım, askerler mi taramaya başladı?"

"Yok yok, biz askerlerle evin içindeyiz. Evin dışından taramaya başladılar. Kim taradı, orasını bilmiyorum, hâlâ meçhul. O hengâmede Türk askerleri kaptılar beni, şöyle iri kıyım bir herif vardı, Eren mi ne... Herif aldı beni kolunun altına. Neyse ki Pusat'tan eğitimliydim. Sonra saldırıdan kurtulduk ve Çelik aradı, telefonu bana açtırdılar. Çelik planında bir aksilik olduğunu ve Vuslat'ı getiremeyeceğini söyledi. Dedim, *bak beni rehin aldılar*! Diyor, *takılın kardeş kardeş.*

Herifin beni siklememe seviyesini görüyor musunuz siz? Senatonun bilmem neyinin kızı kaçırılmış, olayı anlayamadım. Vuslat'la kızı da kurtarıp ondan sonra teslim olacakmış ama bizim Türk askerleri çok sinirlendi. Kabul etmediler bu durumu. Çelik gerçekten kızı kurtarmış, kız da sanırım altı yedi yaşlarında. Kızda ne var bilmiyorum ama kimin kızı olduğundan daha önemli şeyler var anladığım kadarıyla çünkü asıl olay bu kızı kurtardıktan sonra başladı.

Şu an Türk askerlerini de geçin, FBI mı dersiniz, KGB mi dersiniz, MOSSAD mı dersiniz, ne ararsanız var. Ayrıca bu işin içinden Çelik de çıkamadı bence, olayı tam bilmiyorum. Ben de Türk askerlerinin elinde rehindim, bir gün sizin özleminizle yanıp tutuşurken kaçtım ama kaçarken organ mafyasının eline, sonra da Meksika çöllerine kadar düştüm. Buraya ne zorluklarla geldiğimi bilseniz oturur ağlarsınız ama anlatamıyorum çünkü oradan da bir kitap çıkar! Kısacası Çelik'in başı büyük belada."

"İyi de Çelik'le daha yeni konuştum, *sorun yok* diyordu," dedi Ateş kafası karışmış şekilde.

"Sizi dahil etmek istemiyor, hatta beni de."

Ateş'le aramızda uzun bir bakışma geçti. "Hayır Aşkın, dur yerinde. Her an doğum yapabilirsin. O yüzden aklının ucundan bile geçirme." Bir bakışımdan bile her şeyi anlayabilecek kadar iyi tanıyordu beni.

"Murat'la Selin'e ulaş o zaman, bir şekilde Çelik'in yanına gitsinler ve ne karıştırıyorsa onu durdursunlar. Tarık, bu kız tam olarak kim? Adı ne?" Tarık sorumla kısa bir an düşündü.

"Ceceilla Northside." Ateş, Tarık'ın söylediği isimle bir yandan tabletini açarken bir yandan da telefonla görüşme yapmak için yanımızdan ayrıldı. "Artık müsaade ederseniz yeğenimi görmek istiyorum." Tarık, Keskin'i görmek için ayaklanırken Bahar da peşinden kalktı. Hepimizin canı Çelik'in düştüğü duruma sıkılmış olsa da ben onlar kadar endişeli değildim. Çelik'in ne kadar zeki ve güçlü olduğunu biliyordum.

Yine de bir çocuğu kurtarmak için kahramanlık yapacak bir tip olmadığını da biliyordum. Arka planda başka şeyler karıştırdığı kesindi.

"Bıktım siz deneklerden, başımızdan iş eksilmiyor."

"Çok konuşma, git üstünü değiş yoksa ben de kusacağım üstüne." Shrek söylene söylene yanımdan kalktı, ben de çerez tabağımın dibinde kalan fındıkları ağzıma attım.

Rüzgâr etkisini artırırken ve dalga sesleri yükselirken kulağımda Kaptan'ın sesi çınladı.

İstersen dünyanın bir ucuna git ve kimliğini sil, istersen kendini yok et, istersen başka bir vücutta tekrar dünyaya gel. Sen yine sen olacaksın. Kendinden kork, sen bir devrimin başı ve sonu olacaksın. Kendinden kork çünkü bunu sen bile durduramayacaksın.

Ateş yanıma döndüğünde benden daha gergindi. Çelik'i bu kadar sevmesi bana da sürpriz olmuştu. "Çelik'e ulaştım, yanına Murat ve diğerlerini göndermeye çalışacağım."

"Ulaştın mı? Ne diyordu?"

"Pek bir şey söylemedi, *Cece yanımda, Vuslat da öyle* dedi." Ateş yanıma oturdu, gözleri şüpheyle kısılmıştı. "*Sahte bir ailem daha var gibi Alanguva, sende gerçeği var, kıymetini bilsen iyi olur. Cece yaşayacak, Vuslat dönecek, sakin olun.*" Ateş, Çelik'in sözlerini ilettikten sonra kafasını bana çevirdi. "Onu yalnız bırakmayacağım, endişelenme Aşkın. Senin hamile olduğun için yapamadığın her şeyi yapacağım."

"Biliyorum." Kendini bana açıklamasına, bir şey anlatmasına gerek yoktu. Sarı harelerinde ben vardım, koca bir yangın da önümdeydi ama ben o yangının başdansçısıydım.

Bu bizim hikâyemizdi ve yazar yazmayı kesene kadar bitmeyecekti. Bu bizim hikâyemizdi ama daha önce eşi benzeri görülmemiş iki başrole sahipti. Biz sonsuzduk, tüm ihtimallerin ötesindeydik ve tek gerçektik. Yazar isteğini yapabilirdi ama bu kitabı zaten biz çoktan yazmıştık.

V.

Bir devrin başlangıcı, acısı ama asla bitmeyişi V...

Yaşadığımız her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Sonra nerede olduğumu hatırlıyordum. Böyle bir son benim hayal bile etmeyeceğim kadar uzaktı bana, imkânsızdı. Ama şimdi buradaydım. Ateşpare, Ateş'in kollarındaydı. Birlikte olduklarında asla sönmeyeceklerdi.

Ateş bana sarılmış, mışıl mışıl uyurken gözlerim camdaydı. Bu gece içimde tuhaf bir his vardı. Bu his huzursuzluk ya da kötü başka bir duygu da değildi. Bu his sadece şaşkınlıktı. Normal bir insan olabilmenin şaşkınlığı.

Karnımda hissettiğim hareketlilikle elim karnıma gitti. Hissettiğim acıyla yataktan doğruldum. Benim için bile büyük bir acıydı.

Ahu geliyordu.

"Ateş," dedim kolunu dürterek ama o daha sıkı sarıldı. "Sal beni, doğum yapacağım."

Ateş birden gözlerini açtı ve hızla yataktan kalktı. "Doğum mu yapacaksın?" Ayılma hızı takdire şayandı.

"He, yatakta doğuracağım. Kendi kendimi ameliyat ediyorum ya, onu da yaparım herhalde. Boş boş bakacağına kalk bir şey yap! Geliyor bu çocuk!" Ateş hızla yataktan çıktı, kıyafetlerini ararken bir yandan da söyleniyordu.

"Bu çocuk dediğin bizim güzel kızımız. Bir dakika ne? Geliyor mu?"

"Evet, geliyor. Suyum geldi."

"Suyun geldi, Ahu geliyor." Konu Ahu olunca adamın tüm zekâsı uçuyordu, he bir de ben olunca.

"Ateş bana belanı siktirtme, bak sancım başladı." Söylenerek yataktan çıktım.

"Dur, dur, öyle kalkma. Doktorun hazırda bekliyor zaten, otur hemen, ben seni götüreceğim." Tabletini eline aldığında, elimi belime koyup ona baktım.

"Lan şimdi sırası mı?"

"Doktoru tabletten hazırlatıyorum, ameliyathaneyi de! Sen şuraya oturur musun? Bak ya, dimdik duruyor bir de. Ahu bak, sen annen gibi olma, dayan babasının gülü."

"Bebeğime deney yaparsan seni sikerim." Bunun için onu epey uyarmıştım. Eli ayağı birbirine dolanmış şekilde tabletle çağrıyı yaptıktan sonra beni kucakladı. "İyiyim ben, yürürüm abartma." Sözlerimi pek takmadan beni ışık hızıyla odadan çıkardı.

"Bu ses ne ya?" Pusat uykulu gözlerle üzerindeki beyaz atlet ve şortla odasının kapısına çıktı.

"Doğuruyoruz!" Ateş hiç durmadan hızla koşuyordu. Evet, bir ortak doğurmadığımız kalmıştı!

"Ne? Geliyor mu? Uyanın la! Yeğenim geliyor!" Pusat da böğürerek peşimize takıldı.

Ateş fazla kontrolcü olduğu için, eve bir ameliyathane hazırlatmıştı. Hamileliğin son zamanları yıpratıcıydı. Ateş beni ameliyathaneye soktu ve sedyeye yatırdığında hissettiğim acı daha da katlandı. Doktorlar ve hemşireler de hazırlanıyordu.

"Derin derin nefes al," dedi Ateş de benimle birlikte derin derin nefes alıp verirken.

"Bu gittikçe daha çok acıyor." Acıdan terlemeye başlamıştım.

"Dayan bebeğim, diğer bebeğimiz yolda." Bir yandan saçlarımı okşuyor bir yandan da hissettiği endişeyi gizlemeye çalışıyordu.

"Ateş, zaten canım burnumda, felsefe yapma bana, amına koyayım! Siktir git!"

"Doğum yaparken yanında kalacağım Aşkın," dedi Ateş aksini kabul etmez şekilde. Diğer herkes dışarıdaydı, burada Ateş ve ben dışında sadece doktorlar vardı.

"Ikınmanız gerekiyor Aşkın Hanım," dedi doktor.

"Ikınıyorum." Acıdan terlemiş olsam da çığlık atmıyordum. Sadece derin derin nefes alıp veriyordum. He bir de bol bol küfrediyordum.

"Sikeceğim yapacağımız işi, bir daha doğurursam beni siksinler. Kolaysa sen doğur, amına koyayım!"

"Tamam bebeğim, istediğin kadar küfret, derin derin nefes al, birazdan geçecek." Ateş'in beni sakinleştirme çabaları ayrıca sinirimi bozuyordu çünkü çocuğu o doğursaydı görürdü sakinliği. Alnıma terden yapmış saçlarımı bir eliyle geriye doğru çekti ve yüzüme eğildi. "Birazdan bitecek ve kızımız dünyaya gelecek. Bizim kızımız, Ahu'muz."

Gözümden akan bir damla yaş, acıyla karışıp yanağımdan süzüldü. Yavaş yavaş sona gelirken en acılı kısımlarda dahi bağırmamış, sadece ara ara Ateş'in tüm sülalesine küfretmiştim. Doğum boyunca küfretmeye de devam ettim.

Önce kafasını, sonra bedenini çıkarırlarken Ateş elimi sıkıca tutmuştu. "Minik Alanguva dünyaya geldi," dedi doktor Ahu'yu kucağına alırken ama Ahu ağlamaya başlayana kadar Ateş de ben de nefeslerimizi tutmuştuk.

Doğmuştu.

Benim bir kızım olmuştu.

Ben anne olmuştum.

Doktor, bebeğimizin üstüne bir hastane önlüğü örterek bize uzattı. Ateş'in eli Ahu'ya gitti ama elleri o kadar titriyordu ki ona dokunana kadar

nefesini tutmuştu. Elini Ahu'nun minicik eline götürdüğünde nefesini sesli şekilde, hayranlık dolu bir nidayla verdi. Kızımız doğmuştu.

Ayışığım artık hayatımda olmayacaktı ama artık gün ışığım vardı. Ahu'm vardı.

"Çok güzel, Aşkın o çok güzel." Ateş'in gözlerinden yaşlar akarken elimi Ahu'nun koluna götürdüm, kızımıza dokundum.

"Evet, çok güzel." Ağladığımı, gözyaşlarım çeneme doğru akarken fark ettim.

Bebeğim, güzel kızım.

Seni bu dünyadaki tüm kötülüklerden koruyacağım. Ayağına taş batmayacak, gözlerine hüzün uğramayacak, acı tanıdık olmayacak. Hayatında sadece mutluluk olacak.

Ahu... Annen bu sefer dünyanın değil, senin de kahramanın olacak.

ATEŞ'TEN ÖNCE ATEŞPARE

3. BÖLÜM

DERİN DARBELER

Silahlar yok etmek içindi, silahlar savunmak içindi, silahlar sadece yıkımın habercisiydi. Namlunun ucu her zaman kaybederdi.

Peki ben ne tür bir silahtım?

Benim namlum gözlerim, tetiğim ellerim, mermilerim beynimdi.

Birazdan içine gireceğim çatışma sadece ateşli silahlarla olmayacaktı. Sırtımdaki kemere iki katana bağlıydı. Katana kullanmayı silah kullanmaktan daha çok seviyordum. Silah gibi uzaktan değil, yakın temasla işimi hallediyordum. Kurbanımdan akan kanı kendi imzalarımla hazırlıyordum.

Namım iyiden iyiye yayılıyordu, Kaptan o namın kibrine kapılmamam için beni her geçen gün daha da zorluyordu.

İçine girdiğim Çin restoranı epey kaliteliydi. Tao Liang dün akşam Türkiye'ye gelmişti. Buraya geliş amacını iş ziyareti gibi gösterse de aslında büyük bir silah sevkiyatının başlangıcını yapacaktı. Tao tam da dişime göre bir pislikti.

Tao silah tüccarı olsa da silahlardan nefret ederdi ve birkaç koruması dışında kimseye silah kullandırmazdı. Ben de dürüst bir suikastçı olduğum için buraya katanalarımla gelmiştim. Sadece bir tabancam vardı.

Tao ve koruma ekibi Uzakdoğu dövüşlerinde ustaydı. Bu akşam mermilerin değil, kılıçların sesi konuşacaktı. Tao'yu öldürmemi isteyen kişi bir Türk'tü ve maalesef asıl amacı ülkesini kaçak silahtan korumak değildi. Kendisi de kaçak silah ticareti yapıyordu ve Tao'nun ülkeye gelerek onun işlerini baltalamasını istemiyordu. Tao'yla işimi bitirdikten sonra ona da uğrayacaktım.

Yüzümde maske, üstümde bedenimi erkek bedeniymişçesine iri gösteren simsiyah, içi sünger dokulu bir kıyafet vardı.

Tao geleceği için mekânın içerisi çok kalabalık değildi ve bu işimi kolaylaştırırdı. Ortamı hareketli bir Uzakdoğu müziği kaplamışken mekânın ortasında durdum. Sırtımdaki kılıçlardan birini çıkardım ve Tao'ya gözlerimi diktim. Keyifle *baiji*'sunu yudumlarken beni gördüğünde durakladı. Sadece yanındaki korumalarından birine basit bir göz hareketi yaptı ve *baijiu*'sunu içmeye devam etti.

Yanındaki koruması silahını çıkarmaya bile vakit bulamadan hızlı davranarak onu alnının ortasından vurdum. Kurşun sesinin duyulmasıyla içerideki az sayıda olan kişiler de beni fark ederek çığlıklarla mekândan uzaklaştı. Hemen ardından silah çıkaran üç kişiyi de hızla vurarak Tao'ya baktım.

Sakince arkasına yaslandı. Bu sırada hemen yanında duran koruması masadaki bıçağı bana doğru fırlattı. Bıçak yüzüme gelecekken kendimi hızla sağa çektim ve bıçak burnumun ucundan geçti. Bıçağın estirdiği rüzgârı dudaklarımın ucunda hissetmiştim.

Ben bu bıçaktan kurtulur kurtulmaz bir tane daha attı, ona da eğilerek karşılık verdim. Bir dahaki bıçak karnıma doğru gelirken elimdeki katanayı kaldırıp bıçağın ona çarpmasını sağladım.

Koruma bu sefer kılıcını aldı ve bana koşmaya başladı ama yalnız değildi. Yanında onun gibi iki tane daha özel eğitimli koruma vardı. Onlar bana kılıçlarıyla yaklaştıkları an ben de kılıcımı savurarak onlara karşılık verdim.

Karnıma gelecek bir darbeden kaçıp katanayla kolunu tek bir hareketle kestim. Acıyla yere düşerken tam boğazıma doğru kılıç sallayan diğerinin darbesinden kaçarak karnını ortadan ikiye ayırdım. Derin vuruşumla, ortadan ikiye ayrılan karnından bağırsakları yere döküldü. Bu sırada arkamdan yaklaşan tehlikeyi de hissettim ve birinin karnından çıkardığım katanayı diğerinin başına doğru salladım.

Tao buraya epey kalabalık gelmişti ve korumalarının hepsi birbirinden iddialıydı. Ben üç tanesinin işini hallettiğim an etrafımı saran iki düzine kişiyi gördüm.

Tao aynı sakinliğiyle, olduğum yöne dahi bakmadan keyfine devam ediyordu. Bu onun için bir tehdit değildi, daha çok bir gösteriydi. Çünkü asla güvenlik çemberinin içinden geçeceğimi tahmin edemiyordu.

Derin bir nefes aldım ve bana yaklaşan adamlara baktım. Hepsi kılıçlarını çıkarmış, benden en ufak bir karşılığı bekliyordu.

Katanamı kaldırdığım an aynı anda sayamayacağım kadar kişi hamle yaptı. Aşağı doğru eğilerek katanamı dört tanesinin bacağından geçirdim, diğerleri yere eğilmeden yukarı doğru takla atarak bacaklarını kestiklerimin arkasına geçtim.

Bir kılıç darbesinden kaçarak karşımdaki kişinin bedenini ortadan ikiye ayırdım. Tam bu sırada sağımdan ve solumdan aynı anda koşarak üstüme gelenlere silahımı salladım. Onları haklasam da ön taraftan gelen kişi biraz dişliydi. Kılıcı bana doğru sallamasıyla ilk hamlesinden kaçsam da ikinci hamlesiyle kolumda derin bir kesik açmayı başarmıştı. Şimdi giderken yanıma onun kılıcını da almam gerekiyordu. Kılıcı tam göğsünün ortasından geçirdim, bunu o kadar hızlı ve güçlü yaptım ki bedeni sadece saliseler içerisinde katanamın kabzasına kadar geldi. Katanamın sivri ucu göğsünden dışarı çıkmıştı. Ben onunla uğraşırken başka bir tanesi bana fazla yaklaşmış, hatta karnıma derin bir kesik bırakmıştı. Son anda kılıcımı çekip kaçmasaydım o darbenin beni ortadan ikiye ayırması kaçınılmazdı. Sinirle kılıcımı yüzünün tam ortasından geçirdim. Çok hızlı olmalıydım ve öyleydim de.

Etrafımdaki iki düzine korumayı bitirmem epey vaktimi alırken en sonunda bazılarının uzuvları kopmuş, bazılarıysa ölmüştü ve Tao'yla baş başa kalmıştım.

Neredeyse tüm korumaları ölmüştü ama o sakince yemeğini yemeye, *baijiu*'sunu yudumlamaya devam ediyordu.

Geriye sadece üç koruması kalmıştı. Son kalanlar oldukları için öfkelilerdi. Bana koştuklarında ben de onlara doğru koştum. Aramızdaki mesafe azaldığında, yerde yatan cesetlerden birinin üstüne basarak havada takla attım. Takla attığım sırada kılıcımı birinin tam başının üstüne geçirdim. Taklam bittiğinde kılıcımı çıkardım, birinin arkasına bile dönmesine vakit vermeden boynuna attığım derin kesikle hayatına son verdim.

Sonuncusu bana kılıcını sallarken ben de ona doğru salladım ve kılıçlarımız havada asılı kaldı. Bir yandan tekme atarak onu geriye doğru ittirdim ancak bu tekmenin hemen ardından beklenmedik bir darbe geldi. Sonuncu arkasından zincir bir top çıkardı. Uzun bir zincirdi ve zincirin ucunda büyük, keskin iğneleri olan bir top vardı. Kılıcını bir kez daha bana doğru salladı ve aynı anda zincirini havada savurarak gerilememe sebep oldu.

Kılıç darbesine öfkeyle büyük bir güçle karşılık verdiğimde kılıcı elinden kaçtı ve cesetlerin üstüne savruldu. Diğer elinde zincir olmasaydı hayatta kılıcını düşürecek bir tip değildi.

Zinciri havada savurdu ve elimdeki kılıcı tek bir hareketiyle elimden alarak farklı bir tarafa savurdu.

Ben hızla yana doğru hareket ederken bir kez daha savurdu zincirini ve zinciri boynuma dolandı. Zincirin ucundaki topuz da arkamdaki tahtaya saplanmıştı. Zinciri kendisine çekerek boğazımı inanılmaz şekilde sıkıyordu. Ellerimi zincire sardım ve tüm gücümle adamı zincirle birlikte kendime çektim. Bu hareket boynumu daha da sıktı.

Bu şekilde kurtulamayacağım belliydi ve hayatta kalmak için çok da vaktim kalmamıştı. Gözüm yandaki cesede kaydı, kılıcı kırılan masanın köşesindeydi. Ayağımla masaya sıkı bir tekme attım, kılıç havada savrulurken kolumu olabildiğince öne atarak havada yakaladım ve bir saniye bile duraklamadan zinciri tutan adamın kafasına doğru savurdum.

Aldığı darbeyle eli gevşediği an zincirden kurtuldum, kendi kılıcımı hızla alarak onu da kılıçtan geçirdim. Bitmişti. Artık geriye sadece Tao kalmıştı.

Tao doymuş olacak ki ağzını mendille sildi ve arkasına yaslandı. Eliyle karşısını işaret ettiğinde tam karşısına oturdum.

Benim için de küçük bardaklarından birine *baijiu* doldurdu, kendisine doldurduğuyla aynı kadehti.

"Üstündeki kıyafet epey kalın, hatta o kadar kalın ki seni öldürmesi garanti darbelerden sadece sıyırıklarla kurtuldun. Bu da bana bir kadın olduğunu düşündürdü çünkü erkek olsaydın kaslı bir cüsseyle o kıyafette yer kalmazdı. *Baijiu* denemelisin," dedi İngilizce. Rahat konuşması ve özgüveniyle beni germişti. "Güzel bir kadın olduğunu düşünüyorum, bana yüzünü göster, güzelim."

"Yüzümü gösterirsem seni daha erken öldürmem gerekir."

"Güzel bir yüz görerek ölmek keyifli olur." İçeride hiç kamera yoktu, zaten onun burayı tercih etmesindeki sebeplerden biri de buydu. Başımdaki maskeyi çıkardım.

Beni incelerken gözleri beğeniyle parladı. "Hangi ustanın eserisin?" Beni eğiten kişiyi merak ediyordu.

"Sen tanımazsın."

"O ustayla tanışmak isterdim. Daha önce hiç bu kadar güzel bir katil görmemiştim." Orta yaşlarında, takım elbiseli ve düzgün görünüşe sahip bir adamdı.

"Buraya ne için geldiğimi biliyorsun, tüm korumalarını mahvettim ve sen hâlâ durmuş benim güzelliğimden mi bahsediyorsun?"

Etrafa kısa bir göz attı, gördüğü manzara onu sinirlendirmemiş, aksine keyiflendirmişti. "Sadece yarım saat içinde mahvettiğin mini ordunun ne kadar önemli olduğundan haberin var mı?"

Vardı.

"Böylesine bir savaşçı görmek beni heyecanlandırdı. Kimin için çalışıyorsan o çok şanslı."

"Ben sadece kendim için çalışırım." Ve de adalet için.

Dirseğini masaya yasladı ve bana doğru eğildi. "Teşekkür ederim, sen olmasaydın bu ordudan kurtulmam zaman alacaktı."

"Seni öldürmeyeyim diye numara mı yapıyorsun?" Sorumla keyifle güldü.

Çinlilerin normal konuşması bile kulağa öfkeli gelirken onun konuşması olması gerektiğinden de sakindi.

"Ben Tao değilim, kardeşiyim. Tao'yu buraya gelirken öldürdüm. Artık Uzakdoğu'nun en büyük mafyası benim, Bo." Elini bana doğru uzattı ama sıkmadım. Elini geri indirdi.

Onu öldürmeyeceğimi bildiği için rahattı. "Sen V'sin, değil mi? Duyduğuma göre sadece suçluları öldürüyorsun ve ben henüz, kötü kardeşimi öldürmek dışında bir suç işlemedim. Bu korumalar da ona aitti."

"Ama işleyeceksin," dediğimde altdudağını büzdü.

"Geleceği göremezsin ama ben geleceği görüyorum. Sen bu yüzyıla damganı vuracak bir suikastçı olacaksın. Ben de senin yüzünü görüp yaşayan tek adam olacağım. Sen beni bugün bırakacaksın ve arkana Uzakdoğu'nun en büyük mafyasını alacaksın. Bir gün işler birbirine girdiğinde beni bulacaksın ve o gün tüm gücümü sana sunacak kadar cömert olacağım."

Mantıksızdı, onu öldürmem gerekiyordu ama içimden bir ses onu öldürmemem gerektiğini söylüyordu. Bu ses V'ye aitti ve ben de V'ye aittim.

"Sana ihtiyacım olacağını düşündüren şey ne?"

"Göreceksin güzelim." Eli ceketinin cebine gittiği an benim elim de kılıcımın kabzasına gitti. Hafifçe gülerek cebinden mor renkli bir kâğıt çıkardı. Kartın üstünde sadece altın renkle işlenmiş numaralar vardı. Bunlar koordinatlardı.

Uzattığı kâğıdı aldım.

"Tek bir şartım var, hemen Türkiye'den gideceksin. Buraya bir tane bile silahın girmeyecek." Başını onayla salladı.

"Zaten buraya gelme amacım seninle tanışmaktı. Bir gün benim için çalışırsan sadece Uzakdoğu'nun değil, dünyanın hâkimi olurum. Benim için çalışmak istemezsen de yine de bir gün işine yarayacak bir müttefik olacağım. Ve sen sadece tanıdığım için bile beni rakiplerimin önüne atacak bir efsane olacaksın."

Etkileyici puşt, ağzı iyi laf yapıyordu.

Elini bir kez daha uzattı. Karar anı gelmişti.

V'nin dediğini yaptım, ben hep onun dediğini yapardım.

Bo'nun elini sıktım.

Dersten çıkıp rıhtıma geçmiştim. Kaptan'ın Bo'yu hayatta bıraktığımdan henüz haberi yoktu.

Kaya büyük bir şirketten burs almış ve kendisini geliştirmek için yurtdışına gitmişti. Gitmeden önce de epey ağzımı aramıştı, eğer ben istemeseydim gitmeyecekti. Onun ayağına gelen bir fırsatı asla engellemezdim, hele de onun için sadece hiç kimse olarak.

Bahar'ın yanına oturmuş, güzel saçlarını tarıyordum. Üstünde pembe pijamaları, bileğinde bilekliği vardı. Pembe onun en sevdiği renkti, renkleri en son beş altı yaşlarında görebilmişti.

"Aşkın, âşık olmak nasıl bir şey?" Bahar'ın sorusuyla yüzümü buruşturdum.

"Bilmiyorum ama çok saçma olduğu kesin."

"Niye öyle diyorsun ki? Bence âşık olmak çok güzel bir şey. Düşünsene, birisini çok seviyorsun ve o da seni çok seviyor. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorsun, onu özlüyorsun." Artık büyüyordu ve yaşıtları gibi âşık olmak istiyordu.

"Çok gereksiz bir şey," dediğimde güldü.

"Sen çok zekisin ya, bence o yüzden âşık olmayacağını sanıyorsun ama bence sen destansı bir aşk yaşayacaksın." Bahar'ın romantik sözleriyle güldüm, uzun zaman sonra ilk defa gerçekten keyiflendiğim için gülmüştüm.

"İçine mi doğdu cimcime?"

"Evet! Gerçi sana âşık olan kişinin işi epey zor, sen de âşık olduğunu kabullenene kadar adama kan kusturursun. Ben âşık olursam hiç öyle olmam mesela, hemen belli ederim. O da bana belli ederse oo tadından yenmez. Senin gibi kendimi de ağırdan satmam yani."

"Sen âşık olursan yandık zaten! Kaçırırsın adamı, evlenme teklifini de sen edersin." Sözlerimle kıkırdadı.

"Sence âşık olacak kadar uzun yaşar mıyım Aşkın?" Saçlarını tarayan elim durdu. Ona bir cevap veremezdim. Onu umutlandıramazdım. Çünkü ablama verdiğim sözleri tutmam ne kadar zorsa Bahar'a verdiğim sözleri tutmam da o kadar zor olacaktı.

"Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım Bahar."

"Ama bu senin elindeki bir şey değil ki." Saçlarını taramayı bıraktım.

Dudaklarımı yumuşak saçlarına yasladım ve başına bir öpücük bıraktım.

"Seni çok seviyorum, Aşkın. Ne kadar sert görünsen de aslında en yufka yürekli olan sensin. Sevdiklerin için yapmayacağın hiçbir şey yok. İyi ki benim ablamsın." Gerçekte kim olduğumu bilse hâlâ beni bu kadar sever miydi, sanmıyordum.

"Ne oluyor bu aşağılık yerde?" Tarık bağırarak içeri girdi. "Siz bensiz koklaşıyor musunuz bakalım?" Oturduğumuz koltuğa atladı, Bahar'ın karnını gıdıklayacakken bakışlarımı görerek durdu. Bahar'ı heyecanlandıracak hiçbir şey ona iyi gelmiyordu.

"Of Tarık, salsana bizi ya, biz kız kıza sohbet ediyorduk." Bahar gülerek onu göğsünden ittirdi.

"Tamam canım, ben de yabancı değilim ki. Kalbimi kırıyorsun, cidden çok kırıldım."

"Ya tamam, kırılma." Onların arasındaki tatlı sohbeti izlerken camda gördüğüm siluetle durakladım.

Kaptan camın arkasında durmuş bana bakıyordu, bunun ne demek olduğunu biliyordum. Bana öfkeliydi ve beni yanına çağırıyordu.

"Ben birazdan geliyorum," dedim Bahar'ın yanından kalkarak.

Tarık bir Kaptan'a bir de bana baktı. Sıkıntıyla nefesini verirken öfkelendiğini biliyordum, daha önce Kaptan'la birkaç kez benim yüzümden tartışmıştı ama Kaptan hep yaptığını yaparak o şeytan tüyüyle durumu lehine çevirmişti.

Salondan çıkıp rıhtıma geçtim. Kaptan ellerini arkasında birleştirmiş, beni bekliyordu. Yanına ulaştığımda kafasını çevirmedi ama öfkesini duruşundan bile hissetmek mümkündü.

"Tao'yu neden öldürmedin?"

"Çünkü o Tao değildi. Kardeşi Bo'ydu."

"Bunu sormuyorum, neden görevini yerine getirmediğini soruyorum."

"Bo kardeşi kadar büyük bir pislik değildi ve arkamda duracağını söyledi."

Sözlerimle sinirlendi. "Birinin arkanda durmasına ihtiyacın mı var senin?" Sessiz kaldım. "Senin kimseye ihtiyacın yok!"

"Ama bir gün işler karışacak, bir gün tüm güçlere ihtiyacım olacak. Eğer hareketleri hoşuma gitmezse Bo'yu öldürmem zor olmaz."

"Kimseye ikinci şans veremezsin! Eğer ikinci şansı verirsen ilk şansta yarım bıraktıkları işi tamamlarlar! Anlıyor musun beni evlat? Hislerine güvenemezsin, aklını kullanmazsan yenilmeye mahkûmsun!"

O bağırmaya devam ederken sıkıntıyla bakışlarımı karanlık denize çevirdim. Epey ileride bir tekne duruyor, teknede biri dürbünle bize bakıyordu.

Kaptan nereye baktığımı fark ettiğinde bana döndü ve kolumdan tutarak bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. "Anladın mı beni evlat?"

"Anladım," dedim ama tekrar denize baktığımda o tekne hızla uzaklaşıyordu. Kaptan yine neler karıştırıyordu?

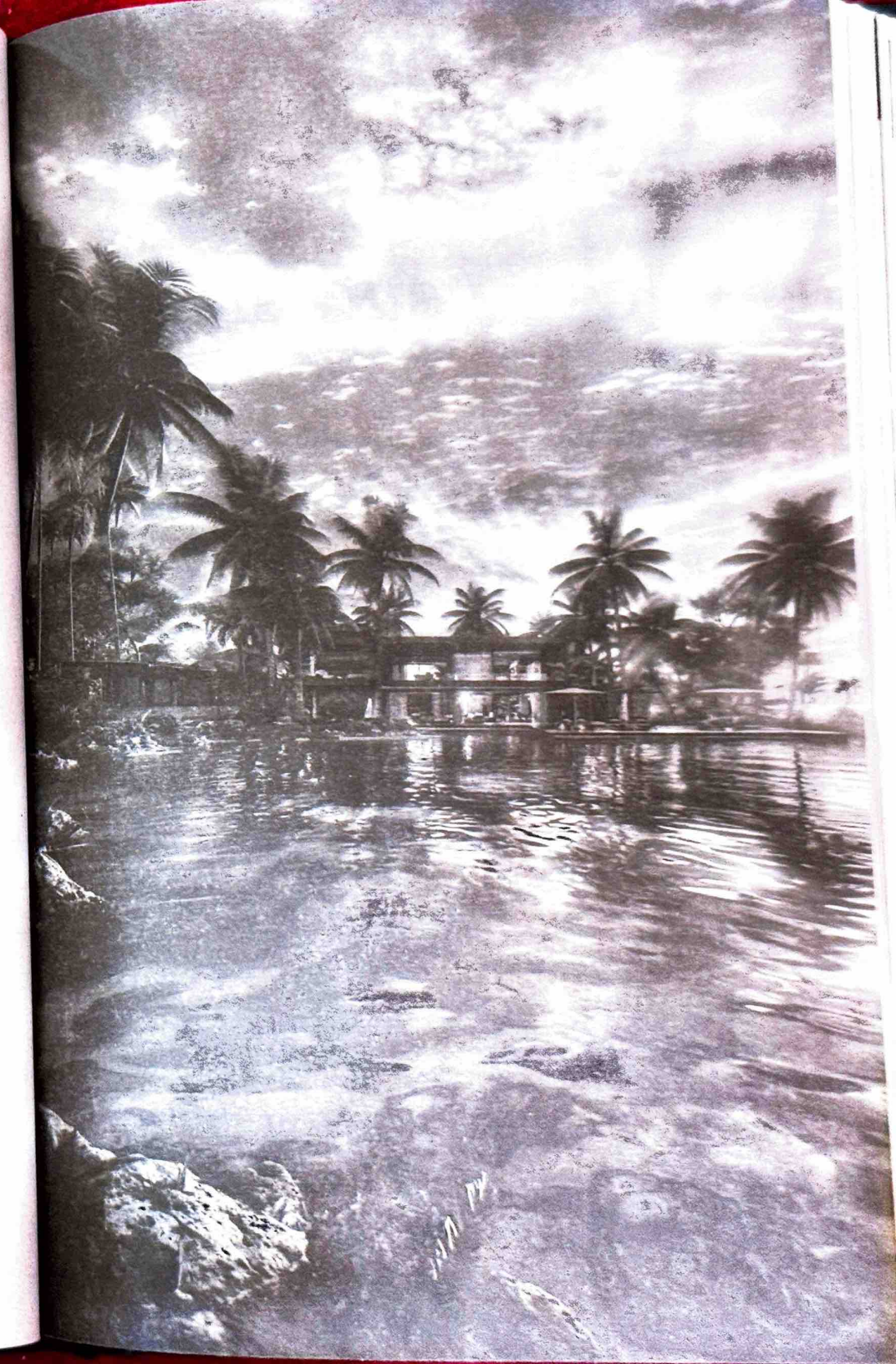

4. BÖLÜM

GEÇMİŞİN ESİRİ

Bu sefer herkes yanıldı, Kaptan yanıldı. V kendisiyle birlikte felaketi getirerek yok olmamış, bu sefer var etmişti. Ben hayatım boyunca belki de ilk defa doğru bir şey yapmıştım. Bir kızım olmuştu.

Gerçekliğine inanamıyordum, onu kollarımın arasına alalı on iki saati geçmişti ama hâlâ durumun gerçekliğini idrak etmekte zorlanıyordum. Benim bir kızım olmuştu, hem de âşık olduğum adamdan.

Ben çocuk yapma hayalleri kurmazdım, hatta kuranlara laf ederdim çünkü benim için bir çocuk sahibi olmak doğru değildi. *Bu pis dünyaya bir can daha getirmeye gerek yok* diye düşünürdüm her zaman. Şimdiyse öyle olmadığını çok net görüyordum. Dünya pis olabilirdi ama dünyayı temizleyecek şey de işte kollarımdaki gibi masum canlardı. Onlar büyüyecekti.

Ahu'yu kollarımın arasına aldığımdan beri dünyaya olan öfkem artmıştı, babama öfkem artmıştı, Kaptan'a öfkem artmıştı. Küçük bir candı, tamamen masum ve temizdi. Onu ben korumazsam koruyacak başta Ateş olmak üzere bir sürü kişi vardı. Ablama ve Bahar'a karşı her zaman korumacıydım, sevdiklerimin hepsine öyleydim ama bu hissin ne olduğunu Ahu'yu kucağıma alana kadar tam olarak bilmediğimi yeni fark ediyordum. Ateş de o doğduğundan beri benimle aynı şeyleri yaşıyordu, belki benden daha karışıktı ama onu anlıyordum. Onu anladıkça daha da öfkeleniyordum. Ateş'in nasıl bir baba olduğunu görüyordum. Benim babam hiçbir zaman onun gibi olmamıştı. Biz ona emanet edilen canlardık ve o sadece vahşet severdi. Aynısı Kaptan için de geçerliydi. Ben ona küçük bir çocuk olarak gitmiştim, korumasızdım, ne kadar bir katil olsam da o zaman bile masumdum. Kaptan o çocuğu çekip kurtarabilirdi,

koruyabilir ve diğerlerini büyüttüğü gibi büyütebilirdi. Kaptan o çocuğu mahvetmeyi seçmişti.

Beni dönüştürdüğü kişi için ona hep minnettar olmuştum, ta ki bugüne kadar. Bana canavar diyorlardı ama ben hiçbir zaman onların çeyreği kadar acımasız olmamıştım.

Kızım kollarım arasındaydı, tek yaptığı şey arada mememi emip sonra da uyumaktı. Her şeyi o kadar küçüktü ki tutarken zarar vermekten korkuyorduk. Minicik dudakları, burnu, açıldığı bile belli olmayan gözleriyle, güzelliğiyle hepimizi büyülemişti. Ateş'in bakışlarıyla daldığım düşüncelerden uzaklaştım. O da bir kolunu bana sarmış ve Ahu'ya bakıyordu. Saatlerdir o da hiç uyumamış, hatta gözünü bile kırpmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıldayarak sorduğum soruyla Ahu'nun elindeki elini çekti. Ahu'nun minik eli onun parmağının ucu kadar bile yer kaplamıyordu zaten. Ateş saçlarımı hafifçe okşadı.

"Hayallerimin gerçekleştiğini ve hayalimden bile güzel olduğunu." Derin bir iç çekti. "Buradayız, sevme kelimesini çok yetersiz bulmakla birlikte deli divane olduğum kadınla kucağında kızımız var. İkiniz de sağlıklı, ikiniz de benimlesiniz. Ben bu hayattan daha ne isteyebilirim ki Aşkın? Sen beni bugün bu dünyadaki en mutlu adam yaptın. Asıl zenginliği bugün tattım. Sana minnettarım." O da Ahu'yu uyandırmamak için fısıldayarak konuşuyordu. Ahu birazcık ağlak bir bebek olsa da neyse ki uyku düzeni benimkine çekmeyecek gibiydi. "Peki sen? Sen nasıl hissediyorsun Ateşpare'm. Mutlu musun?"

"Normalde böyle bir anda mutlu olacağımı düşünmezdim, bana gelecek tek mutlu son ölümdü hep. Ama değilmiş Ateş. Mutluyum, hem de hayatım boyunca hiç olmadığım kadar. Üstelik ben mutluluğun ne demek olduğunu bugüne kadar tam olarak bilmiyormuşum. Ona kavuşmak nasıl bir his biliyor musun?"

Konuşmaya devam edecekken Ateş'in sözleriyle duraksadım. "Tamamlanmışsın gibi, dünyada ihtiyacın olan her şeye sahipmişsin gibi, hiçbir şey sizi yenemeyecekmiş gibi."

Gülümsedim. "Evet, tam olarak böyle bir his."

Dolu gözlerini kırpıştırdı. Saçlarımda olmayan eliyle yüzünü ovuşturdu. "Mutluluk sarhoşuyum, rüyada olduğumu zannediyorum. Bu mutlu anı uyuyarak bile kaybedesim gelmiyor ama sonra hatırlıyorum, bundan

sonra hep böyle olacak." Parlayan gözleriyle bir kızımıza bir de bana bakıyordu.

Ahu'ya doğru eğildi ve kokusunu içine çekti. "Süt kokuyor, çok güzel." Ateş dudaklarını eğdi ve Ahu'nun başına belli belirsiz bir öpücük bıraktı. "Gerçi daha dünyaya geleli on iki saat oldu ve tek yaptığı şey süt içip yatmak."

"Ne yapsın Ateş? Shrek gibi evin içinde 'Erik Dalı' mı oynasın bebek?" Sinirli sorumla güldü.

"Normalde de gerginsin, lohusa sürecinde bittim ben, değil mi?"

"Sus, uyanacak şimdi." Sitemime Ateş sıcak bir gülümsemeyle cevap verdi ve yataktan yavaşça kalktı. Odanın bir köşesine geçip tabletiyle uğraşmaya başladığında gözlerimi devirdim. Geç kalmıştı zaten.

Gerçi ne yaptığını biliyordum, Ahu doğduğu için ne kadar mutlu olsa da bir o kadar da gergindi. İkimizin de düşmanı çok fazlaydı ve dünyaya ikimizin en büyük zaafı gelmişti. Ateş bu süreç boyunca titiz davranmış, bazen güvenlik olayını fazla abartarak kendisini deli etmişti. Ondaki korku bende de vardı ama kızımızı ben doğurmuş, o kadar zahmet çekmiştim. Bir zahmet güvenlik işini de o halletsin diye pek elleşmemiştim.

Odanın kapısı yavaşça tıklatıldı, hemen ardından açıldığında da bizim muhteşem ekip bir aradaydı: Pusat, Bahar, Tarık, Naz ve Deniz. Ahu'nun uyuduğunu gördüklerinde inanılmaz sessiz şekilde içeri girdiler.

"Çıkın, uyanırsa sikerim belanızı." Fısıldayarak konuşurken küfrettiğimi fark ederek dilimi ısırdım. Ahu'nun yanında küfretmemem gerekiyordu ve bu benim için çok zordu. Ama etmeyecektim.

Tam onlar çıkacakken Ahu gözlerini açmaya başladı, ilk önce ses çıkarmasa da kısa süre içinde ağlamaya başladı. Pusat ve Tarık başta olmak üzere diğerleri de Ahu'nun ağladığını görünce gönül rahatlığıyla girdiler içeri.

"Heyt be amcasının güzeli, nasıl da ciğerli ağlıyor. Benim gibi ciğerli olacak bu kız, göreceksiniz." Pusat hevesle yatağa oturdu.

"Kes be, o dayısına benzeyecek bir kere. Dayısı gibi eğlenceli olacak, yanındaki insanın ömrünü uzatacak." Tarık da hiçbir şeyden geri kalmayarak yatağın diğer tarafına geçti.

"Ya teyzesi gibi tatlı olsun," dedi Bahar da Pusat'ın yanına otururak.

Naz da yaklaştı yanıma. "Zekâsı annesiyle babasına çektiyse yandık." Naz'ın kucağında oğlu Keskin vardı. O da ağlak olsa da şu an sakindi.

"İnşallah sadece zekâsı çeker, isyancı ruhu çekerse Hiroşima'ya atılandan sonra en büyük bomba geliyor demek," dedi Deniz de ama Naz'ın bakışlarını gördüğünde sustu.

"Anneciğim bak, kardeşin doğdu. Siz birlikte büyüyeceksiniz," dedi Naz kucağındaki oğluna sevgiyle bakarken.

"Kardeş deme, belki çocukluk aşkı olup büyüyünce de Tarık ve Ferda aşkı gibi destansı bir aşk yaşayacaklar, bilemeyiz." Tarık'ın sözleriyle Ateş'in kafasını tabletinden kaldırıp ona kitlenmesi bir oldu.

"Ne diyorsun lan sen?" Ateş'in sakin ama ürkütücü sorusuyla Tarık hemen yerinden doğruldu.

Tarık önce bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Tarık ve Ferda kısmına mı kızdı, çocukluk aşkı kısmına mı?"

Tabii kocamı en az benim kadar iyi tanıyan Pusat konuşmaya atladı. "İkisine de çok kızdı."

Tarık omzunun üstünden Ateş'e baktı. "Enişteciğim mecazımürsel yapıyorum."

"Ne yapıyormuş?" dedi Deniz, Tarık'ın ne dediğini anlamayıp Naz'a sorarken.

"Mecazımürsel olmadı sanki," dedi Pusat da bu önemli bir sorunmuş gibi.

"Ad aktarması yapıyormuş." Naz da Deniz ona boş boş baktığında anlamadığını belirterek omuz silkti.

"Kızımın yanında küfretmek istemiyorum ama normalde az olan sabrım bugün yerlerde, o yüzden..." Başımla kapıyı işaret ettim.

"Ya dur, şurada yeğenimizle tanışıyoruz," dedi Pusat yatağa biraz daha yayılarak.

"Çok güzel değil mi ya? Aşkın'a benzeyen çok güzel bir kız olacak." Bahar hülyalı hülyalı Ahu'ya bakıp iç çekti.

"Bizimki de böyle güzel olur," dedi Pusat, Bahar'a doğru eğilerek.

Az önce Ateş'in ona bakması gibi o da kafasını Pusat'a çevirerek baktı. Bu sırada Ateş gözlerini onların üstünden kaçırmıştı, hiçbir hareketi gözümden kaçmazdı.

Naz yanıma eğildi, Keskin kısık gözleriyle etrafı izlerken çenesi titriyordu, her an ağlayacak gibiydi. "Bak Ahu'yla tanış, ailemizin yeni üyesi, senden bile küçük." Naz, Keskin'in kulağına eğilmiş konuşurken Keskin Ahu'ya baktı, önce çenesinin titremesi durdu. Gözleri Ahu'dayken dudakları iki yana doğru gerildi.

"Aa bak, daha bize böyle gülümsemedi," dedi Naz heyecanla. Bu sırada Ahu odayı inletircesine ağlamaya başladığında Keskin de az önceki tatlı sırıtışını kaybetti. Keskin de ağlamaya başladığında fenalık geçirecektim.

Ateş bunu fark ederek herkesi hızla odadan çıkardı ve Ahu'yu da kucağımdan aldı. "Çok yoruldun, başın şişecek iyice. Kızım biraz sakin olur musun, anne çok yoruldu da." Ateş çok tatlı rica etmişti ama Ahu henüz onun sözlerini anlayabilecek kadar büyük değildi.

"Doğurdum, artık sigara içsem ne güzel olur," dedim ama sonra şişik memelerime baktım. "Ama içemem, sen içebilirsin." Ateş de benimle birlikte hem alkolü hem sigarayı bırakmıştı.

"Gerek yok, benim tek bağımlılığım sensin." Ateş romantikleşirken kollarındaki Ahu'yu hatırladı. "He bir de artık kızım."

"Ateş çok tatlısın ama hiç romantikleşecek modda değilim şu an, bana sıcak bastı." Üstümdeki yorganı atıp ayaklandım.

"Aşkın, ayaklanmak için acele etme."

"Ateş, sal beni." Yataktan çıktığımda iyi hissediyordum, ağrım da yoktu. Sanki doğumu yaptığım gibi kendime gelmiştim, hatta cinayet bile işlerdim, o derece kendimdeydim.

Ateş Ahu'yla ilgilenirken ben cama çıktım. Üzerimdeki siyah saten geceliğin sabahlığını giyindim. Dirseklerimi trabzanlara yaslayıp manzaraya baktım, okyanusun ortasındaydık ve rüzgâr fazlaydı. Ahu üşütmesin diye kapıyı da arkamdan kapattım.

His benzerdi, kayalara vuran dalga sesleri aynıydı, gökyüzü aynıydı ama hiçbir şey aynı değildi.

Ben anne olmuştum.

Annem de böyle hissetmiş miydi acaba? Gerçi bende hissedemezdi, o beni doğurmak için kendi canından geçmişti. Onu da daha iyi anlıyordum çünkü benim de kızım için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Hem de hiçbir şey.

Ahu'nun varlığına alışmamız uzun sürmedi, sadece onun getirdiği mutluluğa alışmak zaman almıştı. Ahu sanki her zaman hayatımızdaydı, sanki kızımız hayatımızın eksik bir parçasıydı da o doğunca her şey tamamlanmıştı.

Ama her şey o kadar da tozpembe değildi.

Ne kadar mutlu olsam da bir o kadar da gergindim. Doktorum lohusa döneminde olduğum için bu hislerimin normal olduğunu söylemişti ama ben pek normal olduğunu düşünmüyordum.

Aniden vücuduma yüklenen öfke patlamaları, asla bastıramadığım bir korku... Kızımın bana benzemesinden ya da benim nasıl bir insan olduğumu öğrendiğinde Aylin'im gibi beni reddetmesinden korkuyordum. Sürekli kimliğimi gizlemeye çalışmıştım ama kızıma gizlemeyecektim, ona gerçek annesini bir gün anlatacaktım.

Artık bir anneydim.

Ölü V'ydim.

Ateş'in eşiydim.

Peki ben gerçekten kimdim?

Bu adada hayatımın sonuna kadar kızımı büyütecek ve mutlu mu olacaktım? Normal insanlar için evet, bu mümkündü ama benim gibi bir ölüm makinesi ne kadar dayanabilecekti? Hamile olduğumu öğrendiğim o ilk an korktuğum şey başıma gelmeye başlıyordu. Katil olmayı özlüyordum.

Aslında özlediğim şey sadece insanları kesip biçmek değildi, ülkemde özgürce dolaşabilmek, akıl oyunlarıyla uğraşmak ve adaleti sağlamayı özlemiştim.

Kendime hazırladığım tek bir son vardı, o da o adalet sarayının içinde gerçekten patlamamdı. Ama ben ne Ahu'ya ne de Ateş'e kıyabilmiştim. Kızımı doğurduğum için mutluydum, beni mutsuz eden tek şey gerçekte kim olduğumu en iyi benim bilmemdi.

Dünden beri Kaptan'ın sözleri sürekli aklımda yankılanıyordu.

Sen asla bir anne olamazsın!

Oldum ama.

Sen öldürmekten zevk alan bir canavarsın.

Artık öldürmüyorum da.

Ateş'in salona girdiğini ayak seslerinden anladım, o Ahu'yla uzanırken ben de salona geçmiştim. Koca evin her tarafı bana dar geliyordu.

Doğumdan beri toparlanamamıştım, aşırı dağılmış hissediyordum. Ateş yanıma oturdu, güzel sarı gözlerini üstüme dikti. "Aşkın, zor bir süreç geçiriyorsun, farkındayım. Bunu tek başına atlatmak zorunda değilsin. Bana anlat, profesyonel destek alalım, ne gerekiyorsa yapalım." Çaresiz sözleri canımı sıkıyordu.

"Ateş..."

"Aşkın, kızımız doğduğu için mutlu olduğunu görüyorum ama sende bir şey var. Hadi söyle güzelim, neyin var?"

"Bir şeyim yok Ateş. Ahu uyuyor mu?"

"Evet, uyuyor. Bir kızımız olduğunu kabullenmen zor, biliyorum. Ben de hâlâ inanamıyorum ama..."

"Kabullenemediğim Ahu değil, o dünyadaki en güzel şey. Kabullenemediğim şey bu halim Ateş." Sözlerimle bir yumruk yemiş gibi sarsıldı.

"Halinde ne var?"

"Ateş, görmüyor musun?"

"Görüyorum, en başından beri görüyorum Aşkın ve tam olarak bundan korkuyordum."

Aldığım nefes bana yetmezken oturduğum koltuktan kalktım. "Her şey çok güzel ama ne kadar böyle devam edecek? Bu adada?"

"İstersen başka yere taşınırız, Türkiye olmaz da farklı bir ülke, ben kimlik ayarlarım." Çaresiz sözleri beni daha da öfkelendiriyordu. "Ne yapmak istiyorsun? Söyle Ateşpare'm, sen imkânsızı bile istersen onu sana getiririm. Sadece sen nasıl mutlu olacağını söyle bana." Onun bu anlayışı beni parçalıyordu, mükemmelliği canımı sıkıyordu.

Ellerimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirdim. "Bilmiyorum. Bana ait olmayan bir hayatı yaşamaya çalışıyor gibiyim. Kendimi hiçbir yere ait hissedemiyorum."

"Aşkın doktorlarınla konuştum, şu an böyle şeyler hissetmen çok normal. Bir de önceki hayatımızı düşünürsen..." Başımı iki yana sallayarak yine onu susturdum.

"Ateş, bir boşluğun ortasında savruluyor gibiyim. Ahu'dan pişman değilim ama keşke..."

O da oturduğu yerden kalktı ve ellerini omuzlarıma koyarak beni kendisine çevirdi. "Keşke ne Aşkın?"

"Keşke gerçekten V olarak ölseydim."

Omzumdaki elleri düştü, sarı harelerinde cam kırıkları göründü. Güneş gözleri, ayın hükmüne girdi. Derince yutkundu, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı. Beni alttan almaya çalışıyordu.

"Sen bizim sonumuzu kendine yakıştıramıyorsun."

"Son yok Ateş, son falan yok. Bak buradayız işte! Sonsuza kadar da burada olacağız, bu adada! V..." Bu sefer benim sözümü kesen o oldu.

"Birini öldürmek istersen, sana yine suçlu kişiler bulurum. Sen nasıl istersen öyle yaşarız."

"Ateş!" Dayanamayarak bağırdım. "Kendine gel ve nerede olduğumuza bak. Yeni sıfatlarımıza bak. Sen bir babasın, ben de bir anneyim. Artık bu dünyadaki en büyük önceliğin ben olmayacağım, kızımız olacak."

"Biliyorum. Ahu'yu sevdiğini, beni sevdiğini de biliyorum. Şu an nasıl bir buhrandan geçtiğini de biliyorum." Kendisini telkin etmeye çalışıyordu.

"Ateş, beni biraz rahat bıraksana."

"Doğum seni yordu, bu duygu seli sana yabancı, anlıyorum ben seni. Sıkılıyorsun da burada ama çok güzel planlarım var. Tesiste sana özel bir oda hazırladım, orada o güzel beynini kullanarak çok güzel yenilikler yapacaksın. Dünyaya yeni teknolojiler katacaksın. Sıkılıp bunaldığın zaman ülke ülke gezeceğiz, sadece biraz dikkat etmemiz gerekecek. Sana söz veriyorum, seni Türkiye'ye de götürmenin bir yolunu bulacağım."

"Söz mü veriyorsun?" Dudaklarımda alaylı bir gülüş oluştu. "Sağ ol Ateş, senin sözlerin sana kalsın." Onu kırdığımı biliyordum, bunu hak etmediğini de biliyordum ama içimdeki öfke o kadar fazlaydı ki sivri dilimi durduramıyordum.

"Tamam, tamam, söz vermiyorum o zaman ama elimden geleni yapacağım, Aşkın."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var Ateş, her yere peşimden gelme. Nefes alamıyorum, anlamıyor musun?" Birkaç adım geriledi.

"Tamam," dedi bakışları yerdeyken.

Bu kadar anlayışlı olmasından nefret ediyordum bazen!

Salondaki cam kapıya ulaştığımda yine arkamdan seslendi. "Dışarısı bu saatte soğuktur, şal getireyim."

"Getirme Ateş!" Öyle bir tonla söyledim ki cevap vermedi. Cam kapıyı sertçe kapattım, normal camlar olsaydı kırılırdı bu darbeye ama Ateş evdeki her şeyi kurşungeçirmez yapmıştı.

Bahçede ilerleyip sandalyelere göz attım ama oturmadım. Okyanusa doğru yaklaştım ve kayalıkların üstüne oturdum. Soğuktu ama hep olduğu gibi soğuk bana iyi geliyordu, beni diri tutuyordu. Denek özelliklerim anlaşılan hâlâ yerindeydi.

Okyanus o kadar dalgalıydı ki kayalara çarpan dalgalar ayaklarıma kadar ulaşıyordu. Ateş'in salonda durmuş beni izlediğini biliyordum ama birazdan Ahu'nun yanına geçerdi.

Arkamdan gelen ayak seslerini hissettiğimde nefesimi sinirle verdim. "Sana yalnız kalmak istediğimi söyledim!" Bağırarak omzumun üstünden baktığımda Pusat ve Tarık'ı gördüm. Gelen Ateş değildi. İkisi de bağırışma şaşırıp birbirlerine baktılar.

"Ateş'le mi tartıştınız siz?" Ateş'ini merak eden elbette Pusat'tı.

"Evet! Git teselli et Ateş'ini."

"Hayda!" A harfini fazla uzatarak elini havaya kaldırdı.

"Sıkıntı büyük anlaşılan." Tarık yanıma oturdu, Pusat da asla geri kalmayarak diğer tarafıma oturdu.

"Sıkıntı falan yok, amına koyayım! Siktiğimin adasında iki dakika kafa dinlemek istiyorum." İkisi de sözlerimi asla üstlerine almadılar. Alsalar şaşardım zaten.

Tarık bir paket sigara çıkarıp bana da uzattı. "Bir taneden bir şey olmaz herhalde..." Cümlesini bitirmesine izin vermeden Pusat onun ensesine iyi bir şaplak attı. "Hay senin elini ya! El el değil kürek. Beynim aktı, amına koyayım. Bak, aktı!" *Bak aktı* derken kayalarda oluşan yapışkan yosunları gösterdi.

"Zaten içi boş olduğu belliydi, boş ver sen böyle de yaşıyon bir şekilde."

Başımı iki yana salladığımda Tarık paketini cebine geri koydu.

"Neyin var Aşkın?" İkisi de aynı anda konuşmuştu.

"Bir haltım yok, gidin başımdan ya."

"Yok, gitmiyoruz," dedi Tarık omzunu omzuma yaslayarak. "Lohusa kadın yalnız bırakılmaz! Ya postpartum sendromu* yaşayıp evdeki herkesi birden öldürürsen?" Evet, bu sendromu yaşamaya en uygun anne bendim şu an.

"La Tarık sen ne gevşek adamsın, amına koyayım ya! Sikeceğim seni, çok az kaldı. Şu çenenin bağını alıp götüne sokacağım en sonunda o olacak!" Pusat yine yükselirken yüzümü sıkıntıyla ovuşturdum.

"İkiniz de çok boş beleş heriflersiniz. Sinirimi bozuyorsunuz."

"Eski hızlı hayatını mı özledin? Daha sadece beş ay önce tüm ülkeyi birbirine kattın Aşkın. Kıçında kurt mu var? Daha doğum yapalı kaç gün oldu?" Tarık söylenirken onu kısık gözlerimle izledim.

Bu sırada omzumda bir ağırlık hissettim. Shrek kolunu omzuma atmıştı.

"Bizim başımıza gelenlerden on kitaplık seri çıkardı, senin başına gelenlerden daha da fazlası. Filmimiz çekilse aksiyon dalında ödüllere doyamazdı, yani öyle bir hayattı. Şimdi güzel bir kızın oldu ve birden hızlıca sakin bir hayata girdin. Afallaman normal, sorgulaman normal, hatta özlemen de normal ama bu demek değil ki sen bu mutluluğa ait değilsin." Pusat'ın doğru düzgün konuşabildiği nadir anlardan birindeydik, keşke kameraya falan çekseydim, epey nadir bir durumdu çünkü.

Pusat'ın fazla zekice konuştuğunu gören Tarık da konuşmaya katıldı. "Aslında hak etmediğini düşünüyorsun. O kadar kişiyi öldürdükten sonra böyle mutlu bir hayata ait olmadığını düşünüyorsun ama sen sadece hak edenleri öldürdün, Aşkın. Yeni nesillere, temiz çocuklara daha güzel bir dünya kalsın diye öldürdün. O yüzden bu hayatı en çok sen hak ediyorsun."

Elimin tersini önce Pusat'ın alnına götürdüm, ateşi yoktu. Sonra da Tarık'ın alnına götürdüm, onun da ateşi yoktu. Benim Ateş'im vardı ama bana biraz kırgın olabilirdi.

"Hasta da değilsiniz ki... Nasıl böyle mantıklı cümleler kurabiliyorsunuz, anlamadım." İkisi de laf sokuşumu takmadı.

"Ateş bir süredir senin bu hallerinin farkında ve kara kara senin için ne yapacağını düşünüyor." Pusat'ın sözleriyle ofladım.

* Annelik hüznü, bebek hüznü veya lohusa hüznü olarak da bilinen doğum sonrası hüznü, doğumdan kısa bir süre sonra başlayan ruh hali değişimleridir. -ed.n.

"Bir şey yapmasın! Beni düşünmesin."

"Eniştenin de işi zor he," dedi Tarık ama bakışlarımı gördüğünde sustu.

"Artık yaşamak zorundayım, artık kızım için yaşamalıyım ve en başından beri ölmeyi planlayan biri için bu çok zor. Ahu'ya hamile olduğumu öğrendiğimde bu yüzden dehşete düştüm. Bir katil nasıl anne olacak ki?"

"Ama oldun." Tarık omzunu omzuma yasladı. "Daha çok yeni de olsan çok güzel bir anne oldun. Sen hem görevini yerine getirdin hem de artık sadece kendin için yaşamaya başladın Aşkın."

Ben bu hayatta kendim için hiçbir şey yapmamıştım ki... Hep birilerinin amacına ortak olmuştum, sadece görevimi düşünmüştüm. Şimdi görev başarılıydı.

Peki ben neden öyle hissedemiyordum?

"Aşkın, canını niye sıkıyorsun, amına koyayım! Birini öldürmek istersen kimlik değiştirerek gideriz Türkiye'ye, birkaç piç buluruz. He gerçi senin canını sıkan bu değil, katilliği bırakmak değil. Artık kızına layık olamayacağını hissetmek mi yoksa zaten kendini bu hayata layık görmemen mi?" Pusat'ın sorusuyla sessiz kaldım.

"Ya da kendine yedirememen. Hep öleceğini planladın, şimdi yaşıyor olmak sana zor geliyor. Hep çocuklardan uzak durdun, çocuk sevmediğini söyleyerek kandırdın kendini. Tıpkı aşkı layık görmediğin gibi anneliği de layık görmedin kendine. Aşkın, sahiden bu hayattan sıkıldığın için mi daralıyorsun yoksa bu hayatı hak etmediğini düşündüğün için mi?" Tarık'ın sorularıyla da sessiz kaldım.

Pusat omzumdaki elini sıktı. "Biz hep senin yanındayız."

Tarık söze atladı. "Kovsan bile çünkü biraz da yüzsüzüz."

Pusat derin bir nefs aldı, Shrek olduğu için bu derin nefesle neredeyse bize oksijen bırakmamıştı. "Ve senin ölümün hiçbir sonda görevini başarılı kılmayacaktı."

"Kaptan bile görse *aferin evlat* derdi, sen hâlâ kendinle gurur duymuyorsun. Aşkın, Kaptan bile sana bu kadar acımasız davranmamıştı. Zaten tüm hayatın acıyla geçmedi mi? Toprak sevdiklerini sırasıyla senden almadı mı? Şimdi neden o toprağın altında olmayanlarla hayatın tadını çıkarmaktan kaçıyorsun? V, görevin bitti, görev başarılıydı." Tarık'ın son sözlerini sanki Tarık değil de Kaptan söylüyormuş gibi hissettim.

Kaptan karşımdaydı ve bana görevin başarılı olduğunu söylüyordu.

Bu imkânsızdı, Kaptan hiçbir zaman beni yeterince iyi görmez, görevimin sonsuza dek süreceğini söylerdi.

"Tamam, kesin konuşmayı, iyi ki yalnız kalacağım dedim, amına koyayım! Yapıştınız yakama, bir de hiç yapamadığınız kadar uzun cümleler kuruyorsunuz. Darladınız beni." Oflayarak yanlarından kalktığımda arkamdan söyleniyorlardı.

Herkes bir şeyler söylüyordu, beni anladıklarını iddia ediyorlardı. Geçeceğini söylüyorlardı. İyiliğim için konuşsalar da beni tanıdıklarını düşünseler de aslında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Güneş battığında, yeryüzünün bazı kısımlarını ay bile aydınlatamazdı. Benim zihnim karanlığa tutsak kalmıştı.

Eve döndüm, odama girdiğimde gördüğüm manzarayla durakladım. Ahu, kızımız... Ateş'in göğsünde mışıl mışıl yatıyordu.

Ateş de kollarını ona sarmış, dünyadaki her şeyden korur gibi sıkıca tutuyordu. Ateş başını hafifçe Ahu'ya doğru eğmişti, kesin Ahu'nun kokusunu içine çekerek uyuyakalmıştı.

O mükemmel bir babaydı ama ben asla mükemmel bir anne olamayacaktım.

Dudaklarıma kadar gelen hıçkırık boğazımı yakarken kendimi banyoya attım. Neden bu kadar duygusal olduğumu da bilmiyordum. Bu sikik hisler ruh halimi altüst etmişti.

Ateş sesimi duymasın diye suyu açtım. İçimden gelen hıçkırığı serbest bıraktım ve omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. Bacaklarım gittikçe güçsüzleşirken jakuzinin kenarına, fayansın üstüne oturdum.

Ablam yanımda olsaydı, saçlarımı okşar ve beni sakinleştirirdi. Yanımda olan, bana destek olmaya çalışan çok fazla insan vardı, hatta hayatımın hiçbir anında olmadıkları kadar fazlalardı ama benim desteğe ihtiyacım yoktu. Benim sadece ablamın bacaklarına başımı koyup onun güzel hayallerini dinlemeye ihtiyacım vardı.

Aylin'im bak, senin tüm hayallerini yaşıyorum, senin istediğin o hayatı ben yaşıyorum.

Ben ölmek istedim, oysa yaşamak.

Şimdi o toprak oldu, ben toprak koktum.

Ölsem de affetmem dedin, öldün de affetmedin.

Şimdi ben bu kadar toprak kokarken senin yaşamak istediğin hayatı

nasıl yaşayacağım? Sen beni ölüp de affetmedin, ben şimdi nasıl yine senin minik kardeşin olacağım?

Çok kayıp verdim ama sende kendimi kaybettim. İlk önce o nefret ettiğin işi yapmaya devam ettim, sonra o işi bitirdim, sonra senin hayalindeki o yaşama girdim. Hepsinde yarım, hepsinde sensiz kaldım.

Abla, ben çok şeyi başardım ama sensiz yaşamayı başaramadım.

Önce o güzel yüzü gözlerimin önüne geldi, sonra da kanlar içindeki hali. Tüm güzelliklerim bir şekilde kirlendi.

Ya kızımı da koruyamazsam abla?

Ya onu da seni kaybettiğim gibi bir gün kaybedersem?

Ruh halim çok iyi olmasa da geçen haftaya göre çok daha iyiydim. Ateş'le aramız pek iyi sayılmazdı, ilk başta üstüme gelmemeye çalışmış ama sonra o da gerginleşmeye başlamıştı. Büyük ihtimalle kavga etmemek için benimle çok iletişim kurmuyordu. Ahu'nun yanından ayrılmamak için sürekli evde olsa da sanki çok uzaktaydı.

Aslında benim yaşadığım her şeyi o da yaşıyordu. Ahu'ya bir zarar gelmesinden deli gibi korkuyordu. Büyük kayıplar veren tek kişi ben değildim.

Pusat ve Bahar yarın Türkiye'ye döneceklerdi. Deniz ve Naz, Ateş'in onlara yaptırdığı evde yaşasalar da sık sık burada oluyorlardı. Tarık bugün dünyanın en mutlu insanı olmalıydı çünkü Ferda gelecekti ancak Çelik'i düşünmekten o da çok mutlu olamıyordu.

Ahu göğsümde uzanıyor, ara ara gözlerini açıyor, sonra yine uyuyordu. Bu bebekler de ne çok uyuyordu. Gerçi Keskin'le aynı anda ağlamaya başladıklarında evde kıyamet kopuyordu.

Naz karşımdaki koltukta oturmuş, kucağında Keskin'le ilgileniyordu. Bahar da etrafta dolandığına göre yemek işi erkeklere kalmıştı.

"Bir sik anlamıyorsun, yandı hepsi!" Pusat küfürlü konuşurken Naz'la aynı anda başımızı kaldırarak ona baktık. Mutfaktan çıkarken Tarık'a saydırıyordu. Bakışlarımızı gördüğünde gülümsemeye çalıştı. "Ağzımdan kaçtı güzel anneler, bakmayın bana öyle."

"Kaçmasın ağzından, o dilini koparırım senin." Pusat sözlerimle bozuldu, elini beline koydu. Diğer elinde de tabak vardı.

"Küfre kızıyorsun ama şiddet söylemlerinde bulunuyorsun."

"Çok konuşma Shrek. İşini yap."

"Senin yüzünden bazen kendimi çok aşağılanmış hissediyorum, yine de dibinden ayrılmıyorum. Ben de salağım."

"Ya hayır, Pusat sen salak değilsin, sen çok zekisin!" Bahar zillisi hemen oturduğu yerden doğrularak Pusat'ına döndü. Sevgilisine asla laf getirtmiyordu.

"Ya Pusat seni yer bak, deme şöyle şeyler." Pusat'ın yanakları al al olmuştu. Bence bu çiftin özellikleri benim denek özelliklerimden daha tuhaftı. Bir kez bile kavga etmezler miydi ya? Yok, etmiyorlardı. Arada Bahar trip atıyordu, Pusat da peşinden koşarak onun gönlünü almaya çalışıyordu. Ateş iti gibi o da trip atmıyordu yani!

Masayı hazırladıklarında Ateş en son geldi. Halbuki bu masa için en çok uğraşan oydu. "Ahu'yu bırak da biraz yemek ye, ben bakarım," dedi Ateş.

"İştahım yok," dedim Ahu'yla koltukta oturmaya devam ederek.

"Sizin aranız mı bozuk?" Deniz en sonunda dayanamayıp sormuştu.

"Yeni mi fark ettin? İkisinin de hallerinden belli değil mi?" dedi Naz da.

"Size ne ya? Karı koca arasında böyle tartışmalar olması normal! Hadi Aşkın, bir şeyler ye." Ateş başımda durdu, Ahu'yu almak için kollarını uzattı.

"İştahım yok dedim, neden zorluyorsun?"

"Peki," dedi ve salondan çıktı. Anlaşılan artık onun da iştahı yoktu.

"Anam, ne oldu bunlara, nazar mı değdi?" Tarık söylenirken gözü sürekli saatteydi. Birazdan Ferda gelecekti.

"Ateş haklı, karı koca arasında olur böyle şeyler. Geçen az kalsın Deniz'i boşayacaktım mesela," dedi Naz da önemsiz bir şey anlatırmış gibi.

"Geldi!" Tarık birden bağırarak oturduğu sandalyeden doğruldu ve cam kapıya koşmaya başladı. Ferda camın arkasından heyecanla eve doğru geliyordu.

Tarık kapıyı açtığında Ferda tam ona ulaşmıştı. Kollarını sıkıca birbirlerine sardılar. Tarık, Ferda'yı kucağında bir tur döndürürken Ferda da ona öpücükler bırakıyordu.

"Çok özledim seni," dedi Tarık yavaşça onu kucağından indirirken.

"Sus, orada bir tane Rus'a baktıysan senin o gözlerini oyar eline veririm!"

Ferda *bu konuyu sonra konuşacağız* der gibi başını salladı ve kafasını bana çevirdi. Kucağımda Ahu'yu gördüğünde tüm evi inletecek bir çığlık attı.

"Halasının güzeli doğmuş!" Hızla yanıma ulaştığında Ahu'ya hayranlıkla bakıyordu. "İnanmıyorum, aynı benim küçüklüğüme benziyor." Ferda sevinçle şakırken Tarık, Bahar ve Deniz bu duruma bozulmuşlardı.

"Aslında benim de küçüklüğümü andırıyor sanki, bakın saçları hafif dalgalı olacak gibi. Minik burnu falan, aynı dayısına çekmiş." Tarık bir şeye de atlamazsa yapamazdı.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" Ferda'nın heyecanlı sorusuyla Ahu'yu ona uzattım. Ahu'yu kucağına alırken o kadar dikkatliydi ki sanki her an elinde çatlayacakmış gibi tutuyordu.

"Düşüreceksin yeğenimi," dedi Pusat gergince.

"Sus! Senin yeğenin de benim neyim?" Onlar atışırken ben de oturduğum yerden kalktım. Salondan çıkıp Ateş'in genelde çalışmak için kullandığı odaya ulaştım.

Ona sinirli olduğum için kapıyı tıklatmadan açtım. Telefonla konuşuyordu, arkası kapıya dönüktü. "Emin misin Çelik? Nasıl bir belada olduğunu hissediyorum ve bu işi tek başına yapmak zorunda değilsin." Zaten beyefendi benden çok Azrail'in Kılıcı'yla konuşuyordu. Sanırım artık favori deneği değildim.

"Evet, yanındaki kadın asker olabilir ama amacı seninle ortak olmak değil, görevini yapmak."

Bir süre karşı tarafı dinledi.

"Peki. Eğer bir an bile işin içinden çıkamayacağını düşünürsen beni ara." Sustu. "Siktir oradan, sen kendi bülbülünü düşün. Tarık her yerde anlatıyor. Aynen, hadi canım." Ateş telefonu kapattı.

"Beni biraz daha azarlamak için mi geldin?" Bu sefer sorusu banaydı.

"Of Ateş, başlama yine." Sandalyesini bana doğru çevirdi.

Bakışları yumuşadı, oturduğu koltuğundan kalktı. Altında siyah kumaş bir pantolon olsa da üstündeki siyah, bedenini saran tişörtle spor duruyordu. Bense hamilelik sürecini hep rahat, bol elbiselerle geçirmiştim ve şimdi de üstümdeki siyah mini elbiseyle alışkanlığımı devam ettiriyordum.

Kalçasını masasına yasladı, kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Daha iyi misin peki?" Omuz silktim, ona doğru birkaç adım attım. "Psikolojik destek hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bana iyi geleceğini biliyorum. Bu ruh halinden ben de mutlu değilim, Ateş. Senin için, kızımız için iyi olmak istiyorum." Sözlerimle bakışları biraz daha yumuşadı ve bağlı kollarını açtı. Ellerini bana doğru uzattı.

Birkaç adım daha atıp uzattığı ellerini tuttum. Ellerimden tutarak beni kendisine çekti ve bedenimi bedenine yasladı. Bir süredir sevişmiyorduk, hatta uzun bir süredir ve tüm bedenim onu istiyordu. O yüzden bu hareketleri beni daha da yoldan çıkarıyordu.

Göğsüm göğsüne yaslıydı, yüzünü yüzüme eğdi. "Teşekkür ederim. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, çabaladığını görüyorum ama yalnız değilsin Ateşpare'm. Asla da yalnız olmayacaksın. Bundan sonra hiçbir zorluğu tek başına yüklenmek zorunda kalmayacaksın. Biz bir aileyiz. Sen düştüğünde ben tutacağım, ben düştüğümde sen. Biz birbirimize yaslı olduğumuz sürece asla gerçekten düşmeyeceğiz.

Ahu da Aylin gibi seni affetmez diye korkuyorsun ama onun böyle bir seçeneği olmayacak çünkü sen onun annesisin. Senden kimse değişmeni beklemedi Aşkın, sen gerçekliğini, benliğini öylesine sevmiyorsun ki hiçbir güzelliğe layık olamaz gibi hissediyorsun. Ama sana yemin ederim öyle değil. Sen bir katil misin? Ben de öyleyim. Sen korkunç şeyler mi yaptın? Ben de yaptım. Gel gör ki sen benim mükemmel bir baba olacağımı düşünüyorsun ama asla kendinin mükemmel bir anne olacağını düşünemiyorsun. Kendine yine haksızlık ediyorsun. Etme, kıyma daha fazla o güzel canına."

İşte böyle yapıyordu.

O öyle büyülü bir adamdı ki her seferinde bir şekilde beni silkeliyor, kendime getiriyor ve zihnimdeki tüm kötülükleri kovuyordu.

Dolan gözlerimi kırpıştırdım, bu bitmeyen duygusallıktan da bıkmıştım açıkçası. "Seni hak edecek ne yaptım ben, amına koyayım!" Gergin ve duygusal sitemime güldü. Alnıma uzun bir öpücük bıraktı ve bir koluyla beni sıkıca sardı.

"Asıl ben seni hak edecek ne yaptım? Sen kendini korkunç bir yaratık gibi görüyorsun ya..." Hemen kafamı kaldırarak sözünü kestim.

"Ben öyle bir şey mi dedim, amına koyayım?" Yine güldü. "Komik mi? Eğer sen öyle görüyorsan..."

"Bırakmıyorsun şurada iki güzel söz söyleyeyim he."

"Tamam, bırakıyorum, söyle." Gözlerimi yüzüne diktim. "Hoşuma gitti."

Gamzesi belli olurken derin bir nefes aldı. "Sen kendini nasıl görürsen gör, asla benim gözümden göremeyeceksin. Bana nasıl bir aşk yaşattığını bilemeyeceksin. Sen kendine haksızlık yaparken benim tüm umutlarım olduğunu bilemeyeceksin." Puştun ağzı iyi laf yapıyordu. Bir seri katilken nasıl evinin direği olduğuma bakarsak buna şaşmamalıydı. Böyle böyle tavlamıştı ya beni de.

"Asıl denek olan ben değilim, sensin. Ne bilim insanlığın ne mafyalığın ne şairliğin kalmış. Baban seni de denek yapmış olmasın?" Gamzesi daha da belirginleşti.

"Bazen çocuk gibi davranıyorsun, nazlanıyorsun, trip atıyorsun ama o hallerini bile seviyorum Ateşpare'm." Sözlerinin hemen ardından, o da çok özlemiş olacak ki dudaklarını dudaklarıma hızla yasladı.

Sıcak ve ıslak dudaklarının tadı nasıl her seferinde aynı şekilde zevk verebiliyordu bilmesem de her seferinde sanki beni ilk kez öpüyormuş gibi heyecan içinde olduğumu biliyordum.

Öpüşünün derinliği artarken bir eli enseme gitti ve beni biraz daha kendisine çekti. Zaten konuşurken ikide bir dudaklarıma bakıyordu, böyle baş döndürücü bir öpücüğün geleceği belliydi.

Benim elimde boş durmadı tabii, tişörtünün altına girdi ve kaslı tenini okşadım.

Onda garip bir şey vardı. İlk öpüştüğümüz zaman inanılmaz bir tutku hissettiğim doğruydu ama şimdikiler gibi değildi. Onunlayken zaman aktıkça monotonlaşması gereken şeyler giderek daha da ateşleniyordu. Sanırım bu herife her geçen gün daha çok bağlandığım içindi.

Ateş hızını alamayarak göğsümü hafifçe sıktığı an göğsümden taşan sütle tüm libidom yerle bir oldu. Ki benim libidoyu öldürmek de öyle kolay değildi.

Ateş'i ittirdim ve siyah ince elbisemde oluşan süte baktım. "Ahu acıkmıştır. Of, anne olmak çok zor, sevişemiyoruz bile." Ateş gülerken ondan uzaklaşmama izin vermedi ve yanağıma uzun, sert bir öpücük bıraktı.

"Ben değiştireyim üstünü," dedi kısılan sesiyle.

"Yok, ben odaya geçiyorum, sen o sırada Ahu'yu getir."

"Tamam Aşkın, tamam."

Muzip şekilde sırıttım. "Aşkım mı?"

"Sonsuza dek." Göz kırptı bir de insafsız.

Gözümün önünden hemen defolup gitmesi gerekiyordu yoksa az önce akan sütle sönen libidom tekrar hızla çıkacaktı. Onu omzundan ittirdiğimde gülerek odadan çıktı.

İşte Ateş Alanguva böyle bir adamdı.

Normal, sıradan bir adam değildi.

O tüm mucizelerinin ötesinde, dış görünüşünün şanının derinliğinde, öylesine mükemmeldi ki...

Gerçekten özenle kurgulanmış bir karakter gibiydi. Onun gibi adamlar dünyaya yüzyılda bir gelirdi.

O ise bin yılda bir bile gelemeyecek biriydi ama gelmişti. Gelmiş ve Ateşpare'nin yangınına ateş olmuştu.

ATEŞPARE'DEN ÖNCE ATEŞ

5. BÖLÜM

ALANGUVA KARDEŞLER

Alanguva Malikânesi

Ateş tabletinde haberlere bakıyordu. Her gün haberleri açtığında V'nin cinayetlerini görmeye çok alışmıştı. Bu cinayetleri merakla takip ediyor, hatta bazen bir sonraki cinayeti tahmin etmeye çalışıyordu. Öldürüş şekilleri ilgisini çekiyordu, caniliği kesinlikle merak uyandırıcıydı. Bu cinayetlerin detaylarını merak ediyor ve Alanguva isminin getirdiği güçle öğreniyordu da. Zaten öğrendiği için bu kadar ilgisini çekiyordu, karşısındaki kişinin sıradan bir seri katil olmadığının farkındaydı. Zekâsı Ateş'i her seferinde dehşete düşürüyordu. Ateş bu hayatta çok az sayıda kişiyi çok zeki bulurdu, bunlardan biri abisi biri kendisiydi ve bir de son zamanlarda bu seri katil eklemişti. Onun çok zeki olduğunu biliyordu ama ondaki sadece zekâ değildi, kurnaz oyunları zekânın bile ötesindeydi.

"Anca o tablete bak sen! Küçük veletler gibi başını kaldırma, tamam mı?" Söylenerek Ateş'in başında dikilen kişi elbette Pusat'tı.

Ateş sıkılmış şekilde nefesini verdi ve tableti kapattı. Pusat da Ateş'in karşısındaki koltuğa oturdu. Ateş tableti yanına bırakarak Pusat'a baktı. Pusat da hiçbir şey demeden ona baktı.

"Boş boş suratıma bakmak için mi laf yaptın?" Ateş gülüşünü bastırmaya çalışırken gamzesi ortaya çıkmıştı.

"O ekrana baka baka beynin bulanmış senin! Sohbetin de sarmıyor artık, eskiden en yakın arkadaşın bendim. Şimdi tablet olmuş." Pusat kollarını göğsünün altında birleştirdi.

Ateş gözlerini kıstı. "Tableti mi kıskandın sen az önce?"

"Ne kıskanacağım? Bağımlı olmuşsun sen, bağımlı. Normal mi bu?"

"Pusat, abartma istersen. Haberler, işlerim, her şey bunun içinde. Çok normal değil mi? Ayrıca ben niye şu an sana açıklama yapıyorum ki?"

"Yapma," dedi Pusat tripli şekilde.

"Ben hiçbir kadından senden yediğim kadar trip yemedim, biliyorsun değil mi?"

"Karından yersin, merak etme." Aralarında kısa bir sessizlik olduğunda Pusat derin düşüncelere dalmıştı. "Acaba senin karın nasıl olacak? Acaba benimki nasıl olacak? Âşık mı olacağız acaba? Gerçi ben âşık olmadan evlenmem zaten. Acaba benim aşkım şimdi ne yapıyor?" Ateş, Pusat'ın aşk dolu düşüncelerini hayretler içinde dinliyordu.

"Ne duygusal herifsin. Normalde seni gören kalbi olmadan yaşıyor zanneder," dedi Ateş onun bu hallerine gülerek.

"Benim oldukça geniş ve güzel bir kalbim var. Senin gibi hovarda değilim, aşkımı bekliyorum ben."

"Aşk ne ki Pusat? Buna gerçekten inanıyor musun? Ayrıca sana üç ayda bir esiyor bu aşk muhabbeti, farkında mısın? Âşık ol da kurtulalım."

"Konu açıyoruz şurada, sohbet ediyoruz. Hemen boz zaten." Ateş artık ona diyecek hiçbir şey bulamıyordu! "Didem'le evlenecek değilsin."

Ateş yüzünü buruşturdu. "Evlilik gibi bir düşüncem yok."

"Âşık olursan olur. Hatta sen benden önce evlenirsin, bak yazıyorum buraya." Pusat oturduğu koltuğun kenarını işaretparmağıyla çizdi.

Bu sırada içeri Ferda girdi. "Dünyanın en yakışıklı abisi nasıllar?" Ferda, Ateş'in yanına oturdu ve sevimlice gülümsedi.

"Hiç tatlılık yapma bana! Dün gece neredeydin sen?" Ateş onu çok boğmak istemiyordu ama Ferda bazen eğlence işini çok abartıyordu.

"Aman abi, bir şey yapmadım."

"Senin yüzünden her hafta bir adamın burnunu kırıyorum ben, Ferda!" dedi Pusat da konuşmaya dahil olarak. "Dün de kırdım."

"Dün mü? Kimin burnunu kırdın?" Ferda kısa bir süre düşündü. "Mert?" Pusat başını iki yana salladı. "Hmm, Yiğit olabilir mi?" Pusat yine başını salladı. "Doğukan?"

"Tamam, Ferda!" dedi Ateş kıskanç şekilde konuşmasını bölerek.

"Ya sen her geçen gün daha mı yakışıklı oluyorsun yoksa bana mı öyle geliyor? Nesin sen? Dünyanın en yakışıklı abisi mi?" Ferda, Ateş'e sarıldı ve başını abisinin göğsüne yasladı.

"Yemiyorum bu laflarını Ferda." Yine de başını eğip kardeşinin saçlarının arasına bir öpücük bıraktı. Abisi, Ferda ve Pusat; Ateş'in her şeyiydi.

"Abim gelmedi mi?" diye sordu Ferda konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Yemiyoruz Ferda," dedi Pusat gözlerini kısarak.

"Ama her şeyi yiyor gibi duruyorsun Pusat." Ferda kendi sözlerine gülerken Pusat'ın bakışlarını gördüğünde gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Ateş abim en yakışıklı abim, Baybora abim en karizmatik, sen de benim en iri abimsin."

"Bu iltifat mı şimdi?" dedi Pusat burun kıvırarak.

Onlar birbirine laf sokup eğlenirken Ateş'in aklı abisindeydi. Baybora tıp fakültesini dereceyle bitirecek kadar zeki bir adamdı, bir o kadar da çalışkan. Tıp bilimine âşıktı, genel cerrahtı ve mesleğine bayılıyordu ama artık bu mesleği yapmak onun için neredeyse imkânsızdı. Bugün Cebonayan toplantısına gidecekti. Ateş, abisinin bu mafyatik işlerden ne kadar nefret ettiğini ve zorunda olduğu için işin içine girdiğini biliyordu. Bu durum Ateş'in canını sıkıyordu. Abisinin bir fedakârlık yapmaya çalıştığının farkındaydı, Ferda'yı ve Ateş'i bu âlemden uzak tutmaya çalışsa da Ateş, abisini yalnız bırakmak istemiyordu.

"Çok acıktım, kilomdan bahsederek bana *body shaming* yaptın ve ben acıktım!" dedi Pusat Ferda'ya laf sokarak.

"*Body shaming*'i de mi öğrendin çen?" Ferda'nın laflarıyla Pusat yine bozulurken Ferda gülerek yerinden kalktı ve Pusat'a sarıldı.

"Yemeği bahçeye hazırlattım, gelirler abimler birazdan," dedi Ateş daldığı düşüncelerden kurtulmaya çalışarak.

Kapının açıldığını duyduğunda kimlerin geldiğini biliyordu. Omzunun üstünden gelenlere baktı Ateş. Abisi ve Şahin gelmişti. İkisi öyle hararetli konuşuyorlardı ki diğerlerinin varlığını salonu yarıladığında fark ettiler.

"Oo yakışıklı," dedi Şahin, Ateş'i gördüğünde. Ateş yerinden kalktı ve Şahin'e sarıldı.

"Nasılsın Şahin abi?"

"Ben iyiyim, sen nasılsın? Ne zamandır ortalıklarda yoksun," dedi Şahin kolunu Ateş'in omzuna atarak.

"Şu V denen katile takı kafayı, polislerden önce bulacağına inanıyor," dedi Baybora da kardeşine göz kırparak.

"Harbiden ama insan merak ediyor, çocuğun suçu yok şimdi," dedi Şahin ve Pusat'la Ferda'ya baktı. Onlarla selamlaşmak için Ateş'ten uzaklaştı.

Ateş, abisine baktı. "Nasıl geçti toplantı?" Abisinin tepkisini izliyordu çünkü Baybora'nın pek bir şey anlatmayacağını biliyordu.

"İyiydi, her şey yolunda." Baybora kardeşini rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı.

"Abi, bırak ben de geleyim seninle."

"Gelirsin abiciğim, gelirsin. Acelemiz yok. Cebonayan kaçmıyor ya..."

"Baybora'yı görmeniz lazımdı toplantıda, gören de kırk yıllık mafya zanneder, öyle havalıydı." Şahin de birkaç adım uzaktan onların konuşmasına dahil olmuştu.

Bu sözler Ateş'in göğsündeki ağırlığı artırdı. Baybora kardeşinin bir bakışından her şeyi anlardı ve endişelendiğini biliyordu. Ateş'in göğsüne iki kez vurdu. "Merak etme abiciğim, her şey yolunda." Diğerlerinin yanına gitmeden önce Ateş'i ensesinden tuttu ve yanağına bir öpücük bıraktı.

"Sen reşit oldun mu ki? Nasıl her gece başka mekâna giriyorsun?" Şahin bunu Ferda'ya soruyordu.

"Şahin abi, oldum ya, kocaman oldum. Görmüyor musun?"

"Sen kırk yaşına gelsen de bizim için minik Ferda'sın. Yalnız sen bir on yıl erken doğsaymışsın kaçırmazdım seni. Bak o kadar diyorum." Şahin, Ferda'nın saçlarını karıştırdı.

"Şahin abi sen de hiç yaşını göstermiyorsun, bence on yaş mesele değil."

Ferda'nın sözleriyle Baybora ve Ateş hızla kafasını ona çevirdiler ve aynı şeyi söylediler. "Ferda!" Aynı şeyi Pusat da söylemişti ama o biraz geç kalmıştı.

"Aman be, tamam." Ferda'nın homurdanmasıyla Şahin gülerek onun yanağından makas aldı.

"Bu kız çok can yakacak, dikkat edin. Abisine çekmiş, küçük olana, büyüğü her an düzgün aday bulursa evlenir," dedi Şahin eğlenerek.

"Yemekler soğumadan geçelim de akşamımız başlasın," dedi Ateş eliyle bahçeyi işaret ederek.

"Bu aralar çok içiyor bu he." Pusat yine Ateş'i Baybora'ya şikâyet edecek bir şey bulmuştu. Baybora Ateş'in aksine tam bir yeşil aycıydı, alkolü çok nadir kullanır, ağzına tütün ürünleri de sürmezdi.

Hep birlikte bahçeye çıktılar, sık sık birlikte vakit geçirirlerdi. Ateş'in favorisiyse rakı masalarıydı, Şahin ve Baybora içtiklerinde çok komik oluyorlardı. Pusat olmayan aşkın acısını çekiyor ve Ateş de onları izliyordu.

Baybora ve Şahin yan yana oturmuşlardı. Ateş rakıları doldurmak için kalktı. "Senin şu adayı feci şekilde merak ediyorum." Şahin, Baybora'nın can damarına basmıştı. Yedi yirmi dört bu ada hakkında konuşsa sıkılmazdı.

"Sıradan bir ada değil. Düşünsene, her alandan dünyada en iyi insanları topluyorum. Silikon vadisi, Alanguva adasının yanında halt etmiş! Göreceksiniz, eşi benzeri olmayan teknolojiler ortaya çıkacak." Baybora teknolojiden bahsetmeye bayılıyordu. O teknoloji bir de tıpla birleştiğinde Baybora'nın favori konusu oluyordu. Baybora masadakilere döndü. "Yarın Şahin de benimle adaya gelecek, onun aklını alacağım."

Ateş herkesin kadehlerini doldurduktan sonra yerine oturdu. Şahin kadehinden bir yudum aldı ve Baybora'ya baktı. "Şu sürpriz projenle de tanıştıracak mısın beni?"

"Hayır, o tamamen sır. Yüzde yüz başarılı oluncaya kadar kimseye anlatmayacağım." Baybora'nın bu teknolojiyi anlattığı tek kişi Ateş'ti. İnsan beynini bilgisayara aktarmaya çalışıyordu. Ateş'se bunun çılgınca ve saçma olduğunu düşünüyordu. Bilinç ve anılar belki aktarılabilirdi ama ya duygular? Ruh? Ateş bu teknolojinin çok anlamsız olduğunu düşünüyordu. Bari insanları öldüklerinde salsalardı ya.

"Bu adam çok zeki, gelse dese *ben zaman makinesi icat ettim*, vallahi şaşırmam," dedi Şahin gülerek. Birden durdu ve gözlerini kıstı. "Zaman makinası falan icat etmedin, değil mi?"

Baybora gülerek başını iki yana salladı.

"Yarın öbür gün onu da denerse şaşırmam ama abim niyetlenirse onu da yapar. O yüzden bence hiç niyetlenme abi," dedi Ateş abisine gururla bakarak.

"Ben zamanın *lineer* olduğuna inanıyorum, o yüzden böyle bir şeye imkân vermiyorum. He imkân verirsem denerim ama bu zamana kadarki tüm tecrübelerime dayanarak bunun olacağına inanmıyorum."

"Kafa zehir, bunca işin arasında bir de bunları yapabilmene hayret ediyorum ama önümüzdeki günlerde yükün daha çok artacak. Hem Cebonayan'ı hem adayı aynı anda yürütmen imkânsız gibi bir şey." Şahin bir yandan kadehini yudumlayıp bir yandan da Baybora'nın tepkisini ölçüyordu.

"Zaten bu sadece hobim olacak." Baybora gülümsemeye, hislerini belli etmemeye çalıştı. Eline silah almaktan bile nefret ediyordu. Baybora insanları yaşatmak için yaşıyordu, öldürmek için değil.

Ateş onları sessizce izliyordu. Abisinin aklından geçen her şeyi tahmin edebiliyordu. Ateş, Şahin'i severdi. Hatta küçüklüğünden beri ikisinin arasındaki arkadaşlığa imrenirdi. Küçükken aralarına girmeye çalışırdı ama Şahin ve Baybora arkadaşlığı başkaydı. Ateş, Pusat'a baktı, neyse ki onun da Pusat'ı vardı.

Ama artık sadece Baybora ve Şahin değillerdi. Cebonayan'ın en güçlü adaylarıydılar. Baybora Alanguva ve Şahin Karaman'dılar. Cebonayan normal bir güç değildi. Ona sahip olmak ölüme komşu olmaktı ama ona sahip olamamak çürüyüp gitmek demekti. Ateş bir süredir Şahin'e karşı şüphelere düşüyordu. Şahin'i seviyordu ama yine de Cebonayan'ın ne canlara mal olduğunu da iyi biliyordu. Şimdi bir de liderlik seçimi eklenince işler iyice kızışacaktı.

"Hadi kadeh kaldıralım," dedi Pusat sıkılmış şekilde.

"Neye kaldıralım?" diye sordu Ateş.

"Ferda'nın bir geceyi evde geçirmesine olabilir mi?" dedi Baybora kardeşine göz kırparak.

"Ya abi!" Ferda abartılı şekilde oflayarak elini başına götürdü.

"O zaman sıradaki Cebonayan liderine kaldıralım!" Şahin kadehi havaya kaldırdı. Baybora'nın eli kadehine zar zor gitti. "Gelmiş geçmiş en zeki adam oturacak o koltuğa," dedi Şahin, Baybora'ya bakarak.

"Belki sen olursun?"

"Güldürme beni, kazanan şimdiden belli," dedi Şahin kesin şekilde.

Baybora o koltuğu istemiyordu, ona göre Şahin o koltuğa çok daha uygundu ama Alanguva ismini taşımanın bazı yükümlülükleri vardı. Bu zamana kadar Alanguva ailesi liderliği hiç kaybetmemişti. Baybora kaybederlerse güç kaybetmekten de korkuyordu ve o zaman kardeşlerini koruyamazdı, o yüzden zorundaydı. Başka bir seçeneği yoktu.

Hepsi kadehlerini kaldırıp tokuşturdu.

Gece boyunca sohbet edip keyifli vakit geçirdiler. Ferda uykusu gelince odasına kaçtı, Pusat ilk sızan olmuştu. Baybora sadece iki kadeh içtiği için iyiydi. "Epey geç oldu, gideyim ben," dedi Şahin oturduğu yerden kalkarak. "Yarın senin şu adaya gitmek için sabırsızlanıyorum. Eve geçip güzel bir uyku çekeyim, sabah hazırlanma falan anca."

"Burada kalsaydın," dedi Baybora da onu geçirmek için ayağa kalkarken.

Bahçede Ateş yalnız kaldığında bakışları Pusat'a döndü. Kafasını masaya yaslayarak sızmıştı. "Şeytan diyor bırak böyle, sabaha kadar götü donsun ama ben iyi bir arkadaşım." Ateş söylenerek oturduğu yerden kalktı ve Pusat'ı kaldırmaya çalıştı. "Pusat seni kucağımda hiç taşıyasım yok, bence ilişkimiz bu kadar romantikleşmemeli," dedi Ateş onu omzundan tutup kendine getirmeye çalışarak.

"Galatasaray yine şampiyon olacak! Göreceksin, olacak." Pusat sayıklayarak gözlerini açmaya çalıştı.

"Aynen, hadi Pusat, yatağa gidiyoruz." Ateş onu zorlukla sandalyeden kaldırdığında Pusat kolunu Ateş'in boynuna attı ve tüm yükünü ona verdi.

"La ben niye senle yatağa gideyim? Karım kızar."

"Hay başlayacağım senin karına," dedi Ateş Pusat'ı içeri taşırken.

"Yengen hakkında düzgün konuş." Pusat yavaş yavaş, kelimelerini yaya yaya konuşuyordu. "Pezevenk miyim lan ben?"

"Ne alaka, amına koyayım!" Zaten Pusat'ın tüm yükünü alıp onu taşımak zorken bir de Pusat'ın çene çalmasını Ateş hiç çekemiyordu.

"Küfretme bana, kalbimi kırdın, amına koyayım!" Ateş en sonunda Pusat'ı odasına götürüp yatağına yatırdı. Üstünü örttüğünde Pusat çoktan sızmıştı bile.

Ateş, Pusat'ın odasından çıkıp salona geçti. Abisi salondaydı, ellerini ceplerine koymuş, manzarayı izliyordu.

"Abi," dedi Ateş ona yaklaşarak.

"Abiciğim." Baybora ona omzunun üstünden bakıp gülümsedi. "V'yi araştırmaya aynı şekilde devam mı?"

Ateş güldü. "Devam. Onun aradığımız kişi olduğuna neredeyse eminim abi. Onu o kadar çok merak ediyorum ki kendimi öldürtmek için onu tutabilirim bile." Ateş'in sözleriyle Baybora'nın kaşları çatıldı, kardeşinin cidden bunu yapabilecek kadar gözü kara olduğunu biliyordu.

"Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın, başarılı olursa görürüm ben seni," dedi Baybora şakaya vurmaya çalışarak ama kardeşinin bu konuda düşünmesini bile istemiyordu.

Ateş abisinin yanında durdu, onunla birlikte manzaraya baktı. "Abi, bu hayatı istemediğini biliyorum. Kendini bizim için feda etmeni istemiyorum. Bırak lider adayı ben olayım."

Baybora başını iki yana salladı. "Hayır Ateş, öyle bir şey olmayacak. He o koltuğa oturabilir misin? Kesinlikle. Benden daha iyi olur musun? O da kesinlikle evet. Ama hayır kardeşim, ben hayattayken kimse sizin hayatınızı mahvetmeye çalışmaz. O adaya Cebonayan yüzünden de ihtiyacımız var, Cebonayan teknolojik gücü sever. Sen adanın başında dursun, ben de Cebonayan'la ilgilenirim. Olmaz mı?" Ateş, abisini anlıyordu ama yine de bu durumdan nefret ediyordu.

"Abi, daha bizim için ne kadar fedakârlık yapacaksın? Ben büyüdüm artık, çocuk değilim. Başımın çaresine bakabilirim."

"Bunun farkındayım Ateş, sen benden bile olgun ve güçlüsün ama olmaz kardeşim. Endişelenme, Cebonayan lideri olmak o kadar da kötü olmayacak. Biz Alanguva ismine sahibiz, babamızın neler yaptığını biliyorsun Ateş, biz düşersek biteriz." Bu günahlar da Alanguva ismi gibi onlara miras kalmıştı.

Ateş onu hiçbir şekilde vazgeçiremeyeceğini biliyordu. "Şahin abi, ona güveniyor musun?"

Baybora duyduğu soruyla şaşırarak Ateş'e baktı. "Evet, elbette. Neden?"

"Ben artık güvenmiyorum, kimseye güvenmiyorum abi. Cebonayan'dan bahsediyoruz. O koltuğu almak için kaç kişi canından oldu? Evet, Şahin abiyi ben de severim ama Karaman ailesini biliyorsun. Ona dikkat et abi, olur mu?"

Baybora güldü. "Şahin benim kardeşim gibidir Ateş, bana ihanet etmez, endişelenme." Ateş bu konuda abisi kadar emin olamıyordu. "Ben gidip dinleneyim, sabah erken çıkacağım yola."

Baybora, Ateş'e gülümsedi ve ona arkasını dönüp bir adım attı. "Abi!" Ateş'in seslenmesiyle durdu. "Seni çok seviyorum, ne olursa olsun yanındayım, biliyorsun değil mi?"

Baybora gitmekten vazgeçip kardeşine döndü. Ona sıkıca sarıldı. "Biliyorum abiciğim, biliyorum."

"Abinler zaten gittiler adaya, biz niye onlardan hemen sonra farklı uçakla gidiyoruz ki? İki tane özel uçak! Siz Alanguvalar paso zararsınız bu dünyaya." Pusat, Ateş'in karşısında söylenip duruyordu.

Ateş tüm gece uyuyamamıştı, içinde bir sıkıntı vardı ve abisini yalnız bırakmak istemiyordu. Baybora'nın onların da geleceğinden haberi yoktu.

"Şahin'e güvenmiyorum." Ateş en sonunda Pusat'a da itiraf etmişti.

"Şahin abiye mi? Neden? Bir şey mi oldu?" Pusat hemen ciddileşerek oturduğu yerden doğruldu.

"Seçime çok az kaldı, abimin kazanacağı kesin. Ben herkesten her türlü kötülüğü bekliyorum Pusat."

Pusat bir süre Ateş'in yüzüne bakakaldı. "Sen şimdi benden de beklersin, amına koyayım!"

"Yok, sen başkasın. Ne alaka şimdi? Her şeyde de kendine pay çıkar."

"Yani sonuçta Baybora abiyle Şahin abi de bizim kadar yakınlar. Ben Şahin abinin bir hainlik yapacağını zannetmiyorum. Bence seçim yaklaşıyor diye sendeki bu gerginlik."

"Umarım, umarım öyledir Pusat." Ateş arkasına yaslandı ve elindeki buzsuz viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Seninki dün gece yine feci bir cinayet işlemiş, haberin var mı?" dedi Pusat sabah gördüğü haberi hatırlayarak.

Ateş sırıttı. "Evet, var. Beni her geçen gün daha da şaşırtmayı bir şekilde başarıyor. V'yle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bir seri katilimiz eksikti zaten," dedi Pusat da söylenerek.

Ateş bakışlarını cama çevirdi. O seri katili kimseyi merak etmediği kadar merak ediyordu ve bulacaktı. Ateş buna adı gibi emindi.

Adaya indiği an Ateş'in göğsündeki ağrı daha da artmıştı. Her tarafta Baybora'yı arıyordu ama etrafta yoktu. Tesiste oda oda gezerken duyduğu silah sesleriyle Ateş'in adımları bıçak gibi kesildi. Üç el silah sesi...

Ateş bu sesin nereden geldiğini bilmiyordu ama yine de var gücüyle bağırdı. "Abi!" Koşmaya başladı.

Ateş hayatının en hızlı koşuşunu yaptı ve sonunda silahın kaynağını buldu. Abisi tesisin en önemli odalarından birindeydi ama yerde, kanlar içindeydi.

Kapının üstünde özenle çizilmiş koca bir V harfi vardı.

"Abi!" Ateş, abisine koştu. Hemen yere eğildi ve durumunu kontrol etti, kurşunların nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu ama gözleri bulanık görüyordu. "Buraya gelin!" diye bağırdı kapıdan dışarı doğru. "Abi! Abi!"

Baybora ağzından kanlar gelirken zorlukla ağzını açmaya çalıştı. "Abi abi, yalvarırım yorma kendini, seni kurtaracağım."

Baybora zorlukla tek bir kelime söyleyebildi. "B-beynim."

"Abi hayır abi, olmaz, ben seni kurtaracağım," dedi ama Baybora'nın gözleri kapanıyordu. "Abi!"

Tesisteki görevliler içeri girdiklerinde Ateş onun artık kurtulamayacağını biliyordu ve tek bir seçeneği vardı.

Abisinin beynini yaşatmak...

Ama bir daha hiçbir şey kimse için aynı olmayacaktı.

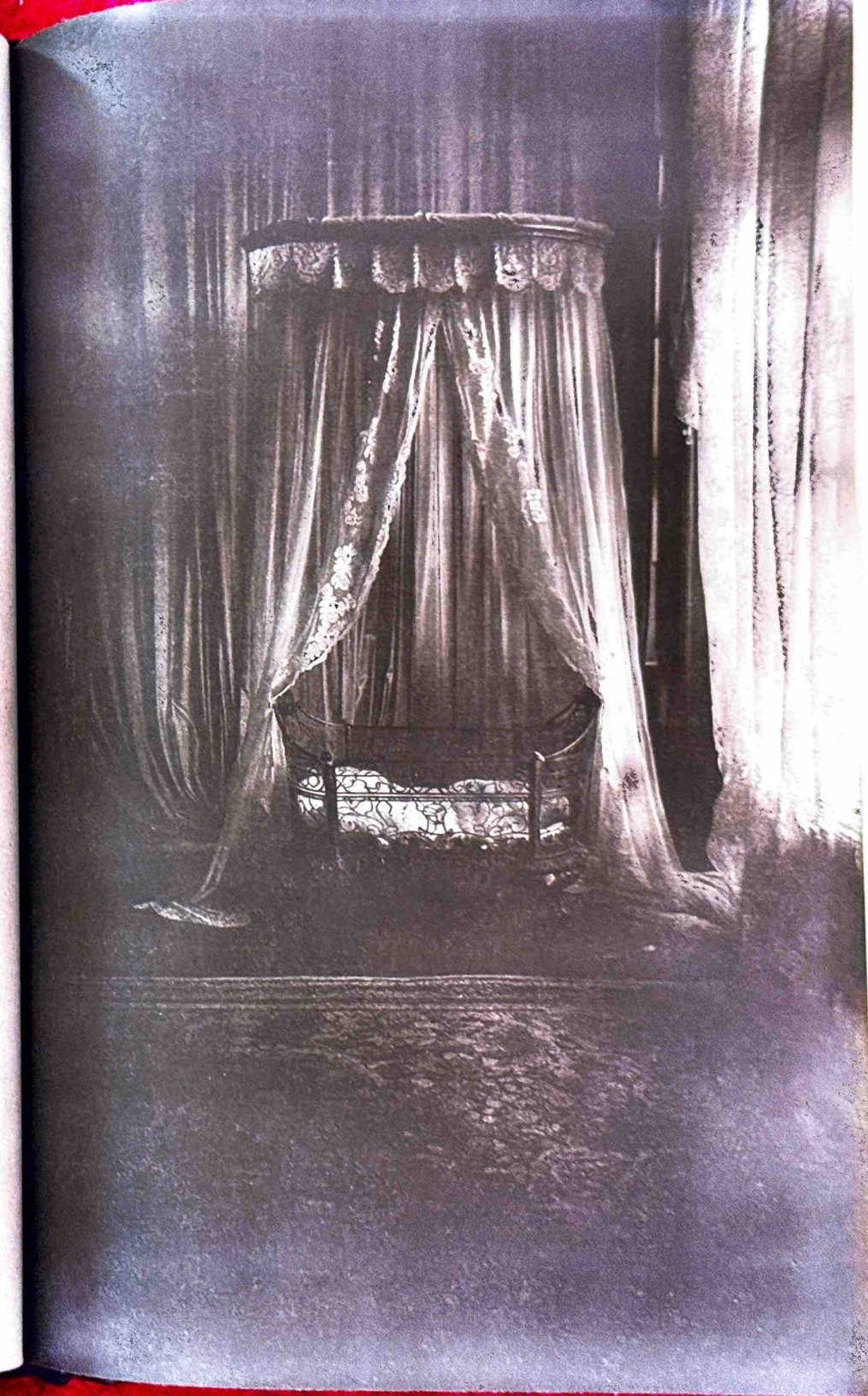

6. BÖLÜM

EN BÜYÜK KAYIP

Ahu.

Kızımız.

Bir seri katilin ve bir mafya babasının kızı.

Böyle bir hayata doğmuş bir çocuk ne kadar şanslı olabilirdi bilmiyordum ama onu şanslı kılmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyordum.

Yanımdaki güzelliğini izlerken o da aynı merakla beni izliyordu. Minicik dudakları, kafasında az olan ama zengin sarısı duran saçları, Ateş'in ve benim gözlerime benzeyen arada sarıya çalan arada ela duran gözleri...

İkimizin çocuğunun güzel olacağını tahmin etmek zor olmazdı ama o güzel olmanın da çok ötesindeydi. Bence böylesine bir güzelliği kimse tahmin edemezdi.

"Sen dünyanın en güzel bebeği misin?" Sırıttı. "Ego konusunda bana çekersen yandık kızım." Sırıtışı genişledi.

Diş olmayan ağzıyla gülümsemesi aşırı tatlı gelirken dayanamayıp eğildim ve boynuna bir öpücük bıraktım. Gıdıklanarak güldü, gülüşü hoşuma giderken onu gıdıklamak için birkaç kez daha öptüm. Çığlığı andıran gülüşü keyfimi aşırı yerine getirmişti.

"Sen var ya, annenden bile güzel olacaksın, babanın genler de sağlam çünkü. Dünyanın en güzel kızını mı doğurdum ben? En zeki tatlı belasını mı doğurdum?" O gülerken ben de başımı hemen yanına yasladım. Dudaklarım ara ara pamuk gibi yumuşak olan tenine değiyor, dayanamayıp ona küçük öpücükler bırakıyordum.

"Baba ne yapacak böyle iki tane belayla? Gerçi senin baban da az değil." Söylediklerime şaşırmış gibi ağzı yuvarlak bir şekil alırken başımı onayla salladım. "Tabii kızım, senin haberin yok, o zaman doğmamıştın. Neler çektirdi bana o baban olacak adam. Normalde dedikodu işini

Shrek'le ya da Tarık'la yapardım. Naz ve Bahar'la çok sarmıyor, onlar çok iyi kalpliler, olmuyor dedikoduları. Tat vermiyorlar, çok düz yani. Mesela sen şu an daha çok sardın, bundan sonra seninle yapacağız belli. Babanı çekiştirip duracağız." Ahu gülerken derin bir nefes alarak güzelliğini izledim.

Odanın kapısı açıldığında başımı kaldırdım. Ateş gülümseyerek içeri girdi. "Sesiniz dışarıdan bile duyuluyor, bensiz çok mu eğleniyorsunuz?"

"Evet, senin dedikodunu yapıyorduk kızımla."

"Bak sen şunlara," dedi gülerek ve yatağa yanımıza ulaştı. "Sen şimdiden anneci mi oldun?" Ahu'nun diğer tarafına uzandı. Ateş onun canını yakmamak için her gün sinek kaydı tıraş oluyordu.

Bir baba nasıl olunur, ondan görüyordum.

Ateş kızının canını azıcık bile yakmamak için tıraş olan bir babaydı. Benim babamsa... Eğer birazcık merhametli bir babamız olsaydı Aylin'im benim yüzümden hapse girmezdi. Silkelendim ve anın güzelliğine geri dönmeye çalıştım. Nedendir bilmem, bu aralar sürekli geçmişi hatırlıyordum.

Ateş eğilip Ahu'nun tenine öpücükler bıraktı. Daha kıyamadığı için uzun sert öpücükler bırakamıyordu ama nasıl içinin gittiğini biliyordum.

Ateş telefonunu çıkarıp bize doğrulttu. Başımı Ahu'nun başının hemen yanına yaslayarak ekrana kocaman gülümsedim. Ahu'yla benim bir sürü fotoğrafımızı çekti. Birazdan ana ekran fotoğrafı yapacağına emindim.

"Mutluluktan kafayı yiyeceğim. Nasıl da keyiflisin sen kızım, annen gibi oynak mı olacaksın başımıza?" Ateş'in sözleriyle yattığım yerden doğruldum. Dirseğini Ahu'nun başının üstüne yaslamış, çenesini de avcuna yaslamış, sırıta sırıta bana bakıyordu.

"Ne diyorsun lan sen, küfrettirme bana kızımızın yanında. Oynak falan, hayırdır? Seni bir oynatırım, yörüngeni şaşarsın." Ateş gülüşünü bastırmaya çalıştı ama Ahu onun yerine de güldü.

"Sinirlenince çok tatlı oluyorsun, gel buraya." Yaslanmadığı eliyle beni kolumdan kendisine çekti ve yanağıma uzun sert bir öpücük bıraktı. Ahu yine yüksek sesle güldü.

"Çok mış mış bir aile olduk biz," dedim ama sırıtıyordum.

"Anne bize mıç mıç falan dedi, ne dedi bize ya?" Ateş başını Ahu'ya doğru eğdi ve avcunu uzattı *hayırdır* der gibi. Ahu da elini kaldırdığında Ateş onun elini havada kaptı ve ağzına götürdü.

"Bahar'la Pusat gitti mi? Bunlar da her gün dönecekler he. Belli, gitmek istemiyorlar da ısrar bekliyorlar herhalde."

"Pusat ona özel ev yapmamı bekliyor. Çaktırma, yaptırıyorum da. Ama yani senden daha çok nazlanıyor bana. Geçen diyor ki: *Deniz'le Naz'ın bile adada evi var, ben senin çocukluk arkadaşınım, sığıntı gibi sende kalıyorum.*" Ateş'in sözleriyle kaşlarım havalandı.

"Aa Shrek'e bak sen. Öyle mi diyor?"

"Hee, neyse doğum günü için ona hazırlatıyorum. Gitmelerini ben engelliyorum, her gün bir mazeret uyduruyorum. Benim adada zaten hayat epey normale döndü, çok fazla çocuk var ve bir eğitmene ihtiyaç var. Bahar da eğitimini tamamladı." Ateş'in adası saldırıdan sonra epey zarar görmüştü ama Ateş her şeye sıfırdan başlamış ve adayı eskisinden daha güzel bir hale getirmişti. Gerçi onun adasına ben buraya geldiğimizden beri gitmemiştim.

Ateş yaşadığımın duyulmaması için elinden geleni yapıyordu, onun adasında nüfus kalabalık olduğu için güvenlikten emin olmadan benim oraya gitmemi istemiyordu. Normal şartlarda onu dinlemezdim, ben elbette kendimi koruyabilirdim ama benim yaşadığım değil de Ahu'nun yaşadığının öğrenilmesi bizim felaketimiz olurdu.

İkimizin de çok büyük düşmanları vardı ve Ahu ikimizin de en değerlisiydi. Bu yüzden varlığı asla bilinmemeliydi. Ateş'in özenle seçtiği doktorlar dışında da pek kimse bu adaya gelemiyordu.

"Shrek'in doğum günü yarın değil mi?" Ateş başını onayla salladı.

"Evet, yarın onun doğum gününü kutlarız diye düşündüm. Biliyor musun, Pusat'ın doğum gününü hiçbir zaman benim dışımda biri kutlamazdı ama son yıllarda, sen hayatımıza girdiğinden beri işler değişti. Şimdi koca bir aile olarak kutlayacağız." Ahu sesler çıkardığında Ateş eğilip ona baktı. "Kızım da olacak tabii."

Ya Ateş ya da ben sürekli Ahu'yla konuşuyorduk. Bir bebekle ne kadar çok ilgilenip konuşursan o da konuşmayı o kadar hızlı çözerdi.

Tekrar uzandım, ailemleydim. Çalkantılı ruh halim yavaşça düzeliyor gibiydi, bir de en yakın zamanda sevişsek biraz daha kendime gelirdim kesin.

Ateş Ahu'yla konuşurken mayışık gözlerimle onları izledim. Her şeyi kenara atarsak reddedemeyeceğim büyük bir gerçek vardı: Bu manzara çoğu şeye değerdi.

Psikolog seanslarına başlamıştım, bugün üçüncü seansımdı. Ateş tüm dünyayı altüst etmiş, köstebek olma ihtimali en az olan iyi bir doktor bulup getirmişti. Gerçi kendisi bu doktordan pek hoşnut değildi. Doktorum Gabriel Grey, simsiyah saçları, griye çalan gözleriyle, kaslı vücudu ve yakışıklı yüzüyle aşırı karizmatik bir adamdı. Ateş bana güvense de yakışıklı erkek sevdiğimi bildiğinden ve normal şartlarda ne kadar çapkın olduğumu da iyi bildiği için her seans öncesi gizli kıskançlık krizleri geçiriyordu.

"Nasılsınız, Bayan Alanguva?" Gabriel'in sorusuyla arkama yaslandım.

Terapi falan iyi hoştu da benim gibi konuşmayı sevmeyen bir insan için çok sıkıcıydı. Biraz Shrek'le uğraşmak bana en büyük terapiydi zaten de işte Ateş'e anlatamıyordum.

"İyiyim."

"Güzel, bu haftanız nasıl geçti?" Sorusuyla ofladım. "Buradan sıkıldıysanız dışarıda devam edebiliriz." Ateş her şeyi hazırlattığı gibi bir de terapi odası hazırlatmıştı. Kocam o kadar uğraşmışken dışarı çıkmaya gerek yoktu. Başımı iki yana salladım.

"Aynıydı. Geçen anlattığımla aynıydı."

"Anlıyorum, kendinize bir hobi edindiniz mi?"

"Spora başladım, özlemişim." Direkt ağır spora başlamam Ateş'i deli etse de onu pek takmamıştım. Ayrıca denek genlerimden kaynaklı olsa gerek birazcık bile hamlamamıştım. Doğumdan bir hafta sonra neredeyse eski fiziğime kavuşmuştum. Normal doğumun iyileşme süreci hızlı olsa da Ateş de genlerimden dolayı hızla kendime geldiğimi söylüyordu.

"Spor yaparken nasıl hissediyorsunuz?"

"İyi, zinde. Hatta saatlerce sürüyor, kendimi bu kadar yormamın mantıklı olmadığını biliyorum ama kendimi durduramıyorum."

"Eski, hızlı yaşamınızı özlediğiniz için olabilir mi bu peki?" Sorusuyla kaşlarım havalandı. Evet, o benim hakkımdaki çoğu şeyi biliyordu. Ateş tedavinin doğru olması için her şeyi anlatmamı istemişti. Tabii Gabriel'e de boru gibi bir sözleşme döşemişti. Gerçi Gabriel sözleşmeden değil de

Ateş'in kendisinden korkması gerektiğini bilecek kadar tanıyordu Alanguva namını.

"Bilmem."

"Öldürmek istiyor musunuz?"

"Durup dururken insanları öldürmüyorum ben, amına koyayım." Küfrümü Türkçe söylemiştim.

Gabriel gülümsemesini bastırmaya çalıştı, dirseklerini dizlerine yasladı.

"Öncesinde hızlı bir yaşantınız vardı, şimdi bu hayatın monoton gelmesi normal. Bunu inkâr etmek yerine kabullenirseniz neden bu şekilde hissettiğinizi de çözebiliriz. Sizde bir eksiklik var, o eksik ne Bayan Alanguva?"

Derin bir nefes aldım. Cevap veremedim. "Büyük bir kaybınız olmuş, Bay Alanguva anlattı ama siz bu kaybı bana hiç anlatmadınız. Kabullenemediğiniz için mi yoksa çok acıttığı için mi?"

Yine cevap vermedim. "Asıl yarım hissetmenizin sebebi bu olabilir mi? Belki de bu hayatın size yetmeme sebebi öldürmeyi özlemeniz değildir. O eski hayatınızda sizi bekleyen, sizin her şeyden çok sevdiğiniz kişidir." Bu herifin mantıklı konuşmaları da sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Sizi hiçbir şey için zorlayamam, ne zaman iyi hissederseniz o zaman konuşacağız."

"Zaten kimse beni istemediğim bir şeye zorlayamaz," dedim ters şekilde.

Gülümsemesi genişledi. "Bayan Alanguva, siz çok özel ve güzel bir kadınsınız. Daha önce çok farklı ve çok ağır hastalarım oldu ama kimse bana sizin kadar bu konuşmalara gerekli hissettirmedi. Siz sadece birkaç yılınızı değil, tüm ömrünüzü hislerinizden kaçarak geçirmişsiniz. Henüz çok gençsiniz ama geçmişinize bir tarih gömmüşsünüz. Sizi anlıyorum, sizi daha çok anlayacağımı düşünüyorum ve ne zaman iyi hissetmek isterseniz sizi daha iyi yapmak için çabalayacağım."

Dostane konuşsa da biri beni beğendiğinde hemen anlardım ki ben de beğenilmeyecek gibi değildim zaten. Doğumdan sonra da ayrı bir güzellik gelmişti, Ateş kafayı yiyordu, güzelliğimden arada hasta oluyordu.

"Öyle tatlı tatlı yürüme bana, kocam var benim. Senin belanı sikerim." Elbette Türkçe konuşmuştum, Ateş'in zar zor bulduğu psikoloğu

kaçırma niyetinde değildim. "Yani geçmişte olsa senin gibi çıtırı affetmezdim de Ateş sağ olsun gözüm bile kaymıyor." Gabriel bana boş boş bakarken elimi havada salladım. "Eyvallah koçum, çok baydın beni. Gidip kocamla iki fingirdeşsem daha faydalıydı." Ben kalktığımda o da ayaklandı.

"Türkçe bilmiyorum ama terapiyi Türkçe devam ettirmek istersenız..."

"Yok yok, ben arada öyle konuşuyorum, boş ver sen."

"Anlıyorum. Önümüzdeki hafta Washington'a gitmem gerekecek, o yüzden haftaya gerçekleştireceğimiz seansı yarın yapabilir miyiz?"

"Alanguva adasında kalacağını zannediyordum?"

"Ağır bir vakamın bana ihtiyacı var da," dedi mahcup şekilde.

"Güzel, hasta mahremiyeti falan biliyorum ama yarın seyahatin için özel bir rapor hazırlasan iyi olur. Ayrıca yanında görevlendireceğim iki kişi de olacak. Bir sorun olmaz değil mi?" Tehditkâr sözlerime şaşırmamıştı çünkü benim nasıl bir kadın olduğumu az çok biliyordu.

"Olmaz, istediğiniz başka bir şey de var mı?" Bunu hafif alaylı sormuştu.

"Hayır, yeterli." Başımı tatlı tatlı salladım ama bu sallayışımın bile karşı tarafa çok da tatlı görünmediğini biliyordum. Birlikte Ateş'in özenle hazırladığı kulübeden çıktık. Ateş de ATV'sine yaslanmış bizi bekliyordu. Gabriel'e her baktığında ne kadar uyuz olduğunu biliyordum ama Ateş'in bu halleri bana tatlı geliyordu. Nazlı prensesimdi işte, yapacak bir şey yoktu.

"Bay Alanguva sizinle epey ilgili, sizi çok seviyor." Ateş'in tüm seanslarda kapıda beklemesine atıfta bulunuyordu. Ateş kıskandığından ya da benim için endişelendiğinden burada durmuyordu. Ondan başkasına bakmayacağımı, bana zarar vermeye çalışan bir insanı nasıl lime lime edeceğimi de biliyordu. Sadece karısına psikolojik olarak destek olmaya çalışıyordu. Ve tuhaftır ki bunu epey iyi başarıyordu.

"Evet, benim için yapmayacağı hiçbir şey yok." Ayağını denk al demekti bu da. Ateş'e doğru yürüdüğümüzde önce bana baktı.

"Kısa sürdü, her şey yolunda mı?"

"Herkes senin gibi makine değil ki," dedim ben de Ateş gibi Türkçe konuşarak, yüzümde muzip bir gülüş vardı. Ateş'in hemen yüzü

değişirken sakinleşsin diye elimi beline sardım ve çenemi göğsüne yasladım. "Gabriel'le iyi bir seans geçirdik." Bunu İngilizce söylemiştim.

"Sevindim, Gabriel seni getiren tekne aynı yerde seni bekliyor. Teşekkürler." Gabriel başıyla selam vererek yanımızdan uzaklaştı.

Ateş bir süre hiçbir şey konuşmayınca ben de konuşmadım, çenem göğsüne yaslı şekilde Gabriel'in arkasından baktım. Ateş ne kadar şüpheci bir insansa ben ondan bin kat daha şüpheciydim.

"Gabriel'in götüne bakıyorsun!" Ateş'in sözleriyle hızla başımı kaldırdım ve Ateş'e baktım. Göğsünden ayrıldım.

"Hayır! Bakmıyorum." Normal şartlarda bakardım ama cidden bu sefer bakmamıştım. Ayrıca evliydim, amına koyayım!

"Baktın Aşkın! Gördüm." Aşırı bozulmuştu.

"Bakmadım dediysem bakmadım, dalmışım amına koyayım."

"Adamın götüne mi daldın?" Adım çıkmıştı bir kere, daha da inmezdi.

"Götüne doğru daldığımın farkında bile değilim."

"Bir de pis pis espriler yapıyorsun, hoşuma gitmiyor Aşkın. Tamam, adam Türkçe bilmiyor diye biliyoruz da ya biliyorsa? Ayrıca bilmiyorsa da yapma böyle iğrenç şakalar. Bak sinirlerim oynuyor! Esprisi bile avuçlarımı kaşındırıyor, adamı öldüresim geliyor." Aşırı gergince ATV'ye bindi ama yerini bildiği için öne geçmedi.

"Tamam, rahatsız oluyorsan yapmam. Küstün mü yine sen bana, amına koyayım?"

"Küsmedim Aşkın, hadi gidelim, Ahu acıkmıştır," dedi ama yüzüm dışında her yere bakıyordu.

"Bak ya!" ATV'nin yanında durdum. Yanağından makas aldım. "Güzelim, ben sana şaka yapamayacak mıyım? Sen niye bu kadar alınganısın?"

"Şaka eğlenceli bir şeydir Aşkın. Oradan eğleniyor gibi bir halim var mı?"

Güldüm. "Yok, birazdan kıçından ateş çıkacak hatta."

"Kıç ya da göt... Bu kelimeleri bugün daha fazla duymak istemiyorum," dedi alınganlığa devam ederken.

"Ya bakmadım diyorum sana, hem seninki varken niye millete bakayım ben? Deli misin bebeğim sen? Âşığım oğlum sana, senin için yaşamayı seçtim ben, ötesi mi var amına koyayım?" Sözlerim hoşuna gitmiş olacak ki bana baktı.

"Olsun, bir daha yapma böyle şeyler. Hoşuma gitmediğini biliyorsun. Canım sıkılıyor." Küskün küskün alttan bakışları aşırı tatlı gelirken yanağından makas aldım.

"Senin canını yerim ben, düşmesin suratın." Gülümsedi nazlı nazlı. "Getir yanağını." Beni ikiletmeden yanağını bana doğru uzattı.

Aynı onun yaptığı gibi yanağına uzun ve sert bir öpücük bıraktım.

Ön tarafa geçtim ve ATV'yi çalıştırdım. Ev zaten yakın olduğu için çok hızlı gitmiyordum. "Bu adama ne kadar güveniyorsun?"

"Ben ailem dışında kimseye güvenmem Aşkın ama güvenliği sıkı tutuyorum. Ne oldu? Gözüne çarpan bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum, sanırım ben de senin gibi paranoyak oldum. Herif çok mükemmel, pek inandırıcı gelmiyor. Washington'a gitmesi gerektiğini söyledi, haberin var mı?"

"Evet, söylemişti. Yanına birilerini ayarlayacağım."

"Selin'e de haber ver, o da gizli izlesin."

"O iş bende." Çenesini omzuma yasladı, ellerini sıkıca karnıma sardı. "Terapi iyi geliyor mu?"

"Yani, pek bir işe yaradığı yok. Seninle bir masa kırsak on kat daha iyiydi." Güldüğünü hissettim.

"Bir doktorunla konu..."

"Of Ateş, doğum yapalı ne kadar oldu. Spor bile yapıyorum, vücudum eski haline hızlıca döndü. Hem sen değil miydin çok hızlı iyileşiyorsun diyen! Kurudum amına koyayım! Bak biraz daha elini sürmezsen Gabriel'e yaptığım şakayı..."

"Tamam Aşkın, abartma! Ne konuştuk biz az önce? Hem ben de senin kadar özledim."

"Hmm, öyle mi? Ne kadar özledin? Nasıl özledin?" Sırıtarak sırtımı ona yasladım.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Çok, tahmin bile edemeyeceğin kadar çok. İçinde olmayı, edepsiz sözlerini ve inlemelerini duymayı, içine her girdiğimde tekrar hissettiğim o zorlanmayı, asla doymamanı ve benim için her zaman sırılsıklam olmanı..." Eli elbisemin eteğinin açıkta bıraktığı bacağıma gitti. Hem böyle edepsiz konuşup hem de tenimi okşarken beni ne hale getirdiğinden haberi bile yoktu.

"Seninle yatakta, koltukta, masada, duvarda... Her tarafta sevişmeyi özledim. Hem bedenini hem de bedenini bana sunarken ruhumu kendine köle edişini özledim." Eli baldırıma doğru çıktığında ATV'yi biraz daha yavaşlattım.

Eli iç çamaşırımın ipine gittiğinde motoru tamamen durdurdum. Başparmağı iç çamaşırımın üstünden, onun için yanıp tutuşan noktayı buldu ve hafifçe okşadı.

"Ateş, beni hemen şurada becermezsen kafayı yiyeceğim!"

Eli o noktayı biraz daha okşadı. Nefes alıp verişleri hızlanmıştı. Çamaşırın üstünden dokunması sinirlerimi bozuyordu, direkt onu hissetmek istiyordum.

Başımı tamamen arkaya attım ve kafamı omzuna yaslayıp ona baktım. "Beni saatlerce, ara vermeden, evire çevire si..."

"Aşkın..." Yine I harfini uzatmıştı, bu *dayanamıyorum, devam etme* tonlamasıydı.

"Tenini okşamayı, benim için her zaman sert olan canavarının üstünde zıplamayı, hatta onu ağzıma alıp istediğimi yapmayı özledim. Daha sayayım mı?" Kadınlığımı okşamaya devam etti.

"Hayır! Sayma Aşkın. İlk önce doktorla konuşacağız, o izin verirse tamamız." Elini iç çamaşırımın üstünden çektiğinde sinirden inlememek için kendimi zor tuttum.

"Of, siktir git ya, başlayacağım yapacağın işe!" Sinirle motoru tekrar çalıştırdım ama bu sefer hızlı sürüyordum.

Hava serindi ama resmen terlemiştim, arkamdaki sertliğini hissettikçe daha da sıcaklıyordum.

"Ben bunu sana ödetmez miyim?" Kısık sesle mırıldandım.

"Bir şey mi dedin bebeğim?"

"Yok! Demedim bir şey!"

Çok geçmeden eve ulaştık. Ahu'dan yarım saat bile uzak kalmak istemiyordum. Sürekli aklım ondaydı, *acaba iyi mi, acıktı mı* diye. Anne olmak da zor işti.

Eve girer girmez salona geçtim. Ferda, Bahar, Pusat ve Tarık; Ahu'nun başına bir çember oluşturmuş onu izliyorlardı.

"Kızım şimdiden herkesi etkisi altına almaya başladı," dedim sırıtarak.

"Annesine çekmiş derken bunu kastediyordum." Ateş bana göz kırptı ve salona girdi ama girerken benim de elimden yakalayarak peşinden çekiştirdi.

"Kızımla güzel ilgilendiniz mi?" Ateş'in sorusuyla kafalarını kaldırdılar.

"İlgilendik, Keskin çok ağlıyor diye Naz'la Deniz onu Ahu'dan uzaklaştırdılar. Çünkü Keskin ağladıkça Ahu da ağlıyordu," dedi Ferda. "Abi aynı bana benziyor, değil mi?"

Ateş kardeşine sevgiyle baktı. "Benziyor çiçeğim." Elini Ferda'nın omzuna koydu.

"Baybora abim olsaydı onu çok severdi, hani çocukları çok seviyor ya..." Ferda dolan gözlerini kırpıştırdı.

Aylin'im de çocukları çok severdi. Göğsüme oturan ağırlıktan kurtulmaya çalıştım.

"Aşkın bence Ahu da benim gibi pembeyi çok sevecek, huyu da bana çekecek sanki, değil mi?" Bahar'ın konuyu değiştirme çabası beni gülümsetti.

"Evet, orası kesin."

"Sizin yakışıklı psikolog nasıllar?" diye sordu Tarık yandan yandan Ateş'e bakarken. "Adam taş yani, taş."

Ateş, Tarık'a ters ters baktı. "Ne ayaksın lan sen?"

"Pusat'ın ayağı gibi büyük ve çirkin değilim en azından." Tarık yine en alakasız yerden Pusat'a laf sokmuştu.

"Yeter lan yeter! Pusat si..." Küfredecekken kendini zor tuttu. Bahar elini hemen Pusat'ın omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Ya sinirlenme aşkım, senin ayağın kötü değil ki ne diye takıyorsun?"

"Şu deve de aşkım diyorsun ya... Bir de hiç utanman da yok, azıcık çekin kızım, abin var burada," dedi Tarık elini göğsüne koyup fazla dramatikleşerek. Bahar omuz silkti çocuk gibi, Tarık daha da fenalaştı.

"Ben de Ferda'nın abisiyim. Hayırdır, şimdi sen ne demeye çalışıyorsun? Bana gevşek mi demeye çalışıyorsun? Elimde kalırsın Tarık." Ateş'in sözleriyle suspus oldu.

"Aman enişteciğim, neden böyle diyorsun? Biz bir kere oldukça usturuplu bir çiftiz. Ferda öyle bana aşkım falan bile demiyor senin yanında, ne demek istediğimi anladın yani enişte. Bakma bana öyle kurban ol-

duğum, sinirlenince çok korkunç oluyorsun." Herkes Tarık'ın sözleriyle gülerken Ateş gereğinden fazla ciddiydi.

"Abiciğim, ben senin erkek zevkine sokayım," dedi Ateş en sonunda kendini tutamayarak.

"Aaa!" Salonda Tarık'ın nidası yankılanırken Pusat karnını tutarak gülüyor, Bahar da dirseğiyle dürterek onu susturmaya çalışıyordu.

"Ahu'nun erkek zevki de bana çekerse ne yapacaksın?" Ferda'nın sorusuyla Ateş'in kaşları çatıldı, rengi yavaştan atmaya başladı. "Gerçi bana çekse yine iyi, annesine çekmesi daha olası."

"Ne erkeği ne zevki? Kızım doğalı daha kaç gün oldu! Daha konuşamıyor bile. Erkek nereden çıktı şimdi?" Ateş'in yükselmesiyle herkes gülerken ben başımı omzuma doğru yaslamış, onu izliyordum. Ateş fazla kıskanç bir adamdı ama bu kıskançlığı sevdiği kişiye zarar vermezdi. Ya karşıdakine ya da kendine verirdi bu zararı.

"Bana Keskin çok çapkın olacakmış gibi bir *vibe* verdi. Bakın görün o çocuk bana çekti, yazıyorum buraya. Ay şimdi bunlar büyüyecek, kocaman gençler olacaklar, biz de yaşlanacağız. Aga be... Enişte biz ne zaman gelelim size hayırlı bir iş için?" Tarık'ın hevesli sorusuna Ateş yine o öldürücü bakışlarıyla cevap verdi.

"Başlatma hayırlı işine."

"Ya zaten bana bir teklif falan gelmedi abi." Ateş, Ferda'nın bu lafına daha da kuruldu ve başını ağırca Tarık'a çevirdi.

"Sen benim kardeşimle gönül mü eğlendiriyorsun lan düdük?"

"Tövbe!" Tarık abartılı şekilde elini göğsüne koydu. Ateş'in bakışlarından korkarak oturduğu yerden kalktı ve Pusat'ın arkasına doğru çaktırmadan, yan yan adımlar atarak ilerledi. "Öyle şey mi olur? Evet diyeceğini bilsem bu akşam istemeye gelirim ben."

Ateş'in sert duruşu değişmezken Tarık en sonunda Pusat'ın arkasına tamamen saklandı ve Pusat'ın koluna can havliyle sarıldı. Ateş, Pusat'a kısa bir bakış attığında ise Pusat onu ensesinden tutarak Ateş'in önüne attı.

"Ya Pusat, çok tatlısın, ne kadar güçlüsün sen ya!" Bahar yine olur olmadık yerde Pusat'a yükselmişti işte.

"Hainsin kızım sen, herif beni kedi silkeler gibi ensemden tutup öfkeli ama mükemmel enişteme önüne attı! Bana ne yapacakları da meçhul... Sen hâlâ Pusat'ın kaslı kollarının peşindesin. Ay, ben bugünleri de

mi görecektim, ben şimdi başımı hangi dağa taşa kayaya vurayım! Aman kaya demedim, yani kaya olan kayayı dedim." Tarık dramatik bir tavırla konuşurken birden dikleşti. "Enişte bakışlarınla dövdün, canımı alacaksan al artık! Acıyı çekmek acıyı beklemekten iyidir, hadi yap ne yapacaksan!" Gözlerini sıkıca yumdu. Ateş bana omzunun üzerinden kısa bir bakış attı, keyifli halimi gördüğünde öfkesi yumuşadı.

Elini Tarık'ın omzuna attığında Tarık sarsıldı, hatta yerlere bile düşebilirdi ama karizmasını çizdirmemek için zoraki de olsa ayakta kaldı. İlk önce bir gözünü, sonra diğerini açtı.

"İzin vermezsem ne yapacaksın?" Ateş'in sorusuyla Tarık biraz daha ciddileşti.

"Bir yanlışımı mı gördün Ateş?" Birden ses tonu da yüzüyle birlikte ciddileşmişti.

"Senin varlığın yanlış oğlum," dedi Pusat da arkadan laf sokarak.

"Sen sus Shrek, burada önemli bir konu konuşuyoruz." Tarık Pusat'a kısa bir bakış atıp yine ciddi ifadesiyle Ateş'e döndü. "Yalan söylemeyi beceremem, elimi kumara harama sürmem, ara ara sigara içerim. Ben bir garip tamirci çırağıyım, bir fabrikatör olarak kızını bana vermek istemezsen anlarım ama yine de vazgeçmem."

"Tarık ne dram kastın a..." Küfretmeden durdum. Ben nokta yerine küfür kullanan bir insandım, amına koyayım! Ne alkol ne sigara bu kadar zorlamıştı beni.

Ferda bir eli Ahu'nun bacağına sarılı halde abisini ve sevgilisini heyecanla izliyordu. Tarık'ın eğlenceli hallerini beğense de ara ara böyle ciddileşip dik durmasından da aşırı haz aldığı belliydi. Gözleri parlıyordu resmen.

"Vazgeçmeyeceksin de ne yapacaksın?" Ateş'in sorusuyla Tarık, Ferda'ya baktı.

"İsterse kaçırırım bile. Hem ciddiyim bak, neden beni istemiyorsun?"

"Çok gevşek adamsın, Alanguva ailesine girmek öyle kolay değil." Pusat da yine arkadan biriciği Ateş'e sonsuz destek çıkmıştı.

Kısa bir an Pusat'a çirkeflik molası verdi. "Sen sus be, sana soran mı oldu?" Sonra yine Ateş'e döndü. "Ferda'yı seviyorum, bir gün aile kurarsam, o da isterse bu sadece onunla olacak, Ateş Alanguva. Şimdi bana bu şekilde karşı çıkma. He bir gün -imkânsız da olsa- Ferda'yı fark etmeden

bile incitirsem o zaman gel ağzıma sıç, zaten o gün karşında boynum kıldan ince olur."

"Ben çok fenasal bir şey oldum şu an." Ferda bir eliyle başını tutarken heyecanla konuşmuştu.

Ateş, Tarık'a uzun uzun baktı, birden yüz ifadesi yumuşadı ve Tarık'ın omzuna iki kere vurdu. "Aferin, böyle ol. Ama son sözünü de unutma. Benim acımam olmaz Tarık, aileden olman aileme en ufak bir üzüntü getirdiğinde seni mahvetmeyeceğim anlamına gelmez." Ateş en sonunda Tarık'ı saldı.

Ben de Ahu'ya doğru eğildim. Sabahtan beri etrafına bakıyordu. Acaba içinden *ne diyor bu salaklar* diyor muydu? Diyemiyordur gerçi. "Az önce ilk kez babanın racon kesişine şahit oldun. Çok iyi değil mi? Beni de böyle tavladı zaten o seksi puş..." Durdum.

Sikeceğim ha! Küfretmemek bu kadar zor olmamalıydı!

Ferda, Tarık'a çok yükseldiği için çaktırmadan yerinden kalktı ve abisinin gözüne çok çarpmamaya çalışarak Tarık'ı tenhaya çekme çabalarına girdi.

"Of, ben burada çok eğleniyorum ya," dedi Bahar keyifle.

"Ben de," dedi Pusat da ve Ateş'e o mahmur bakışlarını attı. Ateş'in neden hâlâ ona burada kalın demediğini merak ediyordu. Shrek'i azıcık tanıdıysam bu durum onu kahrediyordu, hatta kesin uykuları falan da kaçıyordu. Herifte öyle bir Ateş aşkı vardı. Bahar'ı bile bu kadar sevmiyordu.

"Ben birazdan geliyorum," dedi Pusat, Bahar'a rapor verip yerinden kalktı. Dışarı çıktığında ben de peşinden çıktım.

Kendisine bir sigara yaktı, Pusat sadece çok dertli olduğu zamanlar sigara yakardı. Omzumla omzuna vurarak dikkatini çektim.

"Bir yerde de rahat bırakma zaten." Sigarasından derin bir nefes aldı.

"Sen hayırdır? Bir havalardasın? Moralin mi bozuk senin?"

"Yok, yok bir şey." Tripli şekilde omuz silkti.

"Kandırma la beni." Sözlerimle güldü.

"La mı?"

"He la, seversin."

Sigarasından derin bir nefes daha aldı ve en sonunda dayanamayarak bana döndü. "Ateş beni istemiyor galiba."

Gülmemek çok zordu. "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Baksana! Sürekli gitmekten bahsediyorum, bir kez de *yok kardeşim kal, burası senin de adan sayılır* demiyor bana!"

"Sayılmaz çünkü amına koyayım, benim adam. Zamanında sen işini düzgün yapsaydın da Ateş adayı bana değil, sana yapsaydı. Ayrıca adayla beraber bana çok güzel bir sürpriz daha yapmıştı." Anıları hatırlayınca derin bir iç çektim. Özledik, yalan mı söyleyelim?

"O benim işimi düzgün yapamamamdan değil, senin Şam şeytanı oluşundan kaynaklanıyor bir kere. Neyse..." Derin bir nefes aldı ve dertli dertli uzaklara daldı. "Yani bak hepiniz buradasınız, güzel de yani burası. Issız bir adada değiliz ki... Diğer ada kocaman şehir gibi zaten. Herkese yer var adasında, bir bana mı yok? Birlikte büyüdük diye sıkıldı mı benden, anlamadım ki. Bak bunların hepsi sen hayatımıza girdikten sonra oldu, önceden biz götle don gibiydik. Sen nasıl geldin adamın tüm devreleriyle oynadın, amına koyayım."

"Yok yok, devre değildir o, devre olsa duramazsın."

"Şakanın sırası değil Aşkın, şakanın sırası değil. Hayır yani bazen diyorum, ben mi abartıyorum! Bahar'a da anlatamıyorum."

Merakla baktım. "Bahar'a neden anlatamıyorsun?"

"Saçmalama, anlatır mıyım hiç? Bahar'ımın gözünde karizmamı çizdirir miyim ben? Neyse, çok doluyum Ateş'e. Tamam, Deniz ve Naz'ın çocukları oldu falan ama onlara bile adada ev yaptı, ya ben onun kaç yıllık arkadaşıyım. Bana bir kere demedi ki *kal, sen gitme, sensiz olmuyor, sensiz yapamıyorum*. Demedi bir kez!"

"Pusat! Sen ara ara kendini ben sanıyor olabilir misin, amına koyayım! Niye *sensiz yapamıyorum* desin sana!"

"Sus Aşkın, boş kıskançlıklarının hiç sırası değil, bak çok gerginim. Ben bunu hak edecek adam değilim."

Gülme krizi geçirmekle sinir krizi geçirmek arasında kalmıştım.

"Ateş iyi yapıyor, amına koyayım, laflara bak hele. Bu adaya iki Ateş âşığı fazla, ben kumamla aynı yerde yaşamak istemiyorum. Kuma da istemiyorum, sal oğlum Ateş'i, deli ettin, manyak ettin kendini."

"Sen de Aşkın, sen de böyle ol, gelen vursun giden vursun. Şamar oğlanıyım ben çünkü."

"Şamar oğlanını siktim öldü, kendine gel. Drama yapmayın artık, Tarık'la takıla takıla ona benzedin."

Bir eli belinde, ağzında sigara varken konuşmaya çalıştı. "Sen hani küfrü bırakıyordun?"

Kollarımı arkamda birleştirdim ve sevimlice sırıttım. "Sana bırakmadım, senin için ayrı bir kreasyonum var."

Sigarayı içine çekerken öksürük tuttuğunda ben de fırsattan istifade sırtına iki kere sertçe vurdum. Shrek bile o iriliğiyle vuruşumla öne doğru sendeledi. Güzel, gücüm yerindeydi.

Bileğime bakıp gücümü kaybetmediğim için sırıtırken Pusat bir elini beline atmış, dehşet içinde bana bakıyordu. "Az vurdun, ciğerim yerinde hâlâ. Olmadı böyle, daha sert vur." Daha sert vurmak için hazırlanmıştım ki geri çekildi. "Bazen senin üstün bir insan olduğunu unutuyorum, bu Ateş'in babası da yemedi içmedi sana özellik mi ekledi? Doğurunca daha da mı güçlendin sen yoksa bana mı öyle geliyor, anlamadım ki."

"Üstün bir insan." Sırıtarak onu tekrarladım. "Haklısın, sonunda kabullendin senden daha iyi olduğumu. Artık Ateş'in beni seçmesine de şaşırmazsın. Neyse, sen de çok takma kafaya, hem bu duruma bu kadar içerleniyorsan niye Ateş'e anlatmıyorsun?"

"Benim mi söylemem gerek Aşkın? Zaten öyleyse benim burada yerim yok demek." Bu Ateş'ten de nazlıydı. Bir Bahar'a öyle değildi. Bahar'ın cilveleri karşısında cilve yapsa da onun yanında hep en dik haliyle duruyordu.

"Yani Ateş çok romantik falan ama bazen şey olabiliyor... Hödük."

"Cidden, dağ kırması. Bir salak bile akıl ederdi bunu." Konuşurken kendi sözleriyle aydınlanmış gibi durdu. "Bak işte bundan bahsediyorum. Ateş inanılmaz zeki bir adam ve benim burada kalıp kalamayacağımı elbette düşünmüştür. Demek ki beni yanında istemiyor."

Dayanamayarak derince ofladım. "Aaa yeter be, başımı şişirdin! Ateş de Ateş, o elindeki sigarayı alıp ateşini götüne sokacağım, göstereceğim sana ateşi."

"Peşimden gelen sensin! Ben burada kendi kendime takılıyordum." Biten sigarasını söndürdü.

"Ateş istemezse ben isterim oğlum seni, sahipsiz misin sen? Burası benim adam zaten, ben seni içgüveysi alacağım." Durdum, onu içgüveysi alma fikri pek mantıklı gelmemişti. Kocamı baştan çıkarabilirdi. "Ya da

o kadar içgüveysi almam ama sokakta da bırakmam. Kendine gel. Toparlan. Bırakma kendini."

Modu düzelmişti, laf sokmalarıma gıcık kapsa bile onlara bile gülüyordu. Kolunu omzuma attı, birlikte salona döndük.

Ahu'nun hemen yanında oturan Ateş, Pusat'la bana bakarak *ne oldu* dercesine kafa salladı. Ona her şey plana uygun dercesine göz kırptım. O da hemen anladı beni.

"Naz ve Deniz'i de çağırıp yemek yiyelim," dedi Tarık saate bakarak.

"Siz takılın," dedi Ateş gözleri telefondayken. Ne gördüyse, gördüğü şey onun epey manalı sırıtmasını sağladı. "Biz Aşkın'la bu gece evde olmayacağız, Ahu size emanet." Ahu, adını duyar duymaz ses çıkardı, Ateş tatlılığına dayanamayarak telefonunu kapattı ve Ahu'yu kucağına aldı. Onu göğsüne sıkıca yaslayıp bir eliyle başını dikkatlice tuttu. Ateş'i bu kadar sevindirecek tek şey, sevişebileceğimizin onayını doktordan alması olmalıydı.

Anlamamış gibi başımı iki yana salladım. "Hmm, bu gece evde olmayacağız diyorsun? Olmaz Ateş, el kadar bebeyi nasıl yalnız bırakacağız." Ateş'in yüz ifadesi hemen değişirken Ahu'ya baktı.

"Yalnız derken? Biz varız burada, ne demek yalnız? Ayıp ediyorsun, kalbimizi kırıyorsun," dedi Tarık hemen *drama queen*'liğini konuşturarak.

"Sabah gelmiş oluruz ya," dedi Ateş ama başımı yine iki yana salladım.

"Yok, ben kızımı bırakamam. Şu tayfaya çocuk emanet edilir mi? Şu tiplere bak." Tarık, Ferda, Pusat ve Bahar dörtlüsünü işaret ettim.

"Aa bu cidden kırıcı oldu Aşkın," dedi Bahar da ama pek de kırılmış gibi bir hali yoktu.

Ateş'in yanına ulaştım, Ahu'yu bana uzatması için kollarımı açtım. Çatık kaşlarıyla Ahu'yu uzattı, kızımı göğsüme yaslayıp salondan çıktım. Ateş'in gerginlikten başına ağrılar girmişti kesin.

Ahu'yla odaya geçerken yumuşak başını hafifçe okşadım. Dudaklarımı ipek gibi olan tenine yasladım. "Babayı çıldırttım, ben babanı çıldırtmayı hep çok severim. Sen galiba bu konuda da bana çekeceksin." Odaya girip mememi açtım, Ahu hemen iştahla meme ucumu emmeye başladı. "Aynı babana çekmişsin."

O karnını doyururken gülümseyerek onu izledim bir süre. Bir çocuk emziriyordum, onun için göğsümden süt geliyordu. Ve bu çocuk benim çocuğumdu.

Sanırım artık alışıyordum.

Ateş'le sevişmeyi her şeyden çok özlemiştim ama bunu kızımı bir gece bırakarak yapmak istemiyordum. Ondan bir saat bile ayrı kalmaya dayanamıyordum. "Sen anneyi kendine âşık mı ettin? Anne sensiz çok eksik hissediyor." Mırıldanarak eğildim ve başına bir öpücük daha bıraktım. "Güzel kızım benim, her şeyim. Babayı biraz daha bekleteceğiz, yapacak bir şey yok."

Zaten korumacı bir tabiata sahiptim ama bu duygular Ahu'ya karşı bin kat daha artıyordu.

Ateş odaya girdi. İçeri girer girmez söylenmeye başladı. "Em kızım em, benim yerime de doyur karnını." Ona ters bir bakış attım. "Şaka yapıyorum, afiyet olsun kızıma." Yanımıza ulaştı ve yatağa oturdu. "Biraz üzüldüm ama bu tepkin çok hoşuma gitti, sen ne güzel bir anne oldun böyle." Ahu'nun iştahla emdiği mememe baktı ve derin bir nefes aldı. "Zaten büyüklerdi, daha da büyümüşler." Nefesini zorlukla vererek başını geriye doğru attı.

"Ahu daha çok küçük, evde bir gece bizsiz kalamaz. Sütümü falan biberona koyarım ama yine de gece ağlar, bizi göremezse korkar belki. Daha çok küçük, bizsiz olmaz."

Gülümsedi. "Haklısın, benim düşüncesizliğim. Demek ne kadar kızını dünyalar kadar seven bir baba da olsan, asla bir anne kadar çocuğunu anlayamıyorsun." Ateş bu zamana kadar sanırım Ahu'yu kolay kabullenemeyeceğimi düşünüyordu. Çünkü Ahu'ya karşı tüm hassaslıklarım aşırı hoşuna gidiyordu.

"Acıktım ben, Pusat ve Tarık'la masayı hazırlayın." Ateş sözlerimi ikiletmedi. Zaten midem onun hassas noktasıydı, artık aşermiyordum ama yine de aşeriyormuşum gibi davranıyordu. Spora başlamasaydım onun yüzünden kilo bile alırdım.

Ateş bu adaya giren çıkan herkes için fazla titiz olduğundan evde sadece bir çalışan vardı. O da Ateş'in küçüklüğünden beri onlarla çalışan Melike ablaydı. Yemeklerle uğraştığından kadını da çok yormamak için Tarık'la Pusat'ı sürekli Melike ablaya kalfa olarak gönderiyordum.

Ahu sonunda doyup göğsümü bıraktı. Zaten hep kısık olan gözleri biraz daha kısıldı. Ben onun güzelliğini izlerken bir kez daha kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Eğildim ve fısıldadım. "Kızım, Ahu'm, annen seni asla yalnız bırakmayacak."

Bahar, Pusat'la birlikte dışarıdaydı. Biz evde hazırlık yaparken o da Pusat'ı oyalamaya çalışıyordu. Ferda ve Tarık etrafı süslerken Deniz de masayı hazırlamaya çalışıyordu. Tarık'ın yine beceriksizliği tutunca balonları şişirmek için Ahu'yu Keskin'in yanına bıraktım. Naz başlarında duruyordu.

Evcil aslanlarımız da evin içinde geziniyordu. Evin yeni fertleri onları da heyecanlandırıyor olacak ki üçü de Ahu'nun ve Keskin'in etrafında dönüp duruyorlardı.

Tarık balon şişirmekten ciğeri sönmüş gibi ayılıp bayılıyordu. Elindeki balonu çekip aldım. "Niye balon şişiriyoruz, amına koyayım? Kocaman herif." Söylensem de balonu şişirmeye başladım.

"Aşk olsun, Shrek bizim biriciğimiz değil mi yani? Senin daha çok biriciğin hatta, benden çok onunla takılıyorsun. Yalan mı?" Bakışlarımı gördüğünde sustu. "Of, keşke Çelik de burada olsaydı, boş yapardı ama sarardı."

"Abini özledin diye yorumladım," dedi Ferda cama harfler asarken. Henüz sadece isimleri asmıştı, isimlerin altına da Shrek yüzünü hazırlıyordu.

"Yok canım, demedim öyle bir şey. Özlediğimden değil zaten, o da benimle bir olup Shrek'le uğraşıyor ya o yüzden dedim. Yoksa ne özleyeceğim." Söylediklerine kendi bile inanmıyordu. Bu sırada ikinci balona geçmiştim. "Sende de ne ciğer var he! Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz? İki nefeste koca balonu şişiriyor."

Ona laf sokardım da ağzım doluydu. Ben balonları şişirirken Ahu meraklı gözlerle bana bakıyordu. Ona göz kırptım ve kırmızı balonu ona doğru attım. Ateş'in aslanı bu balonu bile tehlike olarak sezmiş olacak ki hızla balonun önüne geçti ve Ahu'ya ulaşmasını engelledi.

Aslan bana döndüğünde gülümsedim. "Aferin sana. Hep böyle ol." Ateş son zamanlarda yeni yazılım mı geliştirmişti ne yapmıştı bilmiyordum ama bu aslanlar gittikçe daha zeki oluyorlardı. Yakında dile gelip konuşmalarından korkmuyor değildim. Zaten seksi puştun bir onu yapmadığı kalmıştı ya...

Bu sırada üstümde bir bakış hissettim, bu bakışlar elbette Ateş'e aitti. Onu hep bir şekilde seziyordum, tıpkı onun da beni sezdiği gibi.

"Her şey hazır sanırım," dedi Ateş içeri girip bir yandan da kolsaatini kontrol ederken. Yanıma ulaşmadan önce Ahu'ya eğildi ve başına bir öpücük bıraktı. Sonra kafasını Keskin'e çevirdi. "Kızıma öyle bakma, kötü olur." Keskin diş olmayan ağzını kocaman açarak karşılık verdi Ateş'in uyarısına.

"Oğlumu salar mısın ya?" Naz gülerek Ateş'i omzundan ittirdi. "El kadar bebemi tehdit ediyor, Aşkın kocan kafayı yemiş he."

Deniz, kocaman bir pastayla salona girdi. Pastanın tasarımını ben tavsiye etmiştim. Üç katlı kocaman, yeşil ve en üst katında Shrek ailesinin olduğu bir pastaydı. Shrek'in evinden, çamur banyosu yaptığı göle, hatta eşeğine kadar tüm detaylar pastanın üzerinde mevcuttu.

"Pasta çok güzel oldu." Deniz dikkatle pastayı masanın üstüne koydu.

"Pusat'ın kafasını pastaya soksak çok güzel olmaz mı?" Bunu hevesle söyleyen kişi elbette Tarık'tı.

"Olmaz Tarık, yiyeceğiz o pastayı," dedi Ferda hemen karşı çıkarak. Cama en sonunda Shrek'in yüzünü de yapıştırmıştı.

Balonları şişirmeyi bitirdiğimde Tarık'a döndüm. "Dediklerimi getirdin mi?" Tarık hevesle başını salladı ve salonun köşesine bıraktığı poşete koştu. Poşetin içinden bir sürü Shrek maskesi çıkardı. Maskeleri herkese dağıtırken Ateş'e uzattığında Ateş bir ona bir de maskeye baktı.

"Ben bunu takmam," dedi net şekilde.

"Tamam o zaman, sen bunu tak," dedi ve yakışıklı prensin maskesini uzattı. Bana Peri Anne maskesi getirdiğinde ona ters ters baktım. "Çelik'inki Çizmeli Kedi, o olmadığı için onun maskesini şuraya asıyorum. Fotoğraf atarım ona da." Açıklama yaparak Çizmeli Kedi'nin maskesini bir balona geçirdi.

Ahu ve Keskin etrafı izliyordu, kesin içlerinden *bu salaklar ne yapıyor* diye geçiriyorlardı. Tarık en son onların yanına eğildi ve iki küçük maske çıkardı. Bunlar da Shrek'in çocuklarının maskesiydi.

"Maske sıkar, takma," dedi Ateş izin vermeyerek. Tarık ona ters bir bakış attı ve poşetten bir çift küçük Shrek kulağı çıkardı.

"Bak bu yumuşacık, sıkmayacak kafalarını, ben de yeğenlerimi düşünüyorum bir kere." Taçları Ahu'nun ve Keskin'in kafasına özenle geçirdi.

Kendisine eşek maskesi takarken Bahar için de Şirine maskesini hazırda tuttu.

"Gelmek üzereler! Işıkları kapatalım," dedi Ferda hevesle el çırparak.

"Bahar da iyi oyaladı he, kaç saat oldu sesleri çıkmadı. Nasıl oyaladı acaba?" Tarık birden dertli dertli düşüncelere dalarken Deniz'in de kaşları çatıldı.

Ferda ışıkları kapattı. Ateş maskeyi takıp Ahu'yu da kucağına aldı. Ben de maskemi takıp yanlarına geçtim. Pusat ve Bahar eve gelmek üzereydi. Bahar'ın onu camdan sürprizimizin gözükmemesi için ana kapıdan getirmesi gerekiyordu.

Dış kapının sesini duyduğumda çıtımız çıkmıyordu. Hatta sürekli mızmızlanan Ahu ve Keskin'in bile sesi kesilmişti.

Pusat ve Bahar salona girdikleri an Ferda ışıkları açtı, Tarık konfeti patlatıp bir yandan da meşale yaktı. Meşale ne alaka, amına koyayım ya!

Deniz de mumlarını yaktığı pastayı havaya kaldırdı. Hepimiz bir ağızdan bağırıyorduk. "İyi doğdun Shrek! İyi ki doğdun Shrek!" Pusat şaşkındı.

İlk başta bir şok olmuş, hatta neler olduğunu anlayamamıştı. Etrafına bakarken hepimizi tek tek inceledi. Başı hafifçe omzuna doğru düşerken gözleri dolmuştu ama çaktırmamaya çalışıyordu.

Tarık yanlarına ulaştı, Shrek ve Şirine maskelerini Bahar'la ikisine uzattı. Pusat bu sefer hiç itiraz etmeden Shrek olmayı kabul etti ve maskeyi başından geçirdi.

"Ya siz var ya," dedi ama konuşmasının devamını getiremedi. Deniz pastayı kaldırıp Pusat'a ulaştırdı.

"Hadi dilek dile Pusat!" dedi Bahar heyecanla.

"Tüm dileklerim bu salonda ama âdettendir." Pastaya eğildi. "Birlikte," dedi Bahar'a. İkisi birlikte mumu üflerken herkes alkışladı. Ahu'm daha çok küçük olduğu için onun ellerini ben kaldırıp birbirine vurarak alkışlattım.

"İnanamıyorum size ya," dedi Pusat ama o Shrek maskesiyle tamamen bir Shrek gibi dururken onu ciddiye alamıyordum.

Pusat ilk önce Bahar'a sonra hepimize tek tek sıkıca sarıldı. "Hadi fotoğraf çekiyoruz," dedi Deniz ve hepimizi *selfie* aldı. "Bakın, odaya birkaç tane kamera koydum, gece boyu bizi çekecek, sonra bunu birleştirip

izleyeceğiz." Deniz'in sözleriyle dehşete düşmüştüm. Düşünmedikleri hiçbir halt yoktu.

Maskeleri çıkarıp masaya geçtiğimizde Pusat otuz iki diş sırıtıyordu, ara ara gözleri doluyor, sonra yine kendisine geliyordu. "Hepinize çok teşekkür ederim, iyi ki varsınız," dedi Pusat ama daha hediyelere geçmemiştik.

Salonun köşesinde bir hediye kulesi vardı. Herkes hediyelerini tek tek verirken Ateş sesini çıkarmıyordu. Ahu'yu kucağına almış yanımda oturuyordu. Naz bir tabak takımı, Deniz biblo, Ferda da kendi çizdiği bir tablo hediye etmişti. Pusat'ın jeton daha düşmemişti, demiyordu bunlar bana niye ev hediyesi alıp durmuş diye. Pusat'ın jetonların köşesi beni her seferinde daha çok eğlendiriyordu.

"Bu benim hediyem," dedi Tarık koca hediyesini zorla taşıyıp Pusat'a ulaştırırken.

Pusat hevesle hediyeyi açtı, içinden kum torbası çıkmıştı. "Bunu beni sal diye aldım, enerjin biriktikçe bunla boşalt, benim üstümde değil. Neyse, iyi ki doğmuşsun, sen olmasan kim beni yerden duvara savururdu ki?" Pusat gülerek Tarık'a sarıldı.

Ben de hediyemi uzattım, ona kocaman bir saat almıştım. Bu duvar saatiydi, saati gördüğünde epey beğendi ama hâlâ neden hepimizin ev eşyasını aldığını sorgulamıyordu.

Geriye en son Ateş kalmıştı. Ateş küçücük bir hediye kutusu çıkardığında Pusat'ın yüzü daha da düştü. İçinden şu an *cimri Ateş* diye saydırmıyorsa ben de bir şey bilmiyordum.

Pusat'ın eli küçük hediye kutusuna gitti, paketi açtı, sonra da kutuyu kaldırdı. Hediye kutusunun içindeki anahtarla bir süre bakıştı, şaşkınca başını kaldırıp Ateş'e baktı.

"Bu neyin anahtarı?"

"Ateş'in kalbinin anahtarı, neyin anahtarı olacak?" diye söylensem de Pusat hâlâ alık alık anahtara bakıyordu. Eminim ki Ateş'in kalbinin anahtarı olsa çok daha mutlu olurdu.

"Adadaki evinin anahtarı," dedi Ateş de Ahu'yu bana uzatırken.

"Şaka? Şaka yapıyorsun?" Evet, Shrek de Ateş'i benim kadar iyi tanıdığı için bu kadar bonkör olmasına ihtimal veremiyordu.

"Birazdan gideriz evini görmeye," dedi Ateş. Pusat ona sıkıca sarıldı. "İyi ki doğdun kardeşim." Ateş, Pusat'ın sıkı sarılışına karşılık verdi. Sonunda ayrıldıklarında Pusat bana baktı.

"Ateş çok daha önceden hazırlıklara başlamıştı, dünkü konuşmamızı ona hiç söylemedim," dedim hemen açıklama yaparak.

"Aa siz o yüzden hepiniz bana ev hediyeleri aldınız. Aaa..." Pusat'ın şaşkınlığı hepimizi güldürdü.

"Yemekten sonra evini gösteririm," dedi Ateş. Bana dönüp Ahu'yu kucağımdan aldı. "Sen rahat rahat yemeğini ye." Yemek yerine onu yiyesim vardı da işte...

Ateş, Ahu'nun başındaki tacı çıkardı, kızına hiçbir şeyin ağırlık yapmasını istemiyordu. Tarık rakıları doldururken masada içebilen kişi sayısı oldukça azdı.

"Pusat amcanın doğum günü kızım bugün, senin de doğum günlerini böyle kutlayacağız." Ateş, Ahu'ya eğilip sevgiyle konuşuyordu.

Pusat onları parlayan gözleriyle izledi. Bahar da hülyalı gözlerle başını Pusat'ın koluna yasladı. "Biz ne zaman yapacağız Pusat?"

"Oha ama ya, çüş ya!" dedi Tarık Bahar'a çıkışarak. "Abilerin var kızım burada."

Herkes gülerken Ateş pek keyifli değildi. Aslında dikkatimi çeken bir şey vardı, Bahar ne zaman çocuklardan bahsetse Ateş'in yüzü düşüyordu ama tam olarak bir açıklama yapmıyordu. Bana bile bu konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti.

"Ahu'nun karnı acıkmıştır," dedim ve Ateş'e salonun çıkışını işaret ettim.

Benimle birlikte ayaklandı, salondan çıkar çıkmaz Ateş'e baktım. "Neler oluyor Ateş? Ne saklıyorsun?"

Ateş etrafına bakındı, cevap vermeden yatak odamıza yürüdü. Ahu'yu küçük beşiğine yatırdı. Ahu'nun odası hazırdı ama daha çok küçük olduğu için yanımızdan asla ayırmıyorduk.

"Neden Bahar her çocuk konusunu açtığında rengin atıyor?"

"Biliyorsun Bahar zorlu iki ameliyat geçirdi. Doğum yapamaz." Sözlerini algılamak için kendime biraz müsaade ettim.

"Ne? Nasıl yani?"

"Bahar'a yapay bir kalp taktık. Evet, olabildiğince iyi bir kalp yapmaya çalıştım onun için ama kalbi bu hamileliği kaldıramayabilir. Daha önce de birine yapay kalp yapmıştım ama o erkekti ve doğum yapma ihtimali yoktu. Ayrıca geçirdiği göz ameliyatı da çok üst düzey bir ameliyattı ve doğum sırasında kendisini zorlarsa damarları yırtılabilir, bu da onu tekrar görme engelli yapabilir ya da daha kötüsü doğum sırasında kanaması durdurulmazsa beyin kanaması dahi geçirebilir." Şok içindeydim. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim, Bahar öylesine sağlıklıydı ki bazen geçmişinde ne kadar zor zamanlar geçirdiğini unutuyorduk.

"Ateş, sen ne söylediğinin farkında mısın? Bunu nasıl bunca zaman kendine saklarsın? Bahar o kadar bebeklerden çocuklardan bahsediyor, sen bir kez anlatmadın durumu ona!"

"Kıyamadım, kıyamadım, gelme üstüme. Biliyorum, yanlış yaptım. Ayrıca o Çelik gibi değil, çocuğu olabilir, sadece doğum kısmı büyük risk."

"Hemen gidip anlatacaksın Ateş, Pusat'a da Bahar'a da."

"Bugün olmaz Aşkın, Pusat'ın doğum günü. Keyifleri bu gece sürsün, yarın söz anlatacağım."

"Peki emin misin? Hiçbir yolu yok mu?"

"Araştırıyorum, zaten senin hamilelik sürecinde doğum sancılarını azaltacak bir şeyler deniyordum, eğer Bahar'ın vücudunu az acıyla ve dengede tutarsak bir ihtimal olabilir. Ama şu an için çok zor."

"Ya Bahar bunu bilmeden hamile kalırsa Ateş? Sen ne sikim yaptığının farkında mısın?"

Suçlulukla eğdi başını. "Farkındayım ama halledeceğim, güven bana."

"Ateş..." Uyarıcı şekilde başımı iki yana salladım. "İnsanların hayatlarında söz hakkına sahip olduğunu sanıp bir şeyler saklayarak hayatları mahvetmekten vazgeç." Yumruk yemiş gibi irkildi.

"Haklısın." Arkasını döndü. "Ben Pusat'ı evine götüreceğim."

"Daha fazla gizleme, ben Bahar'a anlatacağım. Gerçekleri geciktirmek asla işe yaramaz Ateş."

"Tamam," dedi ve odadan çıktı.

Sabırla yumdum gözlerimi. Akıllanmıyordu, aynı haltı yiyordu. Bu sefer bana değil, kardeşi gibi gördüğü adama ve Bahar'a yapıyordu.

Yok amına koyayım yok, herif akıllanmamaya yemin etmişti.

Ahu'ya eğildim. "Babanı iyi bir dövmek gerek." Esnedim, aniden epey uykum gelmişti.

Artık her gece Ateş'le uyuduğumdan mı yoksa Ahu'nun da etkisi var mıydı, bilmiyordum ama uykum epey normal olmuştu, hem de hayatımda hiç olmadığı kadar normal.

Aniden üstüme ağırlık çöktü. Ahu'nun altını değiştirdim, onun da uykusu gelmişti. Gece yatarken onu boğmaktan falan korktuğum için hep beşiğinde yatırıyordum. Beşiği tam başucumdaydı. Ahu uyuduğunda ben de üstümü değiştirdim. İçeri geçecek halim kalmamıştı, Bahar'la yarın konuşacaktım.

Esneyerek, beyaz geceliğimle yatağıma girdim. "İyi geceler bebeğim, o baban dua etsin uykum geldi yoksa sabaha kadar ona işkence yapacaktım."

Beşiğinin aralığından ona baktım, kızım çok güzeldi.

Gözlerim gittikçe ağırlaşırken, kızımın yanı başımda olmasının verdiği rahatlıkla gözlerimi tamamen kapattım. Zaten en fazla iki saat sonra acıkıp ağlayacak ve beni uyandıracaktı.

Göğsümde bir ağırlık, başımda da şiddetli bir ağrıyla kendime gelmeye çalıştım. Kalbim telaşla atarken boğazım kupkuruydu.

"Ateş," dedim gözlerimi zorlukla açarak. Hâlâ gelmemişti, zaten geceydi. Ahu da ağlamamıştı ama onun genelde ağlayarak acıktığı saatler olmalıydı.

"Ahu'm." Yataktan doğruldum, açık camı gördüğümde kalp atışlarım daha da hızlandı. "Ahu, anneciğim." Beşiğe bakmaya korkuyordum.

Yataktan kalktım hızla, beşiğe baktığımda bacaklarım beni taşımadı. Boğazımdan acı bir çığlık yükselirken dizlerimin üstüne düştüm. Çığlığım tüm adayı inletti.

Ahu yoktu, kızım yoktu.

Üstelik kızımın beşiği kana bulanmıştı.

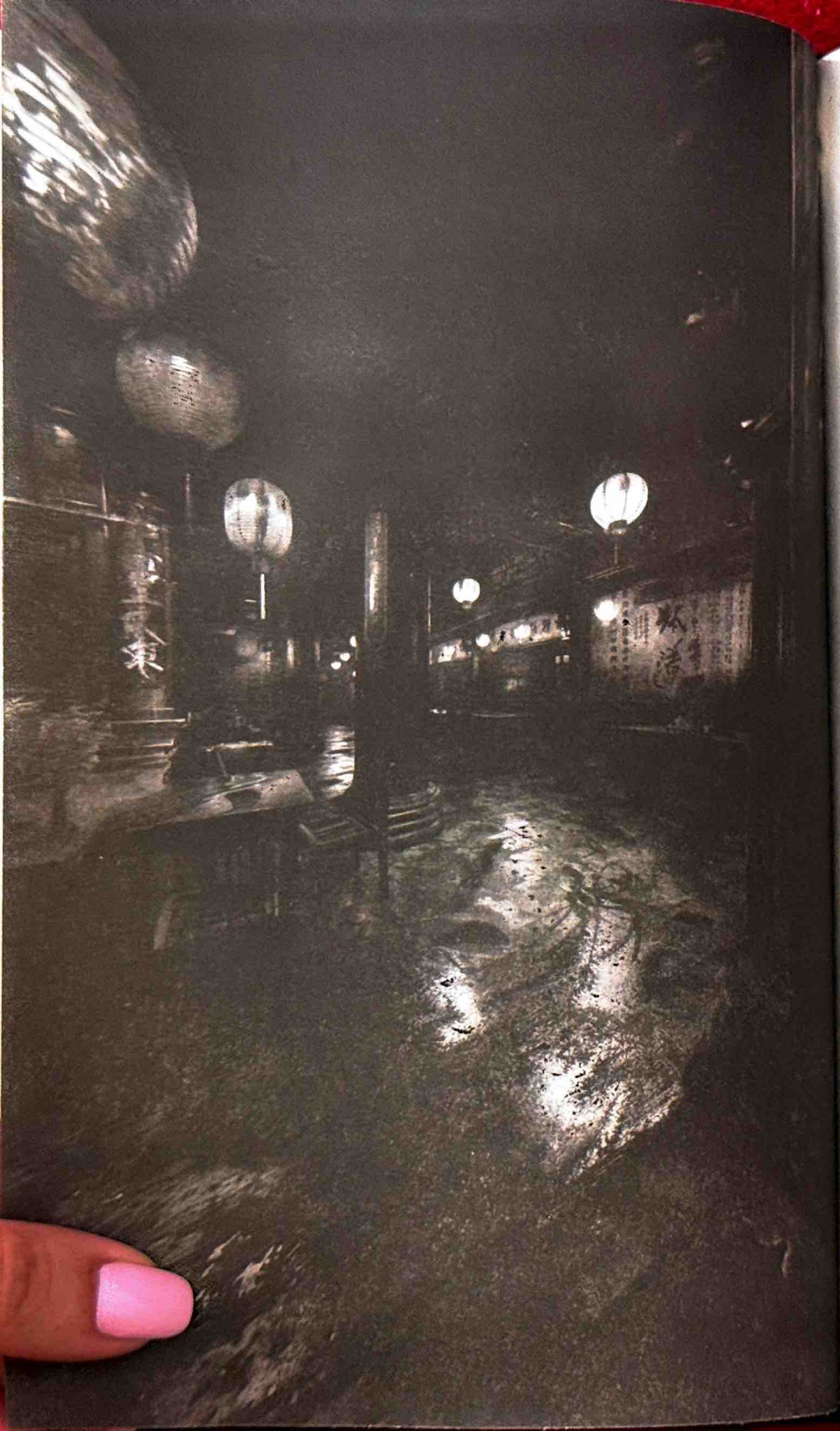

7. BÖLÜM

72 SAAT

Kulağımda tüm beynimi uyuşturan bir çınlama vardı, hiçbir şey duyamıyordum ama bağırdığımı biliyordum. Düşünme, hissetme, tepki verebileceğim tüm yetilerimi kaybetmiştim ve sadece acı içinde çığlık atıyordum.

Elim beşikteki kandaydı. Beynim bu kanın kızıma ait olduğunu kabul etmek istemiyordu.

"Ahu!"

Odadaki açık cama koştum, sadece okyanus vardı, buraya sadece okyanustan tırmanabilirlerdi.

"Aşkın!" Ateş odaya telaşla girdiğinde ilk önce bana, sonra ellerimdeki kana baktı. Sarı harelerine düşen acıyla beşiğe doğru döndü ama uzakta olduğu için içini göremiyordu. "Aşkın, Aşkın, Aşkın..." Sayıklayarak beşiğe birkaç adım attı.

En sonunda beşikteki kanı görebilecek kadar yaklaştığında genzinden acı bir hıçkırık çıktı. "Ahu, Ahu nerede? Kızım nerede Aşkın?"

Ona cevap veremedim. "Aşkın!" Gözlerindeki korku, içimdeki acıyı dağladı. O âşık olduğum harelerde şüpheli bendim. "Aşkın, kızım nerede?"

Ateş, benim kızıma zarar verebileceğimi düşünüyordu.

"Bilmiyorum."

Eli saçlarına gitti. "Hayır," Gözünden yaşlar düşmeye başlarken acıyla inledi. "Hayır." Beşiğe biraz daha yaklaştı ama bu görüntüye dayanamıyormuş gibi öne doğru eğildi. Ayakta durabilmek için ellerini dizlerine dayayarak güç bulmaya çalıştı. "Hayır!"

Titreyen çenemi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Biri camdan girmiş, biri camdan girmiş Ateş."

Yerinden doğruldu, yumruk yaptığı elini ağzına götürdü. Omuzları acıyla sarsılırken ben ağlamıyordum, ben sadece şoktaydım. Hızla yerinden doğruldu ve koşarak odadan çıktı.

"Pusat! Yusuf!" Ateş'in sesi tüm evi inletirken ben ellerimde kızımın kanıyla dikilmeye devam ediyordum.

Ateş'in bağırışlarını duyuyor ama ne söylediğini algılayamıyordum. Acı içinde dikilirken bakışlarım karşımdaki aynaya kaydı. Zihnimde tanıdık bir ses fısıldadı.

Kendine gel Aşkın, kendine gel V.

Kızım yaşıyordu, kızım yaşayacaktı, hiçbir şey onu benden alamayacaktı. Odadan hızla çıktım. Ateş'in bağırışları sadece evi değil, tüm adayı inletiyordu.

"Bu siktiğimin adasında, okyanusunda aranmadık hiçbir yer bırakmayacaksınız! Yusuf, hemen Ivan'ı ara, *drone* ve ekip çıksın okyanusa!"

Salona girdiğimde herkes buradaydı, sadece saatler önce eğlenerek süslediğimiz salonda bu sefer telaşla duruyorlardı. Deniz, Naz, Tarık, Pusat, Ferda, Bahar...

Beni ilk fark eden Tarık oldu, ardından diğerleri tek tek kafalarını çevirip elimdeki kana baktılar. İlk önce şok ve ardından gelen acıyla ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ateş'in gözlerinde gördüğüm şüpheyi onlarda da gördüm.

Bir canavar, insan kılığına girse de onlardan biri de olsa günün sonunda canavar yine canavardı.

Göğsümdeki acı artarken ayakta durabilmek için kapı pervazına tutundum.

"Aşkın!" Tarık bana doğru koşarken elimi kaldırdım ve onu durdurdum.

"Ateş'in dediği gibi arama çalışmalarına başlıyoruz. Sadece okyanusu değil, hava yollarını da araştırın. Ateş'in adasından bu saatte kalkan uçak var mı bakın. Bu Ahu'nun kanı değil."

Ateş, kıpkırmızı gözlerini bana çevirdi. "Kimin kanı?"

"Bilmiyorum ama Ahu'nun değil. Küçücük bir bebekten bu kadar kan akarsa ölür. Benim kızımı kimse öldüremez çünkü o zaman neyin peşindelerse bu gerçekleşmez. Bu sadece bizim canımızı yakmak için oynanan bir oyun. Şimdi hepiniz kendinize gelin ve dediklerimi yapın!" Son cümlemi bağırarak söylemiştim.

Evden hızla çıkarken Pusat da peşimden geldi. "Aşkın nereye?"

"Jet skiyle okyanusu arayacağım."

"Zaten bir arama ekibi çıkardık," dedi ama ben hız kesmeden koşmaya devam ettim. Kumsala inip jet skiye ulaştığımda Pusat geride kalmıştı.

Motoru çalıştırıp son süratle okyanusun üstünde ilerlemeye başladım. Üstümde sadece incecik saten bir gecelik vardı ve hava o kadar rüzgârlıydı ki jet ski o rüzgâra karşı ilerlerken zorlanıyordu.

Hızımı daha da artırdım. Nereye gideceğimi, nereyi arayacağımı bilmiyordum. Kızıma ne olduğunu bilmiyordum, onu benden hangi pisliğin almaya çalıştığını da bilmiyordum ama bunu yapanları diri diri gömeceğimi biliyordum.

Bu hayatta benden bir kez en değerlimi almışlardı, bir daha almalarına izin vermeyecektim.

Tam iki saat boyunca okyanusun kapkaranlık soğuğunda son sürat aramıştım onu. Kızım hiçbir yerde yoktu.

Onu kaçırmaları için sadece yarım saat vardı ve yarım saatte bir tekneyle bu kadar uzağa gitmeleri zordu. Geriye bir ihtimal kalıyordu. Helikopter pisti olan bir gemiyle bir yere kadar gelmişlerdi, tekneyle eve ulaşmış ve kızımı kaçırdıktan sonra da gemiye dönüp helikopterle göndermişlerdi.

Onu okyanusta bulamayacağımı anlayınca adaya dönecektim ki hızımı düşürdüm.

İlerisi çok karanlıktı ve görebilmemi sağlayan tek şey jet skinin ışığıydı. Biraz daha ilerlediğimde karşımdaki şeyin bir gemi olduğunu anladım. Yaklaştıkça geminin ne kadar büyük olduğunu da görüyordum. Tam da üstünde helikopter pisti olabilecek bir gemiydi. Daha da yaklaştım ve geminin dibine kadar ulaştım, gemi hareket halinde değildi, tüm ışıkları da kapalıydı. Rüzgâr gittikçe bir fırtınaya dönerken motor sesimi duymayacakları için bu işime yarardı. Gemiye çıkabileceğim bir yol aradı gözlerim.

Çok uzun ve tırmanması zordu. Geminin kıç kısmına ilerledim ama jet skinin üstünde durmak da gittikçe zorlaşıyordu. Gördüğüm çıkıntıyla yukarı çıkabileceğim bir yolu bulmuştum. Jet ski sağa sola sallanırken üstünde ayağa kalkmaya çalıştım. Düşmemek için ön tarafına tutunsam

da birazdan fırtına yüzünden tamamen devrilecekti. Vaktim azdı. Tutunmayı bıraktım ve tamamen doğruldum. Dengede durmaya çalıştım ve dengeyi kurabildiğim o bir saniyede hızla gemiye doğru zıpladım. Çıkıntılı kısma ellerimi yaslayabilmiştim.

Aşağıdan gelen gürültüyle başımı eğdim, jet ski devrilmişti ve sadece saniyeler sonra da dalgaların arasına karıştı.

Kafamı kaldırdım, tüm gücümü kollarıma vererek bedenimi yukarı çektim. Çıkıntılı kısma ayaklarımı bastığımda kafamı kaldırıp ne kadar mesafe kaldığına baktım. Aynı şeyi bir kez daha yapabilirsem gemiye girebilirdim ama gemi de çok sarsılıyordu. Düşmemek için ellerimi gemiye yasladım.

Derin bir nefes aldım, sadece bir kez zıplama şansım vardı, eğer düşersem gemiye çıkamazdım. Bu sefer çok kısa bir mesafeden zıplayacağım için şansım daha düşüktü. Tüm gücümü toplayıp bir kez daha zıpladım, çıkıntıya sadece parmak uçlarım yetişti. Parmak uçlarımla sıkıca tutundum, ayaklarım havadaydı.

Ellerimi tamamen yerleştirdim, yine tüm gücümle kendimi yukarı çektim. En sonunda çıkıntılı kısma ayaklarımı basabildim. Geriye çok mesafe kalmamıştı. Vakit kaybetmeden bir kez daha yukarı doğru zıpladım, bedenimi yukarı çektiğimde artık geminin içindeydim.

Dikkatli ve temkinli ilerlemem gerekliydi ama içimdeki öfke o kadar büyüktü ki geminin kenarında duran, halatları bağlamaya yardım eden demiri elime aldım ve hızla yürümeye başladım.

İçerisi çok sessizdi, kimse yok dedirtecek kadar fazlaydı bu sessizlik. Karanlıkta ilerlerken ileride gördüğüm bedenle yavaşladım. Biri duruyordu karşımda. Beni görmemesi için kenardan ilerlerken elimdeki demiri daha sıkı tuttum.

Ancak biraz daha ilerlediğimde bu bedenin fırtınayla birlikte havada sallandığını gördüm. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım ve hızlandım. Bu bir cesetti, biri onu öldürmüş ve asmıştı. Öldürüldüğü yere damlayan kanlardan belliydi.

Cesedi geçtim ve hızla ilerlemeye devam ettim, yerler çok ıslaktı ama bu suya benzemiyordu. Geminin ortasında tam da tahmin ettiğim gibi bir helikopter pisti vardı.

Geminin gövde kısmını geçip kaptan köşküne ilerledim. Kaptan köşküne ulaştığımda içerideki şalterleri kaldırdım ve geminin tüm ışıkları açıldı.

Her taraf ceset doluydu. Az önce su olmadığını anladığım sıvı kandı. Tüm gemiyi kan gölüne çevirmişlerdi, geminin kaptanı da ölü şekilde koltuğunda oturuyordu. Kaptanın kafasında bir şapka vardı.

Kızımı kaçırmışlardı ve hiçbir şey öğrenmememiz için gemideki herkesi öldürmüşlerdi. Çünkü böylesine büyük bir geminin bizden kaçabilmesi imkânsızdı.

Birden kaptandan bir ses yükseldi, eline bir telefon tutuşturulmuştu ve telefon çalıyordu. Arayan kimse, buraya ulaşacağımı çoktan biliyordu. Yani beni de iyi tanıyordu. Tuşlu telefonu ölü kaptanın elinden çekip aldım.

Aramayı yanıtladım, telefonu kulağıma götürdüm. "Sen kimsen artık ölüsün," dedim karşı taraf konuşmadan önce. Kim olduğunu bilmediğim için İngilizce konuşuyordum. "Kızımın saçının teline zarar verirsen, sadece seni değil, senin kanını taşıyan herkesi şişten geçiririm."

Durdum ve konuşmasını bekledim. Karşıdan alacağım en ufak kelime benim için büyük bir ipucuydu.

"Demek V dirildi," dedi karşımdaki ses ama kalınlaştırıldığı için kim olduğunu anlamak imkânsızdı. O da benimle İngilizce konuşuyordu.

"Hiçbir zaman ölmemişti ki."

"Güzel çünkü ona ihtiyacın var, kızının hayatı buna bağlı. Kızının hâlâ hayatta olduğunu nereden anladın?" Ona cevap vermedim.

"Kızım bana sağ salim dönmezse, ona en ufak bir şey olursa..." Sözlerimi konuşarak kesti.

"Bunun için çabalaman lazım V. Seni son bir göreve davet ediyorum. Son bir vahşet istiyorum. İstediklerimi yaparsan kızına kavuşabilirsin."

"Ne istiyorsun?"

"Benim için birini öldürmeni istiyorum."

"Kimi?"

"Wang Wei." Öldürmemi istediği kişi Çinli, dünyanın en büyük mafyalarından, aynı zamanda siyaset bağlantıları olan biriydi. Dünyanın sayılı zenginlerinden biriydi ve onu öldürmek imkânsıza yakın gibi bir şeydi. Tabii benim için değildi.

"Kızıma zarar vermeyeceğini nereden bileceğim?"

"Bilemeyeceksin ama başka çaren yok."

"Seni bulamaz mıyım sanıyorsun? Seni bulup sana kan kusturmam mı sanıyorsun? Onu öldürdükten sonra sıradaki sen olmaz mısın sanıyorsun?"

"Yerinde olsam kızımı kaçıran biriyle böyle konuşmazdım. Sadece yetmiş iki saatin var. Başarısız olursan kızın ölecek."

"Kızımın fotoğrafını istiyorum."

"Çok şey istiyorsun V. Yetmiş iki saatin an itibariyle başladı. Yerinde olsam hızlı olurdum." Telefon kapandığında, tuşlu telefon parmaklarım arasından düştü. Dudaklarımın arasından acı ve öfke dolu bir haykırış çıktı.

"Seni sikeceğim, seni öyle bir öldüreceğim ki öteki tarafta bile ruhun acı çekecek." Bu öfke anında çıkan alelade kelimeler değildi, bu bir yemindi.

Bu V'nin vahşeti, Aşkın'ın kederiydi. İkisinin birleşimi kıyametin sebebiydi.

Ateş bana tekne kullanmayı öğretmişti, gemi ondan epey farklı olsa da çalıştırmayı başarmıştım. Günün ilk ışıkları doğmuş, fırtına dinmişti. Adaya ulaştığımda kıyıya olabildiğince yaklaşmıştım ve en sonunda gemi karaya oturmuştu. Adaya yaklaştığım an Ateş'in güvenlik ekipleri beni fark etmişti ve büyük ihtimalle şu an gemiye silahlı, kalabalık bir ekip geliyordu.

Aşağı atlayıp yüzebilirdim ama onlar daha erken ulaşırlardı. Bunu düşündüğüm sırada geminin üstünde bir *drone* gezerken jet skiler ve tekneler geminin etrafını sarmıştı.

Sadece dakikalar sonra gemiye kancalı halatlar fırlatıp tırmanmaya başlamışlardı. Kaptan köşkünden çıktım, her tarafı ceset ve kan olan güvertede çıplak ayaklarımla durdum.

Gemiye eli silahlı beş kişi aynı anda çıktı, hepsinin üzerinde Ateş'in özel olarak ürettiği kıyafetler vardı. En önlerinde duran kişi bana doğru birkaç adım attı. Maskesini hızla yüzünden çıkardı.

"Aşkın!" Ateş bir bana bir de etrafa baktı. Bana doğru koşar adımlarla ulaştı, elleri yüzüme gitti.

"Neredeydin? Seni de kaybettim diye aklım çıktı!"

"Seni de mi? Biz kimseyi kaybetmedik, kendine gel Alanguva."

"Ne gemisi bu?"

"Nuh'un gemisi." Sinirle konuşmamla etrafı daha dikkatli inceledi.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Ne olsa Aşkın yaptı zaten, amına koyayım, sikeceğim şimdi seni de."

"Aşkın, bana neler olduğunu anlat."

"Ahu hayatta, onu kaçıran kişiyle konuştum. Amacı bana birini öldürtmek. Bu gemiyle kaçırmışlar, gemide bir helikopter pisti var. Kim olduklarını da asla öğrenmeyelim diye gemideki herkesi ben varmadan öldürmüşlerdi. Arama yaptıkları telefon da eski ve pek kayıt bulabileceğinizi sanmıyorum. Yine de dene." Telefonu uzattığımda hızla elimden aldı ve kısa bir an inceledi.

Pusat da maskesini çıkarmıştı ve şok içinde bir bana bir de etraftaki cesetlere bakıyordu. "Kimi öldürmeni istedi?"

"Wang Wei."

"Çin'in sıradaki cumhurbaşkanı adayı," dedi Ateş kısık sesiyle. "Kim senden bunu isteyebilir? Neden ister?"

"Sadece yetmiş iki saatimiz var. Ben Wang Wei'yi öldürmeye giderim, sen de kızımızı kimin kaçırdığını araştırırsın."

"Hayır Aşkın! Öldürmeni istediği sıradan bir herif değil. Ayrıca öldürünce Ahu'ya zarar vermeyeceğini nereden biliyoruz?"

"Başka şansımız var mı Ateş?" Sorumla acıyla yutkundu, başka hiçbir şansımız olmadığını ikimiz de iyi biliyorduk.

Kızım için bu dünyada yapamayacağım hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. Buna V'yi tekrar özgür bırakmak da dahildi. Bunu yaptıkları için pişman olacaklardı ama o gün ne merhametim olacaktı ne de acımam çünkü V tam olarak böyle biriydi.

Ateş'in uçağında Çin'e gidiyorduk. Kimlik değiştirmek için yanıma siyah tül peruk ve bolca makyaj malzemesi almıştım. Yanımızda sadece Tarık ve Pusat vardı. Murat ve Selin, Ateş'in ekibiyle birlikte arama çalışmalarına devam ediyordu. Çelik'e ulaşamamıştık.

Olanların gerçekliğini sorgularken plan kurmak zordu. Burnuma sürekli onun kokusu gelirken aklımı toplamak çok zordu. Kızım şu an iyi miydi? Karnı aç mıydı? Ağlıyor muydu? Bunları bilmemek beni canlı canlı tüketiyordu.

Ateş de aynı şeyleri yaşıyordu, ara ara gözleri doluyor, ara ara öfke krizlerine giriyordu. İkimiz de zekiydik ve felaket anlarında bu zekâmız neyse ki artıyordu. Güçlerimizi birleştirdiğimizde her şeyi başarabileceğimizi biliyorduk.

"Aşkın, özür dilerim."

"Neden? Yine sözünü tutamadığın için mi yoksa benim kendi kızıma zarar verebileceğimi düşündüğün için mi?" Tokat yemiş gibi oturduğu yerde geriledi.

"Öyle düşünmedim."

"Düşündün Ateş, gördüm."

"O an ellerin kan içindeydi, Ahu yoktu. Aşkın senin nasıl bir anne olduğunu görüyorum, nasıl harika bir anne olduğunu biliyorum ama psikolojik olarak iyi durumda olmayan insanlar b..."

"Kapat o sikik çeneni!" Sustu, bakışlarını kaçırdı. "Belki de değmeyen sendin Ateş."

"Ne?" Aptallaşmıştı.

"Belki de her şeyimi kaybedip sonra senin için yaşamama değmezdin."

Hemen kenarda duran Tarık ve Pusat sessiz sedasız kavgamızı izliyordu, ikisinin de çıtı çıkmıyordu. Kafamı onlara çevirdim. "Siz de düşündünüz!"

"Aşkın," dedi Tarık açıklama yapmak isteyerek.

"Düşünmediniz mi?"

"Son zamanlarda psikolojik olarak iyi değil..." Bakışlarımı gördüğünde sustu.

Bir tek Pusat sessizdi ve açıklama çabası içinde değildi. Çünkü onun gözlerinde o bakışı görmemiştim, bir tek Pusat benden şüphe etmemişti.

Göğsümdeki sızıyla göğüslerimin süt dolduğunu hissettim.

Kızım. Ahu'm acıkmıştı.

Dayanamayarak yerimden kalktım, uçakta yalnız kalabileceğim tek yer olan yatak odasına girdim. Daha fazla kendimi tutamadım, göğsümdeki sızı atarken hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Güçlü kalmalıydım, sakin olmalıydım, kızımı kurtarmak için dimdik durmalıydım.

Dayan kızım, annen senin için dünyayı yakar.

Bekle kızım, annen seni her zaman bulacak.

Sen güçlü olmak zorunda değilsin kızım, annen seni sadece mutlu yapacak.

Sütümü sağmak için diz çökerek oturduğum kapının hemen arkasında Ateş'in olduğunu biliyordum. İçeri girmeye cesaret edemiyordu. Kafamı kapıya yasladım ve derin bir nefes aldım.

Ağlamayacaktım, kızıma bir şey olmayacaktı ve ben de ağlamayacaktım.

Kocamın, âşık olduğum adamın beni nasıl bir canavar olarak gördüğünü de umursamayacaktım, en azından kızımı kurtarana kadar.

V uyanmıştı, umarım Tanrı onlara acırdı çünkü o hiçbirine acımayacaktı.

Önce Çin'in başkenti Pekin'e gelmiştik. Sonrasında da Hong Kong'a geçmiştik. Yol epey uzun sürmüştü, şimdiden on beş saatimizi kaybetmiştik. Ateş bir yandan telefondan arama yapan kişiyi bulmaya çalışıyor, bir yandan da benim planlarıma dahil oluyordu.

Saçlarımda siyah tül peruk vardı. Tenimi makyajla biraz daha beyazlatmış, yüz hatlarımı değiştirmiştim. Ateş sadece şapka ve gözlük takmıştı.

Wang Wei bu gece Hong Kong'da bir davete katılacaktı. Onu nasıl öldüreceğimi bulmam için kısa bir süre de olsa gözlemlemem gerekiyordu. Wei'nin kaldığı otelin etrafını incelerken planım kafamda şekillenmeye başlamıştı. Herifi inanılmaz iyi koruyorlardı.

Yola çıktığı zaman onunla birlikte on araç ilerliyordu, araçlardan üç tanesi tamamen aynıydı ve onun hangisinin içinde olduğu ise muammaydı. Gideceği yerlerdeki gökdelenlere önceden keskin nişancılar yerleştiriliyordu ve yüzü aşkın yakın koruması vardı.

Etrafı daha iyi incelemek için gözümdeki gözlükleri çıkardım. Bugün gideceği davet merkezdeydi, onu bu kadar merkezde öldürmek zor olsa da şansımı deneyecektim. İşler iyi gitmezse yarın da bir şansım olacaktı. Yarın da Hong Kong'un daha kırsal alanlarında özel bir davette olacaktı. Daveti düzenleyen kişi Bo'ydu. Chen Bo'yla yıllar önce yolumuz kesişmiş, onu öldürmeye gitmiş ama öldürmemiştim. Hâlâ o adamı neden öldürmediğimi bilmiyordum. Sadece bu doğru hissettirmemişti.

Şimdiyse yine onunla bir şekilde yollarım kesişmişti, hem de hiç olmayacak şekilde. Bo beni tanıyordu, onu öldürmediğim için yardım iste-

yebilirdim ama aynı zamanda onu öldürmeye gittiğim için bana öfkeli de olabilirdi. Herifi çok tanımıyordum.

Tarık ve Pusat arka koltukta oturuyordu, direksiyonun başında ben vardım. Ateş de hemen yanımdaydı.

Wei otelden çıkıyor olacak ki koca bir ordu peşinden araçlarla gidiyordu, hatta bir helikopter onu yukarıdan takip ediyordu.

"Sıçtık ya," dedi Tarık gergince.

"Zor ama imkânsız değil," dediğimde Pusat'la dikiz aynasından gözlerim kesişti.

"Yanımızda bu eşek varken imkânsız. Biz bunu niye getirdik ki?" Pusat'ın sözleriyle Tarık hemen kafasını ona çevirdi.

"Aa haspam! Herkes de Tarık'a laf atsın ama Tarıksız hiçbir halt yapamasın! Tarık kadar taş düşsün başınıza."

Ateş sessizdi, sürekli tabletindeydi, numaradan bir şeyler bulmaya çalışıyordu. O da bir ekip getirmişti ve eğer işler istediğimiz gibi gitmezse Alanguva ismini kullanarak ortaya çıkmak zorunda kalacaktı.

Otele geçip hazırlanmak için çok vaktimiz kalmamıştı.

"Arama Türkiye'den yapılmış." Ateş'in sözleriyle hepimizin başı ona döndü.

"Türkiye'den mi?" Sorumla başını onayla salladı.

"Çok iyi korunarak yapılmış, bulmam saatlerimi aldı. Ses kaydı olsaydı o kişinin sesini de tespit edebilirdik." Aklımda birkaç kişi vardı ama hepsi imkânsıza yakındı.

Bu bir intikam da olabilirdi ve en korktuğum buydu. Çok fazla insanın canını yakmıştım, çok fazla kişinin yakınını öldürmüştüm ve içlerinden biri elbette beni mahvetmek isteyebilirdi. Neyse ki bu verilen görev içimi biraz da olsa rahatlatıyor, beynimi açık tutmamı sağlıyordu. Sadece bir intikam meselesi olsaydı bana birini öldürtmezlerdi. Gerçi Wei'yi öldürmemin imkânsız olduğunu düşünüp sırf ölmem için de yapmış olabilirlerdi. Sayısız ihtimal vardı.

Kızımın günahlarımın kurbanı olmasına izin vermeyecektim.

"Türkiye'den kim olabilir ki?" dedi Pusat kafası karışmış şekilde. "Gerçi V'nin yaşadığını bile kimse bilmiyor ki."

"Demek ki bilenler vardı," dedi Ateş yorgunca, bakışları bana döndü. "Haklısın Aşkın, ben daha karımı çocuğumu koruyamayacak kadar âciz bir adamım."

"Hayır, sen âciz bir adam değilsin. Sadece puşt bir adamsın," dedim ve tekrar arabayı çalıştırdım.

"Bu bana bile girdi," dedi Tarık kısık sesle, Ateş ona omzunun üstünden baktığındaysa hemen susup Pusat'a sokuldu.

"Gidip hazırlanmamız lazım."

"Bugün ne kılığına giriyoruz?" Ateş'in sorusuyla gözlerim kısıldı.

"Ben İtalyan mafyasının önde gelen ailelerinden en güçlüsünün karısıyım, sen de kocamdan gizlediğim metresimsin." Ateş'in kaşları havalandı.

"O aile tahmin ettiğim aile mi?"

"Evet, merak etme, İtalyan mafyası beni sever."

"Seni sevmeyen mafya kalmadı zaten," dedi Ateş kısık sesle laf sokarak.

"Sus Alanguva yoksa o dilini kerpetenle koparacağım."

"Yine Alanguva olduk, iyi mi?" Tabletini kapattı ve nefesini sabırla verdi.

"En azından yaşayan bir Alanguva'sın. Dua et de kızımın babasısın yoksa biliyordum sana ne yapacağımı." Ben yola bakarken onun bakışları benim üstümdeydi. "Boş boş bana bakacağına aç şu tabletini tekrar. Wei'nin bu gece katılacağı davetin davetli listesini hackle ve isimlerimizi ekle."

Benim sinirli hallerimi de suçlu olduğunu da biliyordu. O yüzden sessizliğini korudu. Ona söylediğimi yapmak için sessizce tabletine döndü.

"Pusat sen de boş boş etrafı izleyeceğine güvenlik ekibini yönet, sen nasıl şefsin, amına koyayım!"

"Sen şimdi durduk yere bana niye koyuyon ki? Ben hallettim zaten."

"Sus, cevap verme bana. Daha iyi hallet. Biz de geleceğiz diye üçünüz de beynimi siktiniz, biriniz çuvallarsa bir dahaki koyacağım şey pamuk olacak, kıçınıza."

Sonunda otele varmıştık, sırada kılıklarımıza girmek ve planımızın üstünden geçmek kalmıştı.

Tenimi beyazlatmış, siyah peruğumu dalga dalga yapmıştım. Dudaklarıma kırmızı bir ruj sürmüş ve siyah bir elbise giyinerek gireceğim kılığa tamamen bürünmüştüm.

Ateş'in saçlarını sprey boyayla kumraldan sarıya çevirmiştim. Kılığına girdiğim kişi Livia Pellegrini metresini yanından ayırmıyordu çünkü aynı zamanda korumasıydı da. Kocası durumun farkındaydı ama Livia'yı kaybetmemek için buna göz yumuyordu. Kendisiyle daha önce tanışmıştım, zeki ve etkileyici bir kadındı. V'yle ortak iş yapmıştı. Pellegrini'nin soyu Matteo'ya dayanıyordu, aynı ailedenlerdi. Zaten bu kadar güçlü olma sebepleri de buydu.

Livia'ya dönüşme işini fazla iyi becermiştim, boyu ve kilosu benimle aynıydı, hatta yüz hatları da benimki gibi keskindi. Bu yüzden ona dönüşmek çok da zor olmamıştı. Ateş de Antonio'ya baya benzemişti, gerçi makyajını ben yapmıştım, elbette benzeyecekti. Makyajını yaparken biraz sert davranmış, dövercesine yapmıştım ama gıkı çıkmamıştı.

Ateş, Pusat ve Tarık üçlüsü yanımda koruma olarak gezecekleri için tamamen aynı giyinmişlerdi. Simsiyah takım elbiseler, siyah gözlükler ve kulaklıklarıyla iyi görünüyorlardı.

Onlardan farklı olarak Ateş içine beyaz gömlek giyinmişti. Ona yaklaştım ve kravatını düzelttim. "Her şey hazır mı?"

"Evet, ekip dışarıda bizi bekliyor olacak. Burada silah bulmak için adımı kullanmak zorunda kaldım ama hallettim." Elim yırtmacıma gitti, Ateş elimi tuttu ve Tarık'la Pusat'a ters bir bakış attı.

İkisi de aynı anda bize arkalarını döndüler.

Yırtmacımı açtım ve içindeki kemere silahımı yerleştirdim, diğer bacağımdaki kemere de bıçaklarımı geçirdim.

"O adamı öldüreceğiz ve kızımıza sağ salim kavuşacağız," dedi ama benden çok kendisini teselli etmeye çalışıyordu. "Aşkın, ikimizin bu hayatta başaramayacağı hiçbir şey yok. Bence zaten bunu bildikleri için bizim kızımızı kaçırdılar." Yırtmacımı kapattım ve doğruldum.

"Evet, bunu yapanlar benim nasıl bir mahluk olduğumu biliyor, senin de bildiğin gibi."

"Aşkın, sana yemin ederim o an şoktaydım. Ne dediğimi bile bilmiyorum."

"Ben biliyorum Ateş ve asla unutmayacağım." Ondan ayırdım bakışlarımı, konuşmayı kesmiştim ve devam ettirmeye niyetim yoktu. Ateş'in koluna girdim.

"Üstünde metal hiçbir şey yok, değil mi?" Bunu neden istemişti bilmiyordum ama metal her şeyden kurtulmamı istemişti.

"Silahlar var."

"Güzel."

Pusat ve Tarık hâlâ arkaları dönük şekilde duruyorlardı. "Onları bu şekilde bıraksak şansımız artar gibi," dediğimde Ateş de bana hak vermiş olacak ki onlara seslenmedi.

Bizim çıktığımızı kapı sesi duyunca fark ettiler ve koşarak peşimizden geldiler.

Davet alanına ulaştığımızda tam da tahmin ettiğimiz gibi tam teşekküllü bir güvenlik sistemi vardı. Ben davetli, diğerleri de koruma olduğu için ekstra bir koruma sisteminden geçirilmemiştik. Wei'nin zaten içeride çok fazla koruması bulunuyordu.

İsmimi verdiğimde bir sorun çıkmamıştı, seksi puşt hiçbir işte kötü değildi. İçeri girerken Ateş'in kolundaydım, Tarık ve Pusat da üç adım gerimizde peşimizden geliyorlardı.

Burası normal davet alanlarından farklıydı. Her yer tamamen Çin kültürüne uygun tasarlanmıştı. Salonda kırmızı ve altın rengi ağırlıktaydı. Davete gelenler sadece Çinliler değildi, aynı zamanda çok fazla iş insanı da vardı.

"Onun icabına otelinde bakmak daha kolay olmaz mıydı?"

"Oteline kimse alınmıyor ama burada olmazsa mecbur bu sefer hademe kılığına gireceğiz." Sözlerimle kaşları havalandı. "Ne o? Havan mı bozulur Alanguva?"

"Sen bana Alanguva deyince ben tetikleniyorum." Birazcık haklı olabilirdi.

Birkaç adım daha atmıştık ki gördüğüm kişiyle durakladım. "Hay amına koyayım ya!" Hızla arkamı döndüm. Ateş de ne olduğunu anlamaya çalışarak benimle birlikte döndü.

"Ne? Ne oldu?" dedi Ateş. Pusat ve Tarık da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kocam burada!"

"Evet, kocan burada Aşkın, başka nerede olacaktı adam?" dedi Tarık eliyle Ateş'i göstererek.

"Bu Aşkın da yani o kadar zeki meki diyoruz da bazen ben anlamıyorum," dedi Pusat kısık sesle.

Ateş ne demek istediğimi anlamıştı. Omzunun üstünden arkaya kısa bir bakış attı.

"Onu demiyorum! Diğer kocamı diyorum."

Pusat ve Tarık'ın iyice kafası karışmıştı. Ateş'in kaşları çatıldı. "Bu cümle hiç hoşuma gitmedi."

"Diğer kocan mı? Ne?" Tarık hayretle bir bana bir de Ateş'e baktı. "Sen önceden evlendin mi? Ay bu yapar da biliyor musun? Bu görev için her şeyi yapar. Ay ben şoklardayım. Bunu da mı görecektik? Bunu da mı bize yaşatacaktın?"

Tarık'ın sözleriyle Pusat da işkillenmiş şekilde bana baktı. "Ateş, senin haberin var mıydı böyle bir şeyden?" Ateş de benim gibi onların salaklığına şaşıp yüzlerine bakakaldı. "Oha, ha siktir!" Pusat şaşkınca açılan ağzını eliyle örttü. "Senin de haberin varmış! La Ateş, sana kılıbık falan dedik de bu kadarı da fazla. Sen aşkından gavat da olmuşsun, amına koyayım!"

"Lan salaklar, boş boş konuşmayın, elimde kalırsınız ikiniz de," dedi Ateş sinirle.

"Boş vaktinde şunlara beyin yapsana sen, amına koyayım! Tüm gün o tabletle uğraşıyorsun, bir işe yarasın." Ateş bana ters bir bakış attı.

"Aşk olsun, ayıp ediyorsun," dedi Pusat bozulmuş şekilde.

"Livia'nın kocası burada, kılığına girdiğim kadının."

Tarık ve Pusat aynı anda *haa* diye bir nida çıkardılar. Sonra aynı nidayı daha telaşlı çıkardılar. Ateş'e döndüm yine. "Sen davetli listesine bakmadın mı? Nasıl olur da görmezsin bu adamı?"

"Listede yoktu Aşkın, olsa gözümden kaçma ihtimali yok. Belki birinin davetlisi olarak gelmiştir."

"Eee şimdi ne yapacağız?" dedi Tarık.

"Ben davetten ayrılıp kılık değiştireceğim, sonra geri geleceğim." Cümlemi bitirdiğim an biri bana seslendi. Hayır, gerçek adımla değil.

"Livia!" Seslenen kişi kocamdı. Nico Pellegrini.

Arkamı dönmemek için direnirken Nico kolumdan tuttu ve beni hafifçe kendisine çekti. Beni gördüğünde oyunumuzu çakmasını falan bekledim ama o gözlerime bön bön bakmaya devam etti.

Nico Pellegrini, otuzlu yaşlarının ortalarında, epey kaslı ve yakışıklı bir İtalyan'dı. Esmer teni, koyu kahve saçlarıyla dikkat çekici bir adamdı. Livia da yani... Böyle bir kocam olsa çok nadir aldatırdım onu.

"Livia, senin burada ne işin var?" Sikeyim! Herif beni cidden karısı sanmıştı. Tamam, makyaj yapma işinde iyi olduğumu biliyordum da bu kadar mı iyiydi yani!

Dudaklarımı araladım konuşmak için ama tipimden tanımadıysa bile sesimden tanıyabilirdi.

"Yine işlerime burnunu sokmak için geldiysen hiç boşuna uğraşma. Wei'yle mükemmel bir ortaklık yapacağız. Wei, Asya'nın en büyük adamı ve artık benim tarafımda." İşte şimdi işler değişirdi. Demek kocam, öldüreceğim adamla yakındı. Bu da onu daha rahat öldürmemi sağlardı.

"Bana neden burada olduğunu söyle Livia," dedi Nico ama ben yapabileceğim en mantıklı şeyi yaparak trip atmaya başladım.

Kolumu ondan kurtardım ve küsmüş gibi kafamı farklı yöne çevirdim. Planım işe yarıyor olacak ki Nico nefesini sinirle verdi. "Tamam, bu konuyu gece konuşacağız." Eli elime gitti.

Nico'ya trip atmak için kafamı çevirdiğimden tam Ateş'le yüz yüzeydim ve renginin nasıl bozardığını net şekilde görüyordum.

"Seni Wei'yle tanıştıracağım, madem bana küssün, bu suskunluğuna onun yanında da devam et. İşlerimi mahvedersen kötü olur." Bakışları Ateş'e kaydığında kaşları daha da çatıldı. Sadece bir saniye bakmaya tahammül edebilmişti.

"Bu piçi de her yerde yanında gezdirmezsen olmuyor, değil mi?" Kocam, kocama piç demişti. Ardından Pusat ve Tarık'a baktı. "Bunlar kim?" Pusat tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Nico onun cevabını umursamayarak bana döndü.

Vaktim daralıyordu.

Kızımın daha fazla o şerefsizlerin elinde kalmasına tahammülüm yoktu ve o yüzden acele etmem gerekiyordu.

Elimi sıkıca tutup benimle yürümeye başladığında, sinirden kuduran bir Ateş de peşimizden geliyordu.

"Normalde de çok güzelsin ama bugün..." Derin bir iç çekti Nico. "Bugün güzelliğine farklı bir şeyler eklenmiş." Beni süzdükçe çakıyor

muydu bilmiyordum ama sadece bir adım gerimizde olan Ateş'in kıskançlık krizlerine girdiğini biliyordum. "Her zamankinden bile daha güzelsin ama maalesef güzelliğin senin burada olmanı benim için yumuşatmıyor. Sana demedim mi sevgilim? O herifi böyle sürekli yanında gezdirirsen onu öldürürüm demedim mi? Neden sözümü dinlemiyorsun?"

Cevap da veremiyordum.

Sesimi duyması ayrı, karısıyla olan diyalogları ayrı dertti. "Senin gibi bir kadına âşık olmak benim felaketim, kıyametim, dünyadaki cehennemim. Yine de senden vazgeçemiyorum." Bu durumdan hoşnut değildi, hatta nefret ediyormuş gibi görünüyordu ama yine de sevmeyi bırakamıyordu. Durdu ve bana döndü. Eli saçlarıma giderken yüzümün her bir karesine hayranlıkla bakıyordu. Ah hayır, benim değil, karısının yüzüne bakıyordu. Gerçi aradaki farkı anlamamak için kör ya da salak olmak gerekirdi.

Gözleri dudaklarıma kaydı, sikeyim, herif kocamın önünde beni öpecekti. Bana doğru eğildiği an hızla kafamı çevirdim ve dudaklarının yanağıma çarpmasına neden oldum. Ateş dayanamayarak öne doğru bir adım atmıştı, göğsü hızla inip kalkarken artık sabrının tükendiğini biliyordum. Bu işin sonunda kızımızın hayatı olmasaydı Nico'yu çoktan öldürmüştü. Nico dudakları elmacıkkemiklerimin üstündeyken sinirle güldü.

"Buraya niye geldin bilmiyorum ama bu gece benimle olacaksın, sevgilin dışarıda inlemelerini dinleyebilir ama sen sadece benim için inleyeceksin." Eli çeneme gitti ve yavaşça okşadı. "Yoksa sevgilin benimle sevişmeyi ne kadar sevdiğini bilmiyor mu? Sorun değil bebeğim, ona göstereceğim." Çenemi itercesine bıraktı ve tekrar elimi tuttu.

Şükür ki durmuştu yoksa Ateş onun üstüne atlayacaktı.

Livia da az değildi he. Nico beni kendi masasına çekerken ben etrafı inceliyordum. İçeride davetliler ve onların korumaları vardı ama en çok koruma Wei'ye aitti. Davet salonunun farklı bölgelerinde duran bir sürü koruma bulunuyordu ve hepsinin göz hapsindeki kişi Wei'ydi.

"Çin seyahatim sırasında Wei beni özel konuk olarak davet etti. Livia, sessizliğe devam mı edeceksin?" Nico'nun sorusuyla ona göz devirdim, evet, devam etmek zorundaydım. Ayrıca bu herif de hiç susmuyordu. Ateş aklı bende olsa da Wei'yi incelemek için uzakta kalmıştı.

"Burada olacağımı bilmiyordun, buraya neden geldin Livia? Yine işlerimin içine etmek için mi?" En sonunda beni bir masaya çekmişti.

Oturduğum sandalyeyi kendisine çekti ve bedenimi bedenine yasladı. Sırtım neredeyse onun göğsüne yaslıydı, uzaklaşacağım an kolumdan sertçe tuttu.

Nico kulağıma doğru eğildi. "Madem buradasın, o zaman karım olduğunu hatırla ve öyle davran. Gerçi niye üstüme alınıyorsam? Belki de sevgilinle kaçamak yapmak için gelmişsindir?" Sesinde buram buram kıskançlık vardı. Bu kadar kıskanç bir adamın karısının bir sevgilisi olmasına göz yumması ve hatta onu karısının yanında tutmaya devam etmesi imkânsıza yakındı.

Saçlarımı okşadı, boynuma doğru bir öpücük bıraktı. "Antonio'yu hayatta tutuyorsam tek sebebi seni üzmek istememem ama sen beni çok üzüyorsun, sevgilim."

Ateş artık dayanamayarak bize doğru birkaç adım attı ama bakışlarımla onu durdurdum.

Masanın altından kasıklarına dayadığım şeyi fark ettiğinde benden yavaşça uzaklaştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bana bak, sikerim senin belanı yavşak. Götün başın ayrı oynuyor. Çek o elini." İngilizce konuşmamla kaşları çatıldı.

"Sen Livia değilsin," dedi dehşet içinde beni süzerken.

"Günaydın."

"Kimsin sen?"

"Bunun bir önemi yok, sadece bu davete katılmak istemiştim. Wei'yle nasıl bir ortaklık yapacaksınız? Wei sana güveniyor mu?" Soruma afalladı.

"Sana yardım edeceğimi nereden çıkardın? Ayrıca Wei'den ne istiyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bana yardım edeceksin. Hem de seve seve."

Boş boş yüzüme baktığında bakışlarımla Ateş'i, yani ona göre Antonio'yu işaret ettim. "Karşında bir Alanguva duruyor."

Nico'nun gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ateş... Ateş Alanguva mı?"

"Evet, az önce onun gözü önünde karısını elleyip okşadın." Nico'nun rengi iyiden iyiye atarken silahı kasıklarına biraz daha bastırdım. "Bana yardım edeceksin Nico ve biz de senin hayatını bağışlayacağız. Bunu bir sır olarak saklayacaksın yoksa iyi şeyler olmaz."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, rica ediyorum. Matteo'yla o kadar yakınız ki seni öldürsem bile aramız bozulmaz bence." Birazcık abartıyordum ama sorun değildi. "Şimdi eşinin yanında mutlu şekilde oturmaya devam et. Tamam mı?"

Arkasına yaslandığında kasıklarına yasladığım silahı çekip bacağımdaki yırtmacın içindeki kemere geri soktum.

Ateş neler olduğunu anlamaya başlamıştı ve yaptığım şey hiç hoşuna gitmemişti.

"Wei'yle nasıl bir iş ortaklığı yapacaksın? Onunla ne kadar yakınsın?"

"Seçim öncesi daha da güçlenmeye çalışıyor, daha önce sadece birkaç kez İtalya'ya geldiğinde konuşmuştuk."

"Peki onunla baş başa konuşmak istersen bu gerçekleşir mi?" Gerilerek etrafına baktı.

"Baş başayken bile etrafında fazlasıyla koruması olur. Ayrıca o sırada ona bir şey olursa suçlu ben gözükürüm."

"Hayır, senin haberin yok. Sen de yaralandın diyelim."

"Bu istediğini yapmam için hiçbir sebep yok. Ayrıca Wei'yle yapacağım ortaklık bana da kârlı gelecek. Neden sana yardım edeyim ki?"

"Yoksa seni öldürmek zorunda kalırım. Keyfimden değil, cidden ama işler çok karışık. Bana yardım edersen bunun karşılığını alırsın." Elimi omzuna koydum, dışarıdan romantik bir çift gibi görünürken omzunu sertçe sıkıyordum.

Ateş ne halt yediğimi anlayarak yanımıza ulaştı ve Nico'nun diğer tarafına oturdu. "Nasılsın Nico?" dedi rahat şekilde.

"Ateş Alanguva ve tüm dünyada öldüğü bilinen karısı V. Siz belanızı mı arıyorsunuz? Wei'yi öldürdüğünüz anlaşılırsa sizi rahat bırakırlar mı?"

"Hemen sandalyeni karımın sandalyesinden uzaklaştırmazsan asıl belanı bulan sen olacaksın, Nico." Ateş'in sözleriyle sandalyesini benden uzaklaştırdı. "Ayrıca karıma dokunduğun için o elini kırmadan seni bırakmayacağım."

"Karşında kim olduğunu unutma, Alanguva."

Ateş hafifçe sırıttı, bir elini masaya yasladı. Bu hareketiyle kasları belirginleşmişti. "Karşımda kim olduğu umurumda değil Nico. İşlerden elimi çekmem gücümü kaybettiğim anlamına gelmiyor, beni anlıyorsun değil mi?"

Sabır dolu bir nefes çekti Nico. "Wei'yle iş yaptığında ne olacak sanıyorsun? Başa geçtiğinde artık onun için çok da işe yarar olmaz kimse. Bense Nico, Alanguva'yım. Beni tanıyorsun zaten, kendimi anlatmama gerek yok diye düşünüyorum."

"Neden onu öldürmek istiyorsunuz?"

Ateş sessiz kaldı, bakışları benimle kesişti. "Çok zamanımız yok, bu herif bu gece ölmeli."

"Bu gece olmaz," dedi Nico kesin şekilde. "Bu gece basın da buraya gelecek ve Wei konuşmasının hemen ardından davetten ayrılacak. Yarın Bo'nun malikânesinde onunla özel bir görüşmem var, size yardım edebileceğim an bu olur."

"Bir gece daha bekleyecek vaktimiz yok," dedim kesin şekilde. Saatimizin dolmasına daha vardı ama kızımdan uzak olduğum her bir dakika aylar gibi geçiyordu ve daha fazlasına takatim kalmamıştı.

"Elimden sadece bu gelir. Ben olmasam nasıl ilerleyecektiniz de şimdi gelmiş beni sorguluyorsunuz?"

"Başka müttefik bulurduk," dediğimde bana ters bir bakış attı. "Bu iş yarına kalmayacak."

"Nico haklı olabilir, neredeyse bir saattir etrafı inceliyorum. Herif tuvalete bile gitmedi ve salonun her tarafından izleniyor." Ateş sıkıntıyla nefesini verdi.

"Yapacak bir şey yok, o zaman B planına geçiyoruz," dedim emin şekilde.

"B planınız ne?" Nico'nun meraklı sorusuyla omuz silktim.

"Davetteki herkesi öldüreceğiz."

Nico güldü. "Bunu hayatta yapamazsınız, etrafınıza baksanıza, burnın nasıl korunduğundan haberiniz var mı sizin? Niyetiniz ölmek mi?"

Ateş'e döndüm. "Ne diyorsun bebeğim?" Ona kızgın olduğum halde bebeğim demem hoşuna gitmişti.

"Çok da zor olmaz."

"Bir dakika! Sen Wei'yi karımın kılığındayken mi öldüreceksin?" Nico'nun jeton epey köşeliydi.

"Hem evet hem hayır. Karının Çin'e gelmediği belli, olduğu yeri emin kanıtlayabilir. Neyse, bu konuşma çok uzadı. Birazdan eğlenceye başlıyoruz Nico, tarafını seç yoksa seni de öldürmek zorunda kalırız."

"Siz kafayı yemişsiniz!" Sinirle söylenerek arkasına yaslandı.

"Basın gelmeden başlayalım," dedi Ateş ve telefonunu çıkardı. "Birazdan elektrikler kesilecek, Tarık'ı da jeneratörleri kesmeye gönderdim. Işıklar gittikten sonra Wei'nin ekibi onu çıkarmak isteyecek ama ön kapıdan değil, ön kapıyı tehlikeli görerek otelin arkasındaki kapıdan çıkartmak için onu koridora götürecekler. Biz de bu sırada başlayacağız." Ateş durakladı ve Nico'ya baktı. "Bu işte yoksan bence hemen çıksan iyi olur."

Ateş onunla konuşurken ben etrafı incelemeye devam ettim ama salona giren kişiyle durakladım. Bo buradaydı.

Oturduğum yerden kalktım. "Ateş, ben işaret verene kadar ışığı kesme."

"Nereye gidiyorsun?" Sorusunu yanıtlamadan hızla Bo'ya yürüdüm. Tam karşısında durduğumda beni kısa bir an inceledi. Bana kim olduğumu sormasını bekledim ama o hafifçe sırıttı.

"Bu gece geleceğini biliyordum," dedi aksan dolu şekilde İngilizce konuşarak.

Beni tutan oydu, Wei'nin ölmesi en çok onun işine yarardı çünkü Wei onun için büyük bir tehditti.

"Kızımı sen mi kaçırdın?" Bana doğru bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi azalttı.

"Ben sadece seni kiraladım."

"Kızımı sen mi kaçırdın?" Ben de ona doğru bir adım daha attım. "Cevap ver Bo."

"Wei'yi öldürebilecek biri varsa o da sadece sensin. Ben de seni kiralamak için o meşhur hatta ulaştım." Meşhur hat dediği şey benim Kaptan'a hazırladığım, korumalı özel bir numaraydı. Müşteriler Kaptan'a ulaşıyordu ve Kaptan da benim için aralarından dişime uygun olanları karşıma çıkarıyordu. O hat uzun zamandır kapalıydı. Ya da ben öyle sanıyordum.

İki tarafın sesi de kalınlaştırılmış şekilde çıkardı ve müşteri istemediği sürece adını vermezdi.

"Tekrar ediyorum Bo, kızımı kaçıran sen misin ya da parmağın var mı?"

"Seni bu gece için kiralamamı sağlayan kişi kızını kaçırmama yardım etti. Artık parayla çalışmıyormuşsun. Kızma V ama seni bu oyuna dahil etmenin başka bir yolu yoktu. Merak etme, kızın hayatta. Ona hiçbir zarar verilmedi."

Öfke içimde dolup taşarken onu yakalarından tutup kendime doğru çektim. Arkasındaki korumaları hareketlenmişti ki elini havaya kaldırarak onları durdurdu.

"O kan neydi o zaman? Beşiğindeki? Beni çıldırtmak için mi yaptınız?"

"O benim işim değildi."

"Wei'yi öldüreceğim ama sıradaki sen olacaksın."

"Kızının hayatı sözkonusuyken bunlar çok cesur laflar V."

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Senin hayatını bir kereliğine bağışlamıştım, keşke bir daha bana bulaşmak gibi bir aptallık yapmasaydın, Bo. Wei'yi öldürdükten sonra hep nefesimi ensende hisset, senin için çok ayrı işkence yöntemleri geliştireceğim." Onu itercesine bıraktım. "Bana kızımın nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum, ortağınla olmalı."

"Ortağım falan yok ben..." Durdum. O hattı bilen tek bir kişi vardı, o da yaşamıyordu.

Öfkeyle Bo'ya arkamı döndüm ve Ateş'e baktım. Bakışlarımı anladı ve telefonuna döndü. Sadece saniyeler sonra tüm davet alanı karanlığa gömülmüştü.

Jeneratörler devreye girdiğinde Tarık'a küfretmek için ağzımı açmıştım ki jeneratörler de kapandı. İçeriye bir kargaşa ve gürültü hâkim olurken Ateş'le ortada buluşmuştuk. Ceketinin iç cebinden çıkardığı maskelerden birini bana uzattı, diğerini de kendisine taktı.

Tarık jeneratörleri keserken Pusat da kapıları kilitleyip içeri uyuşturucu gaz verecekti. Wei'yi korumaları apar topar çıkarırken Ateş'le hızla onlara doğru yürüdük, onun peşinden koca bir ordu gidiyordu ve ikimiz yalnızdık.

Yine de bir şansları yoktu çünkü bu işin ucunda kızımız vardı.

Wei'yi götürdükleri koridora ulaşmaya çalışıyorduk, koridorun önünde tam altı tane koruma vardı. Ateş'le aynı anda silahlarımızı çıkardık, susturucu takılı tabancalarımızla ateş ettik. Onlara karşı ateş açacak vakti vermemiştik. Koridora girdiğimizde peşimizden gelenler de vardı.

Ateş sırtını sırtıma yasladı. "Arka taraf bende."

Ben öne doğru yürürken o da geriye doğru adım atıyordu. Koridor içerisi kadar karanlık değildi çünkü koridorda elektrikten bağımsız

kırmızı ledler vardı. Arkamızdan çok fazla gelen olacaklar ki Ateş'in silahlarının sesi hiç kesilmiyordu.

Öndekiler silah seslerini duydukları için bize doğru gelmeye başladı, işte eğlence şimdi başlıyordu.

Karşımdakilere hızla ateş ederken fazla açık bir hedef olduğumun farkındaydım, keza Ateş de öyleydi. Adımlarımı hızlandırdım ve koridorların birleştirdiği alanın ortasında durdum. Ateş'i bir koridora doğru itip duvarın arkasına saklanmasını sağlarken ben de hemen karşısındaki koridora geçtim.

"Buradan çıkmadan ona yetişmeliyiz!" Bağırışımla birlikte arkasında durduğumuz duvarlardan aynı anda çıkıp bize doğru gelenlere ateş ettik. Karşı tarafın mermileri bize ulaşmadan önce hızla koridora çekildik.

Hem önden hem arkadan geliyorlardı ve içerisi karanlıktı. Kırmızı led ışıklar siluetleri belli etse de yüzler belli olmuyordu.

Ateş de benimle aynı şeyi düşünüyor olacak ki elini havaya doğru kaldırdı, bana durmamı söylüyordu. İkimizin beyni de nasıl bu kadar benzer çalışıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Belki de babası bu özelliğimi de bilerek yapmıştı.

Ön taraftan ve arka taraftan gelen korumalar ateş etmeye devam ediyorlardı çünkü birbirlerini göremiyorlardı. Biz de bir süre onların birbirlerini öldürmelerini bekledik. Koridor biraz olsun temizlendiği an ikimiz de duvarların arkasından çıkıp hızla ilerlemeye devam ettik. İki tabancam için şimdiden ikişer şarjör bitirmiştim.

Koridorda ilerlerken gelenlere hızla ateş ediyorduk ama biraz daha ilerlediğimizde geniş bir hole çıktık. Holde bir sürü kapı vardı, kapıların hepsi açıktı. O açık kapılardan da arkaya doğru uzun sıralarda silahlı korumalar uzanıyordu. Ne kadar kalabalık olduklarını, kaç kişi olduklarını tahmin etmek bile imkânsızdı.

"Çinliler hep bunu yapıyor!" Sinirle söylendim. "Çoklar diye mi anlamıyorum ki amına koyayım!"

"Ne konuşuyorsun kendi kendine?" Ateş'in gergin sözleriyle derin bir nefes aldım.

"Asıl eğlencemiz şimdi başlıyor *ex* kocacığım."

"Ne? *Ex* derken?" Ateş afallarken onu kendimle birlikte girdiğimiz koridora çektim. En azından sayılarını azaltana kadar bu şekilde çatışmamız gerekiyordu.

Bir Ateş bir ben kafalarımızı çıkararak onlara ateş ediyorduk ama o kadar fazlalardı ki asla azalmıyorlardı. Arka taraftan da gelmeye başlamışlardı ve acele etmezsek bizi ortada sıkıştırabilirlerdi.

"Ateş! Koru beni, karşı koridora geçeceğim."

"Hayır! Asla öyle bir şey yapmayacaksın. Seni on tanesinden korusam on birincisi gelir vurur!" Bir yandan çatışıyor bir yandan da tartışıyorduk.

"Başka şansımız mı var!"

"Ateş ve Ateşpare birlikteyse her zaman başka bir şans vardır." Herif çatışmanın ortasında bile romantizm yapıyordu, boşuna ben buna şovcu demiyordum.

Tam ona laf sokmak için ağzımı açmıştım ki elimdeki silah birden havalandı. Ciddi anlamda havalandı. Silahı bırakmamak için sıkıca tutsam da en sonunda bırakmak zorunda kaldım.

Elimdeki silah elimden çıkmış, havalanmış ve tavana yapışmıştı. Çatıştığım korumalara baktım, hepsinin silahları havalanmış ve tavana yapışmıştı.

Şok içinde Ateş'e baktım ama Ateş şaşkınlığımı keyifle izliyordu. "Ne oluyor, amına koyayım! Yine ne yaptın?"

"İşimizi kolaylaştırıyorum sadece bebeğim." Kendinden emin bir şekilde göz kırptı.

Sadece ben değil, Çinliler de epey şaşkındı. Hepsi şok içinde tavana yapışan silahlarına bakıyordu. Ateş üstündeki ceketin düğmelerini açtı ve içindeki bıçaklarını tek bir hareketle çıkardı. Ben de aynı anda eğilip yırtmacımı açtım ve iki bacağıma yerleştirdiğim iki bıçağı elime aldım.

İkimiz de aynı anda durduğumuz koridordan çıktık.

Şimdi ne kadar kalabalık olurlarsa olsun pek şansları yoktu. Ateş'le aralarına daldık. Hepsinde silah vardı ama bıçakları yoktu ve karşılarında bıçakları havada fırlatarak gösteri yapan iki psikopat vardı.

"Nasıl yaptın bunu?" Hem bağırıyor hem de ilerliyordum.

"Pusat üst kata silahlardaki mermileri çekecek bir mıknatıs yerleştirdi." Ateş'in sözleriyle karşımdaki adamın karnına bıçağı geçirirken şaşkınca ona baktım.

Bu afallamamla başka biri bana yumruk atacaktı ki yandan ona sert bir tekme atarak duvara yapışmasını sağladım.

"Benim niye bundan haberim yok?" Bana bıçak çeken bir tanesinin şahdamarını keserken omzuma derin bir sıyrık almıştım.

"Bana laf sokmakla meşgul olduğun için anlatamadım!" Ateş ona yaklaşan adama öyle sağlam bir yumruk attı ki adam arkasındaki duvara kafasını çarptı ve bayılarak yere düştü. Ateş'in arkasından yaklaşan biri vardı, karşısındakilerle uğraştığı için farkında değildi. Bıçaklarımdan birini adamın tam kafasının ortasına atmamla adam yeri boyladı. Önüme döndüğümde gördüğüm manzarayla durakladım. Karşımdaki beş kişi duruyordu ve beşinde de katana vardı.

Katanayı bana doğru savurduğunda hemen eğilerek darbesinden kurtuldum. Kendimi yere atıp bacak arasından geçtim ve bıçağımı bacağına geçirerek yere düşmesini sağladım. O düşerken yere düşen katanasını almak için uzanacaktım ki bir tanesinin kafama sağlam bir tekme atmak üzere olduğunu gördüm. Tekmeden kaçmak için uzandığım yerde hızlıca bir tur döndüm. Ayağa kalktığımda yere düşen katana benden çok uzakta kalmıştı.

Önüme baktım, koridor dar ve duvarlar birbirine yakındı. Geriye doğru birkaç adım attığımda onlar da bana yaklaşmaya çalışıyordu. Birkaç adım daha attım ve elimdeki bıçakla onlara doğru koştum. Tam biriyle çarpışacağım sırada zıpladım, güç almak için bir ayağımla duvara vurdum. Bu şekilde karşıdaki duvara sektim ve hemen ardından yine diğer duvara sekerek üstlerinden geçtim. Hepsi kafalarını kaldırmış, başlarının üstünden uçan manyağa bakıyordu. İnerken bıçağımı bir tanesinin omzuna geçirdim. Onu duvara itip katanasını aldım.

Ateş epey geride kalmıştı. Ona bakmak için kafamı kaldırdığımda dehşet içinde bana bakıyordu.

"Çocuk doğurunca hünerlerimi kaybederim mi sandın?" Bağırışıma cevap veremedi, karşısındaki adamla dövüşmekle meşguldü.

Onun işini rahatlatmak için katanayla karşımdakilerle dövüşmeye devam ettim.

"Hayır ama sanki daha da iyi olmuşsun gibi," diye seslendi Ateş bulabildiği tek boş anda.

"Güncelleme gelmiştir belki, amına koyayım. Ayrıca bu lafı V'ye hakaret sayarım." Tam bu sözü söylerken katanayı üç kişinin göğsünden geçirmiştim. Hepsinin göğsünde derin kesikler açarken yere düşmüşlerdi.

Sayıları azalırken Ateş'e doğru ilerliyordum ama acele etmem gerekiyordu. "Madem bir mıknatıs var, bu bıçaklar nasıl tavanda değil?"

"Çünkü sadece mermideki barutu çeken bir mıknatıs!" Zeki puşt, her şeyi de düşünmüştü ama atladığı bir nokta vardı ki Çinliler katana kullanma işinde çok iyiydi. Neyse ki ben de boş değildim.

Gitmem gerekiyordu, Ateş hâlâ gerideydi. İlerlemek için ona arkamı döndüm ama yapamadım.

"Evlilik de ne boktan bir şey. Kocanı atsan atamıyorsun satsan satamıyorsun." Tekrar Ateş'e doğru döndüm ve dövüşmeye devam ettim.

Ateş'in potansiyelinin ve buradan tek başına çıkabileceğinin farkındaydım ama bir yanım onun en ufak bir yara almasına bile katlanamıyordu. Ne tuhaftı, halbuki o bazen beni yaralar içinde delik deşik bırakıyordu.

Etraf kan gölüne dönene kadar devam ettik, hepsini öldürmüyorduk, sadece hiçbir şey yapamayacak kadar yaralı hale getirip bırakıyorduk. En son kimse kalmadığında Ateş'le birbirimize baktık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Başımla koridorun devamını işaret ettiğimde hızla koşmaya başladık. Wei bir çıkış yolu bulamadan onu yakalamalıydık. Az önce o kadar fazla kişiyle dövüşmüştük ki sayıları epey azalmıştı. Karşımıza çıkan birkaç kişiyi de zorlanmadan yaralayıp yolumuza devam ediyorduk. Asıl zor kısım Wei'ye ulaşınca başlayacaktı çünkü en güvenilir korumalarını en yakınına almıştı.

Ateş'le son koridora girdiğimizde gördüğümüz kalabalıkla birbirimize baktık. Wei en arkalarındaydı, zaten kısa boylu bir adam olduğu için görünmüyordu ama orada olduğuna emindim çünkü önüne etten bir duvar örmüşlerdi.

"Ben katana kullanmayı bilmiyorum." Ateş elinde sadece bıçaklarla duruyordu. "Sen neden biliyorsun ki?"

"Sen sor diye."

"Bak ya, hâlâ laf sokma derdinde." O sabırla iç çekerken korumalar üstümüze doğru geliyordu.

"Dua et de başka bir şey sokmuyorum." Katanayı havada sallayarak üstlerinde doğru koşmaya başladım.

"Dikkat et!" Ateş'in bağırışına karşılık vermedim çünkü epey yoğundum. Buradakilerinin hepsinin elinde katana vardı ve hepsi de kullanmayı iyi biliyordu. Ateş katanaya karşı bıçakla çok dayanamazdı, o yüzden çoğunu ben halletmeliydim.

Aralarına daldığımda çevremde bir halka oluşturdular, bu sahne bana oldukça tanıdıktı. Başımı iki yana yatırıp boynumu kıtlattım. Onlar bana ağır ağır yaklaşırken hareket etmiyordum. En son beni araya sıkıştırdıklarını sandıkları an yukarı zıpladım, topuklu ayakkabımın sivri kısmını birinin kafasına geçirdiğimde geriye sendeledi.

Yere inmemle yüzüme doğru bir kılıç darbesi gelirken hızla bedenimi geriye doğru atarak darbeden kurtuldum. "Sen yaklaşma!" Ateş'e seslendim ama onun ne halde olduğunu göremiyordum.

Katanayı birinin göğsünden geçirirken diğer birinin göğsüne sert bir tekme attım. O sırada Ateş'i gördüm, elbette beni dinlememişti ve dövüşüyordu. Karnına aldığı darbeyi gördüğümde kaşlarım çatıldı. Kızımı kurtarırken kocamdan olmayacaktım, her ne kadar kendisi büyük bir puşt olsa da.

İkimiz de kalan son gücümüzle dövüşürken aramızdaki insanlar azalmıştı. Ateş sırtını sırtıma yasladı. Biraz ileride Wei duruyordu ve başında sadece üç kişi kalmıştı. Kalanlar da kapıyı açmakla uğraşıyorlardı ama kapı çelikti ve anahtar kısmı ne yaparlarsa yapsın kırılmamıştı.

"Az kaldı." Dayanması için Ateş'e seslendim ama o kadar konsantre dövüşüyordu ki bana cevap veremedi. "Dövüşürken çok seksi olsan da şu an senden nefret ediyorum!"

Bu sefer cevap verdi. "Kızgın olabilirsin ama nefret edemezsin bebeğim, kendini bana anlatma."

"Sus da işine bak."

Sırtımı Ateş'in sırtından ayırdım. Wei'nin yanındakiler artık kapıyı açmaya çalışmayı bırakmış ve bana dönmüşlerdi.

"Selamlar efendim, naminizi çok duymuşum." Wei'yle İngilizce konuşarak göz kırptım. En önde durana yaklaşmadan önce son kalan bıçağımı yüzüne fırlattığımda bıçak gözüne saplandı.

Wei'nin yüzü acıyla kısılırken az önceki adam gözündeki bıçağı çıkardı ve öfkeyle bağırdı. Bana doğru koşarken ben de ona doğru koştum. İkimiz de katanamızı kaldırdığımızda en fazla güç uygulayan

kazanacakmış gibi gözüküyordu. Kılıcı kılıcıma yaslandı. İri bir adamdı, aşkta ve savaşta da her şey mübahtı. Kasıklarına sağlam bir tekme atarak duruşunu güçsüzleştirmeye çalıştım.

Tutuşu biraz olsun gevşediği an katanayı ona doğru ittirdim, birden tüm gücümü çektim. O öne doğru sendelerken katanayı bedeninin ortasından geçirdim.

Her tarafım kan içindeydi, öyle ki fışkıran kanlar gözümü kapatıyordu. Elimin tersiyle yüzümdeki kanı sildim ve geri kalanlara baktım. Sadece iki kişi kalmıştı.

Omzumun üstünden çok kısa bir an Ateş'e baktım. Bıçakla katanalı savaşçılarla dövüşemeyeceğini anlamıştı, artık yumruklarını ve kas gücünü kullanıyordu. Tuhaftır ki başarılı da oluyordu. Herifin kötü olduğu bir şey olsa dişimi kıracaktım zaten.

İki tanesi üstüme doğru yürüdü, etrafımda ağır ağır dönüyorlardı. İkisi aynı anda bana karşı kılıçlarını kaldırdıklarında ikisine de aynı anda karşılık vermeye çalıştım. İki kişi oldukları için beni duvara sıkıştırmayı başardılar. Biri katanayı bana doğru salladı, kafamı hemen yan tarafa çevirdiğimde kılıç duvara saplandı. Katana olmayan elimle duvara saplanan kılıcı alıp koridorun diğer tarafına fırlattım. Diğeri hâlâ büyük bir kuvvet uygulayarak beni deşmeye çalışıyordu.

Sinirle bağırdım, bu iş çok uzamıştı ve kızımı çok özlemiştim. Ahu'ya duyduğum özlemi hatırladığım an, tükenen gücüm tekrar beni buldu. Tek bir hareketle onu geri savurdum. Az önce katanasını düşüren ama hâlâ benimle dövüşmeye çalışanın koluna sert bir darbe indirdiğimde kolu vücudunu kaybetmişti. Acıyla yere çöktüğünde diğeri hâlâ gereğinden fazla sağlamdı.

Son kalanla kılıçlarımız konuşurken üstünlük bendeydi. "Aşkın daha çok geliyorlar!" Ateş'in sesiyle ona baktım, koridordan sayamayacağım kadar çok kişi geliyordu, buraya doğru koşuyorlardı.

Önüme döndüm ve tüm gücümle son sandığımı ittirdim. Kılıcımı karnına geçirdim, çıkardığımda bağırsakları da dışarı çıkmıştı. Wei'ye döndüğümde öfkeyle ve korkuyla bana bakıyordu.

"Acele edin!" Çince bağırdı arkadan gelenlere. Başımı iki yana salladım. Katanayı bir omzunun altından geçirdim, aşağı indirdim ve yukarı diğer omzuna doğru çıkardım. Onu V harfiyle deştikten hemen sonra elini keserken Ateş'in bağırışını duydum.

"Dikkat et!" Elini kestiğim sırada bana doğru gelen bir bıçak olduğunu gördüm. Wei'nin kestiğim elini alıp Wei'yi onlara doğru fırlattım.

Tam Ateş'e sesleneceğim sırada gördüğüm görüntüyle durdum. Biri Ateş'in karnına katana geçirmişti.

Acı bir çığlık atarak onlara doğru koştum. Bir elimde Wei'nin elini tutarken katanamı onlara savurdum. Ateş'i kendime çektim. Acıyla karnını tutuyordu, kanaması çoktu.

"Ben iyiyim," dedi nefes nefese ama iyi olmadığını görüyordum.

"Sikeyim!" Onu kendime yasladım ve kapıya doğru koştum. Tam bu sırada kapı açıldı, Pusat ve Tarık bize bakarken arkamızdan koca bir ordu geliyordu.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye bağırdı Tarık.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Pusat da ama Ateş'in bedenine destek olmaya çalışırken en fazla bu kadar koşabiliyordum.

Arkada koşturan Çin ordusuyla aramızdaki mesafe çok az kalmıştı, neredeyse bize yetişeceklerdi. Son anda Ateş de destek olmaya çalıştı, daha hızlı koşmaya başladı ama bu hareketin ona daha çok kan kaybettireceğini biliyordum.

Son anda kendimizi kapının dışına attık, Tarık ve Pusat'sa kapının sürgülerini çektiler. Bir tanesi kafasını araya sıkıştırdığında Pusat onun kafasına sağlam bir tekme geçirdi ki Pusat'ın da tekmeleri meşhurdu, iyi bilirdim. Pusat'ın tekme attığı geriye giderken Tarık ve Pusat can havliyle kapıyı kapatıp bize döndüler.

"Ateş yaralı." Bir yandan konuşup bir yandan da eteğimin bir kısmını söküyordum.

"Ben iyiyim," dedi ama ona attığım bakışla sustu. Kestiğim parçayı karnına sıkıca sarıp düğüm attım.

"Buradan hemen çıkmamız gerek." Sözlerimle Tarık önden koşarken Pusat da Ateş'in kolunu omzuna atarak ona destek oldu. Uzun merdiveni hızla çıktık, araba hazırdı. Hızlıca arabaya geçtiğimizde bir süre peşimizden geleceklerini biliyordum.

"Doktor bulmamız lazım!" dedim hemen Ateş'in durumunu kontrol ederken. Başını bacaklarıma yasladım, bir elimle de yarasına baskı yapıyordum.

"Ekipte doktor var yenge, otelde bizi bekliyor," dedi Yusuf sürücü koltuğundan bağırarak.

"İyiyim, sorun yok." Ateş beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Değilsin, boş yapma."

"İyiyim iyiyim." Yutkundu. "Benden nefret etmiyorsun değil mi?"

"Etmiyorum Ateş. Bazen ne kadar gıcık olsan da seni bir kaşık suda boğmak istesem de senden nefret falan edemem ben."

"Çok kan kaybediyor," diyerek durum güncellemesi yaptı yine Pusat telaşlı şekilde.

Ateş gülümsedi. "Seni kırdığım için özür dilerim, sözlerimi yine tutamadığım için özür dilerim. Ben böyle bir adamım, benden nefret etsen bile haklısın."

"Biz ne badireler atlattık, bir bıçak yarasıyla sana hiçbir şey olmayacak Ateş!"

"Katana," diye düzeltti beni.

"Ne? Katana mı?" Tarık tiz şekilde çığlık atarak elini ağzına götürdü.

Ellerimde çok fazla kan olsa da Ateş'in kanı hepsini örtmüştü. Dudakları gittikçe beyazlarken sakin kalmak benim için zorlaşıyordu.

"Kızımızı kurtaracaksın, bundan şüphem yok."

"Konuşma, yorma kendini. Kızımızı birlikte kurtaracağız Ateş. Saçma salak konuşma, hatta hiç konuşma." Gözleri ağırlaşıyordu. "Yusuf, hızlı sür, başlayacağım süreceğin arabaya!"

"Senin anneliğinden hiçbir zaman şüphe etmedim, her işte olduğun gibi annelikte de mükemmelsin, Aşkın. Ve şu dakika ölsem bile..." Konuşmaya devam etmesine müsaade etmedim.

"Ne ölmesi Ateş? Sikeceğim dilinin bağını." Sözlerimle güldü.

"Şu dakika ölsem bile dünyanın en mutlu adamı olarak öleceğim, sen bana hayalini kurduğum her şeyi yaşattın, Aşkın. Teşekkür ederim."

"Kim der Ateş Alanguva'nın en büyük hayali *evli mutlu çocuklu, he bir de adalı olmak* diye."

Yine güldü ama artık gözlerini açık tutamıyordu.

"Ateşli dudakların,

Gamzeli yanakların...

O gün ki gördüm seni,

Yaktın ah yaktın beni...*"

Bana şarkı söylüyordu. Yıllar önce, onun kucağında yaralı şekilde aynı böyle yatarken ona söylediğim şarkıyı.

"Ateş, yalvarırım sus artık. Gücünü tüketme."

"Kızımız sana emanet." Gözleri kapandı.

Bağırmamak için dudaklarımı mühürledim. Ona sıkıca sarıldım.

"Doktorlar hazır," dedi Pusat beni sakinleştirmeye çalışarak ama kendisi de sakin değildi. "Onu kurtaracağız, Ahu'yu da kurtaracağız."

Başımı kaldırdım, Ateş'in elini daha sıkı tuttum. "Elbette kurtaracağız Pusat."

Çünkü biz Ateş ve Ateşpare'yiz. Biz tüm zorlukların, tüm düşmanların üstesinden geliriz. Biz sadece birbirimize yeniliriz.

Biz birbirimizin hem en büyük gücü hem de zayıflığıyız.

Biz artık sadece Ateş ve Ateşpare değiliz. Biz tüm eksi ve artılarımızla bir efsanenin en büyük destanıyız.

* "Fikrimin İnce Gülü" şarkısı. -ed.n.

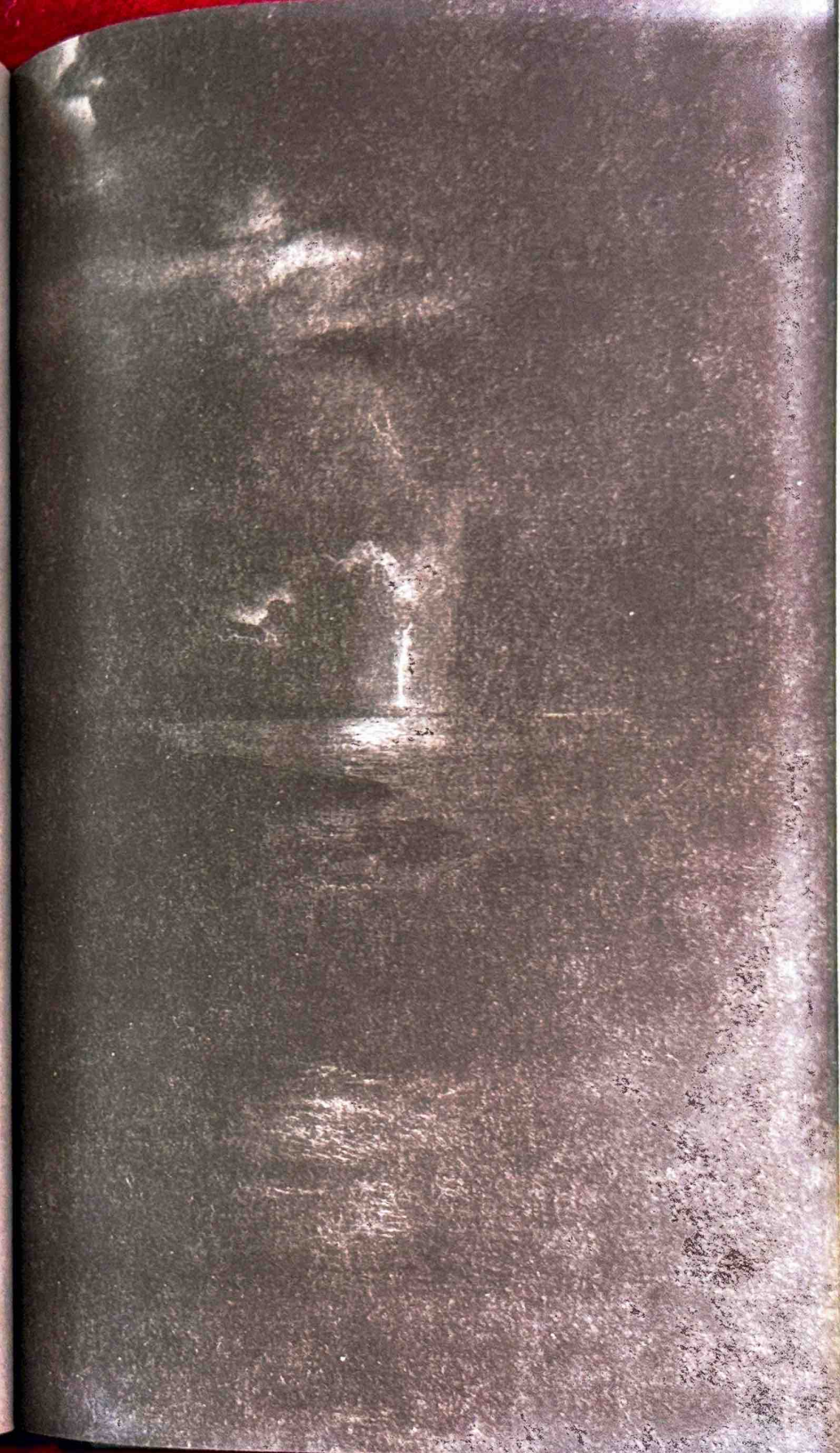

8. BÖLÜM

SON YÜZLEŞME

Kan içindeydim, ben kan içinde olmaya alışkındım. Kanın kokusuna, yapışkan dokusuna ve hatta tadına da.

Ama ben sevdiklerimin kanına asla alışamayacaktım. Onu hastaneye götürmek istesem de bunu yapmamın bizi ifşa edebileceğini bildiğim için yapamamıştım. İki tane doktor yaralarını dikmiş ve kan vermişlerdi. Kendine gelmesi zaman alacaktı.

Normalde yapmayacağım bir şey yapmış, bir şantaja boyun eğmiştim. Çünkü kızımın hayatı her şeyden daha önemliydi. Yine göğüslerim süt doluyordu, sağmak zorundaydım. Burnumu çekerek gözlerimi havaya diktim. Kokusu burnumda tütüyordu.

Aç mıydı?

Uyuyabiliyor muydu?

Ona zarar veriyorlar mıydı?

Daha minicikti, hiçbir şeyin farkında değildi ki.

Madem dertleri benimleydi, benimle uğraşsalardı. Küçücük kızıma dokunmasalardı. Ona elini süren herkesi acı içinde öldürecektim. Dudaklarım arasından acı bir inleme çıktı.

"Ateş bugün uyanmaz gibi," dedi Pusat sıkıntıyla.

"Sigaran var mı?" Sorumla bir süre yüzüme baktı. "Şu an emziremiyorum Pusat!"

Cebinden dolu paketini çıkardı, bir tanesini bana uzattı.

"Yine işler boka sardı," dedi Pusat yanıma yorgunca otururak.

Sigarayı yaktım, derin bir nefes çektim içime. Uzun zamandan sonra tadı kötü gelse de dumanı içime çekmek iyi hissettirmişti.

"Evlenip, çocuk yapıp adaya taşınınca tüm dertler bitmiyormuş demek ki." Burnumu çektim.

"Hepimiz mezara girene kadar aksiyon devam edecek desene. Bir rahat yok bize, amına koyayım!" Bıkmış şekilde gömleğinin yakalarını silkeledi. "Ateş'im de yaralandı zaten yine."

"Ateş'in?" Sorumla yandan bir bakış attı.

"Şu an yeterince sorunumuz var, senin kıskançlıkları çekemeyiz. Ateş uyanmazsa onu hastaneye götürmeliyiz."

"Uyanacak Pusat, rahat ol." Sözlerimle dudaklarından histerik bir gülüş çıktı.

"Biz bu sahneyi daha kaç kez yaşayacağız lan?" Cevap veremedim çünkü birileri sürekli hayatımızı mahvetmek için elinden geleni yapıyordu.

"Ben Ahu'yu bulmaya gideceğim, sen Ateş'in başında kal."

"Ne? Nereye gideceksin?" Telaşla kaşları çatıldı. "Aşkın, olmaz. Tek olamazsın, bırak yardım edeyim. Zaten doğum yapalı daha iki ay oldu."

"Sadece saatler önce neler yaptığımı görsen sikseler böyle konuşamazdın. Bak dokuz ay hamile gezen benim, doğum yapan benim, lohusalıktan yeni çıkan benim, bıçaklanan Ateş. Neymiş, katana kullanmayı bilmiyormuş." Pusat boş boş suratıma baktı.

"Katana mı?"

"He katana."

"Sen niye biliyorsun ki katana kullanmayı? Ne tür bir insan katana kullanmayı bilir ki zaten, amına koyayım! Nesin sen? Ninja mısın?"

"Seri katil bilir. Kaptan zamanında onu da öğretmişti. Ben de salağım, bu herif bana niye katana kullanmayı öğretiyor dememiştim. Gerçi reflekslerimi geliştirmek için diyordu o zaman ama o neden biliyor, onu hiç bilmiyorum. Herif deniz subayı değil, iki ayaklı suç makinesi." Sigaramı şimdiden yarılamıştım. "Kızımı kurtarmam gerek, ben hâlâ oturmuş burada seninle çene çalıyorum. Böyle de tatlı dilli bir pezevenksin."

"İki dakika soluklan, daha yeni çıktın katliamdan. Ayrıca ben neden durduk yere pezevenk oldum şimdi?"

"Canım öyle istedi. Sen Ateş'e sahip çık, yanına kimseyi yaklaştırma. Ben Bo'yu ziyaret edeceğim."

"Bo mu? Bo kim?"

"Chen Bo. Kızımın kaçırılmasında parmağı var. Beni bu iş için o tutmuş."

"Chen Bo dedin ya, hemen tanıdım zaten. Hem nereden biliyorsun ki onun kaçırdığını?"

"Bilirim ben, zekiyim bir kere." Bana boş boş bakınca sigaramın son dumanlarını da içime çektim. "Wei'nin en büyük düşmanlarından, güçlü bir rakibi, ayrıca açıkyüreklilikle yaptığını itiraf etti."

"Ne? Nasıl yani?"

"Kızımın kaçırılmasına yardım etmiş çünkü başka türlü bu işi kabul etmezdim. Şimdi Bo'ya gidecek ve kime yardım ettiğini öğreneceğim. Senden istediğim şeyleri hazırladın mı?"

Pusat sıkıntıyla ellerini saçları arasından geçirdi. "Hazırladım ama bunu tek başına yapmanı istemiyorum."

"Siz Ateş'in yanında olun, bu arada zaten ayak bağından başka bir şey de değilsiniz. Ben tek başıma yeterince büyük bir orduyum."

"Anlamıyorum, nasıl oldu da hiç vakit kaybetmeden eski gücüne kavuşabildin?"

"Ben V'yim Pusat, bu benim DNA'larıma işlenmiş. Değil bir çocuk doğurmak, bin çocuk da doğursam, yetmiş yaşıma da gelmiş olsam yine o benim damarlarımda geziyor olacak."

V vazgeçtiğinde bile, artık savaşmaya değer bir şey görmediğinde bile kazanırdı. Bu kibir değildi, bu tanımaktı.

"Of yeter! Biz ne güzel adaya yerleşecektik. Sizin çocuklara kardeşler yapacaktık Bahar'ımla. Daha düne kadar doğum günümde bunları planlıyordum, şimdi geldiğimiz hale bak." Ateş ona anlatmamıştı, hâlâ bilmiyordu.

Yüzüne baka baka yalan söylediğim çok fazla insan olmuştu, bedelleri çok ağır, sonuçları telafi edilemezdi. "Pusat, Bahar'ın çocuk sahibi olması zor."

Şok içinde kafasını bana çevirdi. "Ne demek bu?"

"Tam olarak ben de bilmiyorum ama Bahar ağır ameliyatlar geçirdi. Bunu senden önce onun öğrenmesi gerekiyordu. Artık gitmem gerek, kızım olmadan biraz daha nefes alırsam tüm dünyayı yakmak zorunda kalacağım. Ateş sana emanet." Oturduğum koltuktan kalkıp salonun köşesinde duran poşeti aldım. Pusat'ı şok içinde oturduğu yerde bırakıp banyoya geçtim. Yüzüme hızlıca su çarpıp üstümdeki elbise ve topuklulardan kurtuldum. Kafamdaki peruğu da çıkardım. Yüzümdeki kan

kuruduğu için su yüzümü temizlemeye yetmemişti ama ovuşturarak vakit kaybetmedim.

Göğsümdeki sızı artarken güç bulmak için tezgâha tutundum. Göğsümü hafifçe sıktığımda göğüslerimdeki süt boşaldı. Daha fazla kendimi tutamadım. Gözyaşları yüzümü kaplarken göğsümü sıkmaya devam ettim. Acı bir hıçkırık çıktı dudaklarımdan, gözyaşlarım bu hıçkırığı takip etti.

Anneliğin nasıl bir şey olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştım. Her şeyin önceliği oydu ama o şu an yoktu. Kimse bu kadar zor olacağını söylememişti. Henüz hiçbir şeyi kavrayamayacak kadar küçüktü. Ben onu tutarken bile canını yakarım diye korkuyordum, onlar kızımı alıp dünyanın öbür ucuna götürmüşlerdi.

Gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Ahu'm için güçlü kalmalıydım. Gözyaşlarımı elimin teriyle sildiğimde tenime sadece gözyaşı değil, yüzümdeki kurumuş kanın bir kısmı da bulaşmıştı.

Bu sırada aynadaki yansımamla göz göze geldim.

Kazanmak için bir canavara dönüşmem gerekiyorsa hiçbir zaman geri adım atmamıştım. Sevdiklerimi korumak için her şeyi bu savaşta mübah kılacaktım.

Deri tayt ve fermuarlı badiyi giyindim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp spor ayakkabıları ayağıma geçirdim. Gecenin geri kalanı için hazırdım.

Son olarak kafama kırmızı ateş detayları olan kaskı geçirdim. Daireden çıkıp otoparka indiğimde Pusat'tan istediğim motor karşımdaydı. Kaskımdaki ateş motifinin aynısı motorda da vardı.

Motora bindim ve otoparktan çıktım. Bo'nun malikânesi buraya bir buçuk saat uzaklıktaydı ama motorla daha hızlı gidebilirdim.

Hong Kong'un renkli caddelerinden uzaklaştıkça her geçen dakikayla daha da öfkeli şekilde sürüyordum. Kızımı benden kaçıranları, kocamın yine komada yatmasına sebep olanları hatırladıkça içimde artan kasırgayla büyük bir tehlikeye dönüşüyordum.

Bo'nun malikânesi ormanın ortasında, dağların arasındaydı. Malikâneden çok inzivaya çekilen keşişlerin kaldığı bir tapınağa benziyordu. Her tarafı devasa merdivenlerle çeviriliydi, büyük bir kaleyi andırıyordu.

Motorumdan indim, seri atış yapan tüfeklerimi aldım. Tabancalarımı ve şarjörlerimi belimdeki kemere yerleştirdim. Kafamdaki kaskı çıkarıp motorun üstüne koydum. Kâküllerimi elimle düzelttim ve merdivenlere yürüdüm.

İki tane Çinli önümü kesmek için bir adım atacakları an ellerimi kaldırdım. Aynı anda ikisine de ateş ettim ve istifimi bozmadan merdivenleri çıkmaya başladım.

Silah seslerini duyan diğer korumalar da merdivenlerden inmeye başlamıştı ki daha bana yaklaşamadan onlara da sıktım. İçimdeki öfke o kadar büyüktü ki başımı merdivenlerden kaldırmadan ifadesiz yüzümle yürüyordum.

Yüzlerce merdiven çıktıktan sonra karşımda gördüğüm büyük kırmızı kapıyla durdum. Burasının sadece konumu değil, her tarafı bir tapınak gibiydi. Kapıda yan yana dizilmiş altı kişi vardı, silahlarını bana doğrultmuşlardı.

Tam elimi kaldıracağım sırada içlerinden biri İngilizce konuştu. "Efendimiz sizi bekliyor." Silahı indirdim. Çinliler cidden tuhaf insanlardı.

Metrelerce yüksek ve geniş olan kapıyı açmak için iki kişi sağa, iki kişi sola geçti. Biri ortalarında durup bana bakıyordu, bu İngilizce konuşandı. Kapı açıldığında içeri adımımı attım. Uzun koridordan ilerlerken etrafı inceledim. Her tarafa Asya kültürüne özgü motifler vardı ve evin içindeki insanlar normal kıyafetler içinde değildi. Turuncu, tek omuzlu kıyafetler giyiniyorlardı. Saçlarını da kazıtmışlardı.

Burası cidden bir tapınaktı ve içeride keşişler vardı!

Geniş bir salona girdiğimde Bo'yu gördüm. Davetteki takım elbiseli görüntüsünün aksine şu an üstünde olan beyaz elbiseyle fazlasıyla geleneksel görünüyordu.

Kollarını iki yana açtı. "Onur konuğumuz geldiler! Hoş geldin V."

"Buraya ziyaretine değil, seni öldürmeye geldim Bo."

"Beni öldürürsen kızına ulaşman zor olur. Bu gece mükemmel bir iş çıkardın, sana minnettarım." Ciddi miydi yoksa benimle taşak mı geçiyordu, emin değildim.

Gözlerim kısıldı. Ona doğru birkaç adım attım, etrafımda beni durdurmaya çalışan kimse yoktu. Tam Bo'nun oturduğu, tahta benzeyen koltuğun karşısında durdum.

"Kızım nerede Bo? Bu soruyu sana bir kez daha sormayacağım. Bu soruyu sana bir kez daha sormak zorunda kalırsam, seni öldürmeden bir hafta boyunca işkenceyle azap çektirmenin yollarını bulacağım. Biliyorsun, ben oldukça yetenekliyim bu konuda." Sözlerim onu korkutmuyordu, üstünde tuhaf bir rahatlık vardı. Bu durum benim sinirlerimi daha da bozuyordu.

Elini açtı ve sağ tarafına uzattı, turuncu giysili kel bir keşiş ona telefon uzattı. Bo telefonu eline alarak bana uzattı.

Sadece iki adımda ona ulaştım ve telefonu elinden çekip aldım. Önce karşı tarafın konuşmasını bekledim. Sadece nefes sesi vardı ama bu ses normal gelmiyordu. Daha önce de yaptıkları gibi sesi kalınlaştırmışlardı.

"Beni şaşırtmadın, tebrik ederim," dedi karşıdaki kalınlaştırılmış ses. Bo tepkilerimi dikkatle inceliyordu.

"Kızım nerede?"

"Kızın evinde." *Evim.* Bu evin adada olmadığına emindim. "Aynı sana benziyor V, çok güzel bir kız olacak. Umarım huyu sana çekmez."

Kalp atışlarım hızlandı, hissettiğim öfkeyle telefonu daha sıkı tuttum. Ses kalınlaştırılmıştı ama arkadan boğuk farklı sesler geliyordu. Bu sesler dalga ve rüzgâr seslerine benziyordu.

"Önce Bo'yu, sonra seni öldüreceğim."

"Bo'yu öldürürsen kızını bulamayabilirsin," dedi ama artık konuşmasının bir önemi yoktu.

"Bulacağım." Daha fazla konuşmama gerek yoktu. Telefonu kapatmamla bacağımdaki kemerden silahımı çıkarmam bir oldu. Namlumu Bo'ya doğrulttum.

Turuncu giysili keşişler, kıyafetlerinin içinden silah çıkardılar. Bana doğrulttuklarında sırıttım.

"Bu silahlar sizin tapınağa mı özel?"

"Beni öldürürsen buradan sağ çıkamaz ve kızına da asla kavuşamazsın," dedi Bo kendinden emin şekilde.

Dilimi iki kez damağıma çarptım, başımı ağır ağır iki yana salladım. "Sen asla yapmaman gereken bir şeyi yaptın Bo. Benim kızıma dokunma cüreti gösterdin. Önce seni, sonra buradaki herkesi öldüreceğim ama bununla yetinmeyeceğim. Kızımı kaçırırken o gün kimleri gönderdiysen, hepsinin derisini yüzeceğim." Artık eskisi kadar kendinden emin değildi.

Tam konuşacağı sırada, ona doğrultmadığım diğer silahı ateşledim. Silahı yan tutarak beni hedef alanların hepsine hızlı hızlı sıktım. Omzumdan vurulduğumda hepsini etkisiz hale getirmiştim.

Bo'ya doğrulttuğum namlu yerinden milim bile oynamamıştı. Bo'nun gözlerinde ilk defa korku vardı. Birkaç adımda dibinde durup silahımı şakaklarına yasladım.

"Kızına zarar vermedim V!"

"Seni sağ ve iyi şekilde bırakırsam ne olur biliyor musun Bo? Hayatta olduğum söylentisi etrafta dolanırken bir de kızımın sağlıklı olduğu söylentisi çıkmaya başlar. Ve derler ki *V'nin en büyük zaafı kızı*. Kızımı kaçırarak bana senin gibi şantaj yapmaya çalışan çok fazla haysiyetsiz olur. Ayrıca bırak kızıma zarar vermeyi, onun saçının bir teline dokunanı bu dünya üzerinde barındırmam. Yani Bo, sen ne kadar düzgün, onurlu ve dürüst bir adam olduğunu düşünsen de vadeni doldurdun."

"Beni öldürürsen kızının yerini asla bulamazsın." Silahımı şakaklarından indirdim. Oturduğu yerden kalkacakken omzuna elimi sertçe bastırarak onu geri oturttum.

"Kızımın yerini artık biliyorum Bo, sana ihtiyacım kalmadı." Sözlerim bittiği an bacağımdaki kemerden uzun bıçağımı çıkarıp çenesinin sol tarafına sapladığımda acıyla bağırdı ama daha çeyreğini bile sokmamıştım. Sağ tarafımdaki bıçağı da çıkardım. Bu bıçağı da çenesinin sağ tarafına sapladım. Artık konuşmak istese de konuşamıyordu.

"Sana daha acı verici şeyler uygulardım ama dua et kızımı çok özledim. V'yi tehdit etmek aptallık, V'yi karşına almak aptallık ama en büyük aptallık ne biliyor musun Bo? Beni sevdiklerimle tehdit etmek çünkü bu benim tüm korkunç yanımı ortaya çıkarır." İç çektim. "İmzamı sana biraz değişik bırakacağım." Bıçakların ikisini de aynı anda yukarı çektim.

Çenesinden giren bıçaklar kel kafasının üstünden çapraz şekilde çıkarken bıçakların sapları çenesinin altında durdu. Gözleri açık kalmıştı.

Başına geçirilmiş iki bıçak, kel kafasının üstünde keskin bir V harfi oluşturuyordu.

Bu ilk cinayetim değildi, belli ki son cinayetim de olmayacaktı. Bu benim suçum değildi, en azından bu sefer değildi. Gelecek sefer ne olurdu bilmiyordum ama kendimi yine bir şekilde bir cinayetin ortasında bulacağımı biliyordum.

Sanırım artık kabullenmem gereken bir şey vardı: Yeterince güçlü bir silahsan artık kullanılmayacak hale gelene kadar savaşmak zorundaydın.

Kanlı bıçağın üstünden damlayan kanlar elime dökülüyordu. Elimi çenesinden çektim. Bedeni hemen geri düşmedi. Bıçağın üstündeki kanı, işaretparmağımla hafifçe sildim. Bo'nun bedeni yavaşça geriye doğru düştü, tahta benzeyen koltuğuna yaslandı.

"Bak Bo, sana taç yaptım." Derin bir nefes aldım. "Ama üzgünüm, benim oynadığım oyunda tek taç bana ait olur."

Bir iki adım geriledim, karşımdaki manzarayı seyrettim. Üstümdeki kurumuş kana taze kan da eklenmişti. Her taraf kan gölüydü. Bu benim içimdeki öfkenin dışavurumu değildi, eğer öyle olsaydı sadece bu tapınak değil, bu şehir kanlar içinde kalırdı.

Ona arkamı döndüm ve tapınaktan çıktım. Hayatta olanlar vardı ama bana yanaşmaya cesaret edememişlerdi. Ben de onlara dokunmadım.

Bo beni bulabildiyse, Bo hayatta olduğumu öğrenip bir de kızım olduğunu öğrenebildiyse bu başkalarının da öğrenebileceğini gösteriyordu. Wei ve Bo'ya bilerek imzalarımı bırakmıştım. Beni kiralamaya çalışana da öldürmeye çalışana da kaçmaya çalışana da ne hale geleceklerini göstermiştim.

Yaşadığımdan şüphelenebilirler ve bana ulaşma cüretini gösterebilirlerdi ama hâlâ aynı kişi olduğumu bileceklerdi. Aklı olan uzakta kalırdı, aklı olmayansa kurbanım olmaya mahkûmdu.

Tapınağın merdivenlerini inip motoruma ulaştım. Kaskımı tekrar kafama geçirdim. Önce omzumdaki şu kurşundan kurtulmam gerekiyordu.

Sonra da kızımı almaya gidecektim.

Evime.

Türkiye'ye.

Otele vardığımda Ateş hâlâ kendine gelmemişti. Pusat onun sayıklayıp durduğunu söylemişti. Kolumdaki kurşunu çıkarmışlar ve yaramı dikmişlerdi. Tarık isteğim üzerine sahte bir kimlik ayarlamaya gitmişti.

Dirseklerimi dizlerime yaslamış, sabırsızla bekliyordum. Beklediğim tek şey kimliğin hazır olması değildi, sabra da ihtiyacım vardı. Kızıma ulaşabilene kadar sabırlı olmalıydım, dayanmalıydım.

"Aşkın... Aşkın... Kızım..." Ateş'in acı inlemeleri arasından çıkan kelimeleri duyduğumda başımı aniden yerden kaldırdım. "Aşkın..." Oturduğum yerden kalktım. Ona ne kadar sinirlensem de bazen canımı ne kadar yaksa da yine ona kıyamıyordum. "Kızım..." Kapalı gözlerinden yaşlar süzüldü.

Yanına oturdum, elini tuttum. "Kızımızı alıp geleceğim, o zamana kadar kendine gelsen iyi olur, Alanguva." Eğilip yanağına yumuşak bir öpücük bıraktım.

"Aşkın." Yine sayıklıyor sandım ama bu sefer gözleri açılmaya başlamıştı.

"Buradayım." Alnına yapışan saçlarını elimle geriye doğru ittirdim.

"Kızımız..."

"Birazdan onu almaya gideceğim. Korkma, o iyi. Ona alıp bize getireceğim. Evimize döneceğiz." Bana cevap vermeye çalışıyordu ama gözlerini açık tutmakta bile zorlanıyordu. "Kimse benim aileme zarar veremez, o yüzden en kısa sürede toparlansan iyi olur. Adaya geçtiğimde sen de kendine gelmiş ve dönmüş ol." Eğildim ve bu sefer sıcak dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Hiç de hak etmiyorsun ama neyse yaralısın, üstüne gitmeyeceğim."

"Ahu, Ahu iyi mi?" Kurabildiği en uzun cümle bu olmuştu.

"İyi, endişelenme."

Yine gözleri kapanırken yanından kalktım. Odadan çıktığımda Tarık'la yüz yüze geldim. "Kimlik ve pasaport hazır, dönüşte Ahu da olacak ya, onunkileri de hazırlattım."

Elindeki belgeleri alıp kısa bir an kontrol ettim. Cebime atıp yürürken Tarık da peşimden gelmeye başladı. Durdum, omzumun üstünden ona baktım. "Sen hayırdır?"

"Ben de geleceğim."

"Hayır, sen hiçbir yere gelmiyorsun."

Onu dinlemeden koridorda yürürken Tarık konuşmaya devam etti. "Aşkın! Ya yakalanırsan? Ya kimliğin ortaya çıkarsa? Hani hiç olanak vermiyorsun, kendine o kadar güveniyorsun ya! Bir ihtimal bile olsa, bu bir tuzaksa ve yakalansan seni içeri tıkar, Ahu'yu da yetimhaneye atarlar. Ahu'nun yaşadığı öğrenilirse biz ona yetişene kadar sizin düşmanlarınız ona çoktan ulaşır." Tarık'ın sözleriyle sinirle ona döndüm.

"Ben kızımı da kendimi de korurum Tarık, yanımda kimseyi istemiyorsam bir sebebi vardır. Kızım, kibrimin kurbanı olamayacak kadar değerli, kızım bir ihtimal bile bırakamayacağım kadar önemli. Sen hâlâ beni kibrine yenik düşen, Kaptan'ın kuklası olan Aşkın olarak görüyorsan yanılıyorsun. Çok yardım etmek istiyorsan, git ve yıllarca seni uzaktan izleyip azap çeken abine yardım et." Gözlerinde oluşan pişmanlıkla açıklama yapmak için dudaklarını araladı ama ona müsaade etmedim.

Arkamı döndüm ve ondan uzaklaştım. Daha fazla zaman kaybedecek sabrım kalmamıştı. Kızımı çok özlemiştim ve daha çok küçük olsa da o da beni, evini özlemişti.

O hiçbir zaman benim gibi kimsesiz olmayacaktı, güçlü olmasına gerek kalmayacaktı, o sadece mutlu olacaktı.

Ne Pusat'ı ne de Tarık'ı yanıma almıştım. Gerçi Pusat'ın dayanamayarak peşimden birilerini göndereceğine emindim.

Kılık değiştirmiş, tarifeli bir uçakla Türkiye'ye geçmiştim. On iki saat süren yol boyunca Ateş'in uyanıp nasıl kudurduğunu tahmin edebiliyordum. Benimse tek düşünebildiğim şey kızımdı, ona kavuşmaktı.

Uçak Türkiye'ye indiği an içimi dolduran duygularla dik durmak zordu. Havalimanın çıkışında, tam taksilerin olduğu yere gidecekken beni bekleyen tanıdık bir yüz gördüm.

Ayberk, siyah bir minibüse yaslanmış bana bakıyordu. Onu görebilmem için elini kaldırmıştı. Tarık'a ne kadar tek olacağımı söylesem de bırakamamıştı demek.

Ayberk'in yanına ulaştığım an minibüsün kapısını açtı ve peşimden arabaya bindi. "Selamlar," dedi karşıma geçip otururken. "Hani siz mutlu sona falan kavuşmuştunuz? Siz gideli altı ay olmadı."

"Beni gördüğüne ne kadar da sevindin. Seni öldürme işini Ateş'e hiç bırakmamalıydım," dedim kısık gözlerimle.

"Ferda Türkiye'ye geleceğini söyledi, aksi bir duruma karşı Murat da Selin de havalimanındaydı. Hatta şimdi de bizi takip ediyorlar."

"Böyle daha çok dikkat çekiyoruz," dedim ve siyah güneş gözlüğümü çıkardım. "Tarık senin Ferda'nın yanında çalışmana kudurmuyor mu?"

"Ferda Hanım'ın sadece güvenliğinden sorumluyum." O konuşurken ben filmli camdan dışarı baktım.

Özlemiştim, ülkemi özlemiştim.

Sokaklarında yürümeyi, boğazında oturmayı, kargaşasında koşuşturmayı, geceleri kötüleri öldürmeyi...

Ama en çok da buradayken sahip olduklarımı özlemiştim, aslında ben ablamı özlemiştim.

"Çelik'in başı feci dertte diyorlar," dedi Ayberk.

"Kafasına estiğinde haber veriyor."

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Ayberk merakla.

"Rıhtıma, rıhtıma götür beni." Şaşkınlıkla yerinden doğruldu ama cevap vermedi, sadece başını olumlu anlamda salladı.

Türkiye'ye baktım, kalbimdeki ağrı artarken gözlerimi yumdum. Dünyanın öbür ucunda koca bir adam bile olsa, benim evim burasıydı.

İşte buradaydım.

Rıhtımda.

Büyüyüşüme, mutluluklarıma, acılarıma, kayıplarıma, her şeyime tanık olan o tanıdık yerdeydim. Göğsümdeki ağrı giderek artarken adımlarım ağırlaşmıştı.

Evin yanında geçerken gözlerim bahçedeki masaya takıldı. Diğerleri arada geliyorlardı. O masada ne gündüzler vardı, o masada ne geceler vardı. Gözümün önünden hepsi tek tek geçti.

Bahar'ın görmeyen gözleriyle etrafta dolanması, Deniz'in Naz'a abi ayağı çekerek yürümeleri, Tarık'ın boş yapmaları, Kaptan'ın bilmiş bilmiş konuşmaları...

Naz'ın hazırladığı kahvaltılar, Kaptan'ın önderliğinde kurduğumuz rakı masaları...

Ablamın saçımı okşayışları...

Şimdi hepsi birer anıydı.

Büyümüştük.

Evin yanından geçtim ve gözlerimi iskeleye diktim. İskelede bir tekne duruyordu. O tekne de diğer her şey gibi tanıdıktı.

Tekneden çıkan, o eski bereli yaşlı adam da tanıdıktı. Kucağında battaniyeye sarılı biri vardı, benim kızım...

Durdum.

Kaptan, karşımdaydı.

Cüneyt Keskin...

Kucağında kızımı tutuyordu, Ahu'm...

Hayır, bana yaptıklarını bir daha yapamayacaktı. O kollarındaki suçsuz canı bir suç makinesine dönüştüremeyecekti. O bundan sonra kimsenin benliğini çalamayacaktı.

Tekrar hareketlendim, Kaptan'a doğru koştum.

Ona bir adım kala durdum, Ahu kucağındaydı ama ağlamıyordu, oldukça sakindi. Zaten Kaptan hiçbir zaman tehlike gibi hissettirmezdi, o yüzdendi ya zaten her şey.

Kollarını bana doğru uzattı, Ahu'yu ondan çekip aldım ve kızımın güzel yüzüne baktım.

Kısık gözleriyle bana baktı, ilk üç saniye sadece yüzüme baktı. Dördüncü saniyede çenesi titremeye, beşinci saniyede çığlık atarak ağlamaya başladı.

Onun ağlamasıyla ben de onun gibi ağlamaya başladım. Onu göğsüme yasladım, sıkıca sarıldım. Kokusunu içime çektim. "Geçti kızım, anne geldi. Annen seni asla bırakmaz, annen seni her zaman kurtarır." Hem ağlıyor hem de Ahu'yla konuşmaya çalışıyordum.

Ahu'nun ağlama krizi sakinleşene kadar aynı şekilde ben de sakinleşmeye çalışıyordum. Kaptan durmuş, bizi izliyordu.

Değişmişti, biraz daha yaşlanmış, biraz daha çökmüştü.

"Kılına zarar gelmedi, karnı tok, altı temiz," dedi beni rahatlatmak istermiş gibi.

Ahu'yu göğsüme bastırmaya devam ettim. O teknesinde hep oturduğu yere oturdu, ben de hep oturduğum yere, onun yanına oturdum.

"Nasıl anladın ben olduğumu?" dedi bana yandan bir bakış atarak.

"Çünkü ben senin eserinim, İhtiyar, unuttun mu? İlk aramanda anladım ama emin olamadım, ikincisinde emindim. Kaptan son bir oyun istemiş."

"Evet, son bir oyun."

"Kızımı bu pis oyunlarına alet etmek tam da sana yakışan bir hareket, İhtiyar."

"Başka bir yolu olur muydu ki?" dedi o sakin sesiyle.

Ondan nefret ediyordum, bana yaptığı her şey için ondan nefret ediyordum ama bir yanım vardı... Kimsesiz kalmışken onu babası yerine koyup tüm hayatı boyunca ondan onay almaya çalışarak büyümüş bir kız çocuğu vardı. O çocuk onu her şeye rağmen hâlâ seviyordu.

"Nasıl hayatta kaldığımı sorgulamayacak mısın?"

"Zaten öldüğüne hiçbir zaman inanmamıştım ki," dedim sakinliğim devam ederken.

Üstümde ürkütücü bir sakinlik vardı, bu sakinliğin ne kadar yıkıcı sonuçları olabileceğini de ikimiz de biliyorduk.

Aramızda sessizlik oluştuğunda üç yıl öncesine döndüm. Dalga sesleri, hafifçe sallanan tekne, başımızda uçuşan martılar, hepsi aynıydı. Tek değişen şey zaman ve kollarım arasındaki kızımdı.

"Bak, yanıldın Kaptan. Ben anne oldum, çok güzel bir kızım oldu. Bak İhtiyar, ben normal bir insan gibi yaşamayı başardım."

"O halde burada işin ne, evlat?" Evlat. Ben onun her şeyi olmuştum ama ben onun sadece bir şeyi olmak istemiştim. Evladı. Asla olamamıştım ama bana her evlat dediğinde ona kanmıştım.

"Senin bok yemelerin, illa dünyamı zindana çevirecek bir şey bulacaksın ya."

"Bunu yapmaya mecburdum. Wei korkunç bir adam, başa geçtiği an Uygur Türklerine yapılan zulüm artacaktı, bir soykırım yaşanacaktı. Binlerce insanın hayatını kurtardın. Aferin evlat, beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadın."

"Şu an hayal kırıklığına uğramadın mı? Sen benim asla mutlu olmamı istemedin, sen benim asla normal bir hayata sahip olmamı istemedin."

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Hayır, istedim ama canavar olduğuna inanan bir kahraman olmanı daha çok istedim. Canavar olmadığını kanıtlamak için her gün daha büyük bir kahraman oldun. Bak işte şimdi, tarih kitaplarına sığmayacak bir namın var, sesi olduğun insanlar var." Beni yine manipüle mi ediyordu yoksa gerçekleri mi söylüyordu, bilmiyordum ama taze taze yaşayınca daha iyi anlıyordum. Ona neden her seferinde kanmayı seçtiğimi görüyordum.

"Bitti Kaptan."

"Bitseydi yanımda olmazdın, evlat. Sen biteceğini mi sanıyorsun? Sen öleceksin, aradan yıllar geçecek ama sen yine yaşıyor olacaksın. Sen asla bitmeyeceksin."

Ağzıma çok fazla söz geliyordu ama onu dinlemek istiyordum, onu son bir kez dinlemek istiyordum.

"Seni diğerlerinden hep farklı tuttum, sana hiçbir çocuğa yaptırılmayacak canilikler yaptırdım, senin hayatını çaldım. Ama değmedi mi evlat? Yaşadığın tüm o acılar buna değmedi mi? Sen binlerce masumun intikamını almadın mı?"

Değerdi.

Zaten ben de değeceğini düşündüğüm için Kaptan'ı tamamen suçlayamamıştım ya...

"Bu hayatta iki kişiden helallik istemeye yüzüm yok, etmeyin de zaten. Ama beni anlayın." Biri Çelik, diğeri bendim. Bana yaşattıkları ağırdı ama içimden bir ses Çelik'e daha beterlerini yaptığını söylüyordu. Ben en azından bir aileye sahiptim, o ise tamamen kimsesizdi.

"Bunları âşık olduğun kadını kaybettiğin için yapmadın mı? İntikam değil miydi amacın?"

"İlk başta öyle başladı, Firuze'nin aşkı böyle kuvvetli bir aşktı işte. Bak nelere kadir oldu." Firuze derken hâlâ aynı acı vardı gözlerinde, onca yıla rağmen.

"Sizi eğitmem gerekiyordu, sizi insanlıktan uzaklaştırmam gerekiyordu, sizi kamçılamam gerekiyordu. Bunun içinse bir ömrü feda etmeniz gerekiyordu."

"Kimse bize fedakârlık yapmayı isteyip istemediğimizi sormadı, İhtiyar. Buna karar veren de sendin."

Sessiz kaldı, Kaptan'ın belki de ilk defa söyleyecek sözü yoktu.

"Senin için mutluyum Aşkın, tüm bu karanlığın içinden sıyrılıp kendine bir aile kurman, yaşaman imkânsızdı ama sen yine imkânsızı başardın. Bu son görevdi, bitti. Seni eğitirken bile sana hayrandım. Görüyorum ki evlat, hayran kalacağım kadar da varmışsın. Sen tüm imkânsızlıkların içinde kendine bir imkân yarattın. Artık yaşama sırası Aşkın'da. Belki V hep seninle olacak ama sen V'yi böyle bir hayata çekebilecek kadar tutunmuşsun aslında yaşamaya. Bitti kızım, bundan sonra her şey bitti."

Ahu sakinleşse de ben sakinleşemiyordum.

İhtiyar kollarımdaki kızıma baktı. "Aynı sana benziyor, senin gibi çok güzel, zeki bir kız olacak. Sana yaşattıklarım için özür dilerim, kızının kaderi seninkine asla benzemeyecek çünkü senin gibi mükemmel bir annesi var." Kaptan bana böyle şeyler söylemezdi, bu sözlerinin yabancısıydım ama çok tanıdık bir tınısı vardı.

"Neredeydin bunca zaman? Neden kendini öldü gösterdin?"

"V'yle bağlantım çözülecekti, kendimi ortadan kaldırmam ve seninle son kez konuşmam, vedalaşmam gerekiyordu."

Sessiz kaldım.

Onunla oturmaya devam ettim.

Hava gündüz olmasına rağmen karanlıktı ve dakikalar geçtikçe daha da kararıyordu.

"Katil olmam kızıma iyi bir anne olamayacağım anlamına gelmiyor," dedim durup dururken ama buna onu mu yoksa kendimi mi inandırmaya çalıştığımı bilmiyordum.

"Sana taktığım prangalardan kurtulma vakti Aşkın, artık kendini gör. Sen en başından beri bir kahramandın." Bir gün Kaptan'ın bana bu sözleri söyleyeceğini söyleseler gülerdim, hem de epey gülerdim.

Bundan nefret ediyordum.

Bana yaptığı onca şeye rağmen, sadece iki sözüyle beni tamamlanmış hissettirmesinden nefret ediyordum.

Başımı onayla salladım. "Bu hikâyenin tek canavarı sendin," dediğimde bana karşı çıkamadı. "Ve bitti."

"Bitti evlat, ne yapacağını biliyorsun."

"Biliyorum." Burnumu çektim.

"Yaşa Aşkın, sev, hisset. Bu zamana kadar boğazında ukde kalarak yaptığın her şeyi bu sefer özgürce yap. Zihnindeki fısıldamamı sustur. Hadi şimdi, yapman gerekeni yap," dedi ve o kara gözleriyle gözlerime baktı.

Kalkmak istemiyordum, burada onunla konuşmaya devam etmek istiyordum. Ona sarılmak istiyordum, onu öldürmek istiyordum.

"Biliyorum," dedim tereddüt etmeden. "Hep Alanguvaları izledin mi? Denekleri bu şekilde mi öğrendin? Tarık senin kardeşinin oğlu değil mi? Çelik de öyle oluyor. Hadi bana acımadın, ona da mı acımadın? Hatta ona daha kötü bir hayat verdin. Madem Alanguvaları hep

izliyordun, o zaman neden kan bağın olan birine bu deneyin yapılmasına izin verdin?"

"Çelik'in annesini Alanguva tesislerine götüren bendim, yoksa ikisi de ölecekti."

Ona soracak çok şeyim vardı, aklımda çok fazla cevapsız kargaşa vardı. Ama biliyordum ki o cevaplarını verdiğinde bile onu anlayamayacaktım.

Kaptan.

Cüneyt Keskin işte böyle bir adamdı.

"Diğerleri? Senin asıl sevdiğin evlatların onlar değil mi? Onlarla vedalaşmayacak mısın?"

"Senden sakındığım hayatı onlara sundum ama görüyorsun ya, son nefesime kadar en değerlim hep sen olacaksın." Sözlerine karşılık vermedim, yine beni manipüle etmeye çalıştığına inanmaya çalışıyordum.

"Ahu üşüyecek, hadi evlat," dedi artık vakit kaybetmek istemiyormuş gibi.

Yine bir şeyler sorarak bu anı geciktirmek istiyordum ama sonuna geldiğimizi biliyordum.

Kızımı benden almıştı, kızımı benden aldığı an onu öldüreceğimi biliyordu. Ona ne kadar bağlı olursam olayım kızıma dokunduğu an onu artık yaşatmayacağımı biliyordu. Kızımın bana bir saniye bile olsa öldüğünü düşündürdüğü için ne olacağını biliyordu.

Zaten amacı da buydu. Bu yüzden Ahu'nun beşiğine kan bırakmıştı.

Ancak bu şekilde onu öldüreceğimi biliyordu.

"Beni gerçekten hiç sevdin mi?" Sorumla yüzünde acı bir gülümseme oluştu.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun ama yine de bana sorarak nefret etmeye çalışıyorsun. Seni gerçekten sevdiğimi söylersem yalan söylediğimi savunarak bana kinleneceksin. O zaman daha mı kolay olacak senin için?" Beni bu kadar tanımasından da nefret ediyordum. "Öyleyse söylüyorum, seni gerçekten çok sevdim. En çok seni sevdim. Sana acı vermek bana da acı verdi. Sana acı çektirerek kendimi cezalandırdım."

Derin bir nefes almaya çalıştım.

"Hadi evlat, bitir artık." Oturduğu yerden kalktı, hafif hafif sallanan teknenin üstünden iskeleye çıktı.

Son kez tekneye baktım, etrafıma baktım, en son da kızıma baktım. Oturduğum yerden kalktım ve Kaptan'ın karşısına geçtim.

"Senden nefret ediyorum ama sana hâlâ bağlı olan kendimden daha çok nefret ediyorum."

Gözlerini ağır ağır kapatıp açtı. "Biliyorum."

"Ablam senin yüzünden beni ölürken bile affetmedi!"

"Benim yüzümden değildi evlat, onu yalanlarla uyuttuğun içindi. Ama artık yalan yok. Artık gerçekten de ablanın istediği o hayattasın, Aylin seni affedecek Aşkın. Sen de o an bunu hissedeceksin, o gün her şey bitmiş olacak."

"Öldü o! Nasıl affedecek beni?"

"O öldü Aşkın. Ölü bir insanın seni affedip affetmediğini bilemezsin. Sen şimdi demişsindir, *ablam bana ölsem de affetmem dedi, öldü de affetmedi* diye. Ölüler ölüdür Aşkın. Sen, sendeki onun affetmesini bekleyeceksin ve o gün geldiğinde göreceksin." Yine başlamıştı kendi dilinde konuşmalarına, bunları bile özlemiştim. Hayır, bunları özleyen ben değildim. Hep ondan sevgi bekleyen o küçük çocuktu.

"Ama ben seni asla affetmeyeceğim! Asla."

"Benim senden af istemeye hiçbir zaman yüzüm olmadı ve öldüğümde, sendeki bende de olmayacak." Kaptan yine Kaptanlığını yapıyordu. "Hadi evlat, gitme vakti geldi."

"Senin bana reva gördüğün hayatı yaşamayacağım. Bu sefer mutlu olacağım, kan aramayacağım, ben ilk kez gerçekten yaşayacağım."

"Evet, aynen böyle evlat. Sana asla normal bir hayatının olamayacağını söylerken sadece seni kandırdım çünkü o hayatı arasaydın o zaman her şey yarım kalırdı. Sen kan aramayacaksın, en fazla adalet ararsın, o da kahramanlığının şanı. Kendini kızına yakıştıracaksın çünkü belki de sen bu dünyadaki tüm annelerden daha çok hak ettin bunu."

Ona son kez uzun uzun baktım. Çocukluğuma baktım. Bir zamanlar tek tutunabildiğim o çürük dala baktım.

Kollarım arasındaki Ahu'ya daha sıkı sarıldım.

Kaptan'dan tam on adım öteye gittim ve yüzümü ona döndüm. Elim belime gitti, belimdeki tabancayı çıkardım. Bu tabancayı Ayberk'ten almıştım.

Kaptan bana bakıyordu, hep olduğu gibi sakindi.

Silahımı kaldırdım ve namlumu ona doğrulttum. Emniyetini açtım. Ahu çok sessizdi, onun başını göğsüme yasladım. Bir elimle kızımı tutarken diğer elimde silah tutuyordum. Hayatımın acı bir özetini yaşıyordum.

Ona son sözlerimi fısıldadım. "Bitti Kaptan, bitti İhtiyar, bitti Cüneyt Keskin. Bitti. Son bir sözün var mı?"

Gülümsedi. "Bitsin artık bu azap."

Bitirdim.

Ateş ettim, tam alnının ortasına.

Koskoca Kaptan'ın yaşlı bedeni arkasındaki denize düştü.

Düşen tek şey Kaptan değildi; onun prangaları, zihnime sinsice yerleştirdiği tüm o yalanlar... Hepsi yok oldu, hiç yaşanmamış gibi.

Ahu silah sesiyle korkup ağlamaya başladı. Silahımı yavaşça indirdim ve onu göğsümden hafifçe ayırarak yüzüne baktım.

"Senin annen böyle bir kadın kızım. Ablama yaptığımı sana yapmayacağım, seni asla yalanlarımla kandırmayacağım."

Arkamı döndüm ve yürümeye başladım, evi geçtiğimde siyah minibüs beni bekliyordu.

Tüm geçmişi arkamda bıraktım, tüm acılarımı Kaptan'la denize gömdüm.

Kollarımda yeni hayatım vardı, kollarımda kızım vardı. O bir katilin kızı değildi, o sadece Aşkın'ın kızı olacaktı ama V'yi hep tanıyacaktı.

"Annenle sonunda tanıştın Ahu, bir daha tanışmak zorunda kalmayacaksın."

Türkiye'den ayrılmadan önce uğramam gereken son bir yer daha vardı. Kızımı onlarla tanıştırmam gerekiyordu.

Yan yana dizilmiş üç mezar... Biri annem, biri ablam, biri Vera'mdı.

Annemin öldüğü gün doğmuştum, Vera'nın öldüğünü sandığım gün tekrar doğmuştum ve ablamı kaybettiğim o gün ölmüştüm. Kollarımda tuttuğum kızım sayesindeyse yeniden doğmak zorunda kalmıştım. İşte hayatım onlardan ibaretti.

"Anne, abla, Vera... Size kızımı getirdim."

Ahu'ya eğdim başını. "Anneannen ve teyzelerin... Eğer yanımızda olsalardı seni çok severlerdi. Bence sen de onları severdin."

Gözlerim ablamın mezarına kaydığında içimdeki acı daha da arttı. "*Bana senin acını yaşatma, dayanamam* dedin de abla, benim senin acına dayanabileceğimi mi sandın?"

Dayanamıyorum abla, her gün seni çok özlüyorum.

Ne sesini ne kokunu unutuyorum ama bir gün olur da unutursam diye çok korkuyorum.

Başımı kaldırdım. "Sizin mezarlarınızı bile ziyarete gelemiyorum. Şimdi biliyorum, şaşırdınız *kızıyla nasıl geldi* diye." Burnumu çektim. "Abla ben senin, benim için o çok istediğin hayatı yaşıyorum. Sana söz veriyorum, benim için hayal ettiğinden bile daha çok yaşamaya değer bir hayatım olacak. Bu sefer sözümü tutacağım abla, gerçekten." Bakışlarımı kızıma çevirdim.

"Aylin teyzen seni görse çıldırırdı, bayılırdı sana." Ahu yarı açık gözleriyle beni dinliyordu.

"Anne, sen beni daha ben doğmadan Ateş'e vermişsin zaten, bence herkesin çok seveceği bir damat." Bakışlarımı ablamın mezarına çevirdim.

"Abla, bugün geçmişimi de temizledim.

Vera, kayıp kardeşim. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Üçünün de ortak noktası, gencecik yaşlarında, daha bir hayat yaşayamadan ölmeleriydi. Öldürülmeleriydi.

Annemin ölümüne kocası sebep olmuştu, karnına bir tekme atmıştı ve annem beni doğurmak için her şeyi göze almıştı.

Ablam ona takıntılı bir adam tarafından katledilmişti.

Vera âşık olduğu adam tarafından öldürülmüştü.

Sonra gelip bana soruyorlardı, *neden sadece erkekleri öldürüyorsun* diye... Bu gencecik canları toprağa verenler erkekler değil miydi? Hayatını kadınları korumaya, adaleti aramaya feda eden ben sevdiklerimin hiçbirini koruyamamıştım. Savaştığım şey onların ölümüydü, ne bu savaş biterdi ne bu acı. Sadece gencecik yaşamlar, yaşanamayan hayatlar biterdi.

Onlar ölmüştü, en yaşamayacak kişi ise yaşıyordu.

"Sizin için daha çok yaşayacağım, daha sıkı tutunacağım. Sizi asla unutmayacağım." Gözümden birkaç damla yaş döküldü. "Orada birbirinize sahip çıkın. Beni de unutmayın ama... Elbet bir gün buluşacağız." Topraklarını okşadım.

Üçünün mezarına uzun uzun baktım.

"Eve gitme vakti kızım. Biraz büyüdüğünde yine geleceğiz."

Mezarın başından kalktım. Ve onların mezarlarından yavaşça uzaklaştım.

Gözümden akan yaşlar çoğaldı, canımın bir parçası orada gömülü kaldı ama diğer parçası onlar için yaşayacaktı. Ahu için yaşayacaktı.

Belki de en çok da daha önce hiç yaşayamadığı için yaşayacaktı.

Ahu'yla adaya ulaşana kadar onu kollarım arasından bir kez olsun bırakmamıştım. Ateş kendine gelir gelmez beni aramış, Türkiye'ye geldiğimi duyunca iyice kafayı yemişti.

Türkiye'ye sanki altı aydır değil de altı yıldır gitmiyormuş gibi hissederken oradan ayrılmak kolay olmamıştı.

Oradakilerden ayrılmak kolay olmamıştı.

Son kalan bağlantımı da öldürmüştüm.

Benim hayatımı çalan adamın hayatını çalmıştım.

Az bile yapmıştım, çok az yapmıştım hatta ama yine de canım yanıyordu. Bana yaptığı her şeye rağmen onu öldürmek bana acı veriyordu. İşte Kaptan böyle bir adamdı.

Cüneyt Keskin...

Elleriyle büyüttüğü canavar en sonunda onu öldürmüştü.

"Eve geldik anneciğim." Ahu'nun alnına bir öpücük bıraktım ve uçaktan indim.

Ateş hemen merdivenlerin bitiminde duruyordu. Bu halde Çin'den buraya kadar nasıl gelebilmişti, bilmiyordum ama ayakta zor duruyordu.

Merdivenleri inmeyi bitirdiğim an ikimize de sıkıca sarıldı. Hızla bir Ahu'yu bir de beni öptü ve tekrar göğsüne yasladı.

"Çok şükür." Rahatlamış şekilde fısıldıyordu.

Ondan uzaklaştığımda yüzümü avuçları arasına aldı. "Nasılsın?" Sorum pek umurunda değildi, daha çok bizi tekrar bir arada görmenin sevincini yaşıyordu.

"Beni boş ver, yine yapmışsın yapacağını. Yine her şeyi üstlendin, yine günü kurtardın. Kim olduğunun önemi yok, sen benim hayatımın kahramanısın, sen benim tek ışığımsın." Ahu'yu almak için kollarını uzattı.

"Yaralısın."

"Kızımı taşıyabilirim." Ahu'yu ona uzattım.

Ahu kaçırıldığından beri hiç uyumamıştım, yorulmuştum.

Ahu'ya sıkıca sarıldı. "Canım kızım, dünyalar güzelim. Sana bir şey olacak diye kafayı yedim." Ona öpücükler bırakıp kokusunu derince içine çekti.

Ateş'in adasından, benim adama geçip eve girene kadar ikimiz de konuşmamıştık. Ara ara o konuşmaya çalışmıştı ama kısa cevaplar vererek konuyu değiştirmiştim.

Herkes salondaydı, onlarla da konuşmadan yatak odasına geçtim. Ateş de peşimden odaya girdi.

"Cüneyt Keskin, o kaçırmış kızımızı," dedi Ateş en sonunda dayanamayarak.

"Onu öldürdüm."

"Biliyorum, sen uçuştayken cesedi bulunmuş."

"Bizimkilere söyle, belki cenazeye gitmek isterler."

Kendimi banyoya attım. Kızım iyiydi, evindeydi. Artık sakinleşmem gerekiyordu. Ama kalbimdeki sancı hiç gitmeyecekmiş gibiydi.

Ne sınavlarım bitiyordu, ne acılarım ne kayıplarım. Anlamıştım ki ben tükenene kadar da tükenmeyecekti.

Yine de yaşayacaktım.

V bir umuttu.

Belki çok yorulacak, belki bir gün gerçekten yok olacaktı ama o umut ne ondan ne de içinde adalet arayan kimseden gidecekti.

Duştan çıktığımda üstümde sadece kısa bir bornoz vardı. Ateş yatakta oturuyordu. Ahu'nun üstünü değiştirmiş ve yatağa yatırmıştı, onu izliyordum.

"Kaptan'ı öldürürken Ahu kucağımdaydı. Kızının annesi böyle bir kadın, kucağında kızıyla cinayet işleyebilecek bir kadın." Giysi dolabına yürürken onun bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Aşkın, sen ne saçmalıyorsun Allah aşkına?" Yerinden kalkmış, bana yürüyordu.

İç çamaşırı ve saten, siyah rahat bir gecelik çıkardım.

Bu sırada ellerini omuzlarımda hissettim, omuzlarımı sıkıca tutmuştu. Dolabın aynasına baktım, sarı gözleri yansımamı izliyordu.

"Sen nasıl bir mucizesin, farkında mısın? İstersem dünyanın en zengin adamı olayım ya da en zeki, bunun bir önemi yok. Sen olmasaydın ben ne o çatışmadan sağ çıkardım ne de kızımı kurtarabilirdim. Evet, birilerini öldürmen kötü ama o birileri daha kötü, yaşadıklarımız daha kötü. Sen jet skiyle o fırtınada okyanusa daldığında senin için endişelenmedim çünkü senin için endişelenmek benim haddime değil. O gemiyle döndüğünde bunu daha iyi anladım. Karşında koca bir ordu varken elinde sadece bir katanayla, daha yeni doğum yapmış olmana rağmen, o kadar rahat o kadar güçlüydün ki sana bir kez daha hayran kaldım. Orada sana ayak bağı olduğumu bile hissettim."

"Saçmalama Ateş, senin teknolojin olmasaydı ikimiz de oradan sağ çıkamazdık." İşte bu yüzden bizim karşımızda kimse duramazdı.

"Yaralandığımda öleceğimi düşündüm ama bu da umurumda değildi çünkü kızımızı kurtaracağını biliyordum. Üzüldüğüm tek şey seni üzmek, sizinle geçireceğim zamanları erkenden kaybetmek oldu. Uyandığımda senin Bo'nun mekânına tek gittiğini öğrendiğimde de Türkiye'ye gittiğini öğrendiğimde de korkmadım. Bir an bile ikiniz için endişelenmedim çünkü sen sadece bir denek değilsin, sen bir kahramansın. Bunu görmüyor musun?"

Dudaklarımda acı bir gülüş oluştu. "Bir kahraman olsaydım, kanlı beşiği gördüğünde kızımızı öldürdüğümü sanmazdın." Elleri omuzlarımdan düştü. Ona döndüm. "Süslü cümlelerin için teşekkür ederim ama ben senin o sarı harelerinde can çekiştim. Evet, hislerinde samimi olabilirsin ama o gün o bakışlarında da samimiydin."

"Aşkın, özür dilerim. Biz normal şeyler mi yaşadık? Senin beynine çip taktılar ve benim göğsüme bıçak sapladın. Beni zehirlediler, Ahu karnındayken karnına vurdum. Senin anneliğinden şüphem yok, Aşkın. Sadece normal şeyler atlatmadık ve görünen o ki atlatmaya da devam edeceğiz."

"Anneliğimden şüphen var Ateş, en başından beri korkuyorsun. İlk önce onu kabullenmemekten korktun. Doğduktan sonra da onu artık istememekten, bu hayattan sıkılmamdan korktun."

Açıklama yapmasına izin vermedim, elimi havaya kaldırarak onu susturdum.

"Yorgunum Ateş, dinleneceğim. İyi geceler."

Onun itiraz etmesine müsaade etmeden yanından geçip gittim.

Evet, haklıydı. Biz normal bir hayatın içinden gelmiyorduk ama yine de bana güvenmesini isterdim. Ben her şeye rağmen ona ve babalığına güveniyorken onun da bir kez olsun bana güvenmesini istemiştim. Çok şey istememiştim.

Her şeyin en başına dönersek ben sadece mutlu olmak istemiştim.

Kızım benimleydi, iyi ve sağlıklıydı. Kaptan'a güvenmediğim için Ahu'yu tüm testlerden geçirerek vücudunda bir anormallik var mı kontrol ettirmiştim. Evet, ondan her şeyi bekliyordum. Kızımı da benim gibi denek yapmaya çalışmışsa hiç şaşırmazdım ama şükür ki kızım iyiydi. Normaldi.

"Geldiğinden beri ağzını bıçak açmıyor, Aşkın," dedi Bahar üzgünce.

"Kaptan'ı öldürdüm," dedim aniden. Salonda Naz, Deniz, Tarık ve Bahar vardı.

Sessizlik oluştu. Yüzlerine baktım, bana kızmalarını bekledim ama dördü de ifadesizdi.

"İlkinde ölmediğine şaşırdık," dedi Tarık. "Gerçi Kaptan bu, illa bizi katakulliye getirecekti, şaşırmamak lazım."

"Kaptan bizi büyüttü, benim polis olmamı sağladı ama görüyorum ki polis olmam bile onun amacına hizmet etmem içindi," dedi Deniz kucağında oğluyla. Adını bile Keskin koymuşlardı.

"Tıpkı benim hemşire olmam gibi," dedi Naz da düşünceli şekilde.

"Kaptan'ı çok seviyordum, o benim babamdı, dedemdi. Her şeyimdi. Onu sevmeyi senin kim olduğunu öğrendiğim gün bıraktım, Aşkın. Sen benim ablamsın ve o sana büyük acılar çektirdi. Bize sunduğu hayatın sana sadece hayalini kurdurdu." Bahar... Bahar'ım.

"Kendime kızgınım, beni sana yaptıklarını izletecek ve bunu normal olduğunu düşündürecek konuma getirdiği için kendime kızgınım. Sen bana değilsin, biliyorum ama ben bunun için kendimi asla affetmeyeceğim." Tarık'ın sözleriyle kaşlarım çatıldı.

"Keşke abine yaptıkların için de üzgün olsan." Sözlerimle yumruk yemiş gibi sarsıldı. Bakışlarımla dışarıyı işaret ettim.

Kucağımdaki Ahu'yu Bahar'a uzattım. O da hemen hevesle tuttu. Sanırım Pusat hâlâ onunla konuşmamıştı.

Tarık'la bahçeye çıktık, ellerini ceplerine koyup gergince bana baktı.

"Neden öyle dedin, Aşkın?"

"Neden mi? Benim yaşadıklarımı Çelik yaşamadı mı sanıyorsun? O benden çok daha ağır şeyler yaşadı Tarık. Onun denek genleri daha fazlaydı, bana biraz da olsun acıdılar ama Çelik'e hiç acımadılar." Sözlerimle yüzü gerildi.

"Benim yanımda en azından siz vardınız, hep sizinle olmasam da çoğu zaman sizinleydim. Peki Çelik? O yapayalnızdı Tarık. O seni görebilmek için nelere katlandı biliyor musun?"

"Sen nereden biliyorsun? Sana kendi mi anlattı?"

"Evet, göründüğü kadar karakutu değil. Tek ihtiyacı olan bir aile çünkü bu zamana kadar hiç ailesi olmamış. Onun tek bir ailesi vardı, o da uzaktan izlediği bizlerdik Tarık. Senin yanına gelmeyi ne kadar istemiş, biliyor musun? Seni bir kez olsa bile görebilmek için nelerden vazgeçmiş, ne acılar çekmiş, biliyor musun? Seni yanında istedi çünkü kısa bir süre de olsa onu abi gibi görmeni istedi. Peki sen ne yapıyorsun? Onu aşağılıyorsun, reddediyorsun, yüzüne bile bakmıyorsun.

Yeter Tarık, kendine gel. Büyük bir yanlış yapıyorsun. Ben bir denegim ve yaşıyorum ama Çelik'in çok uzun süre yaşayabileceğini sanmıyorum. Biliyorum çünkü onda kendimi görüyorum. Yapma Tarık, yapma. Bu işin sonunda üzülen sen olursun. Sonra o gider, toprak olur. Sen de yapamadığın her şey için acı çekersin, kendine kızarsın ve kendini asla affedemezsin. Bu kötülüğü kendine yapma. Ben yaptım ve inan yaşanabilecek bir acı değil, hem de denek olmama rağmen."

Yüzünde allak bullak bir ifade vardı, yutkundu. "Ölmez ki o, neredeyse senden bile güçlü."

"İşte bu yüzden yaşaması çok zor. Ben rahatım çünkü öldüğüm düşünülüyor ama Çelik ne kendini ölü gösterecek kadar ne de yaşamak isteyecek kadar bu hayata bağlı."

"Haklısın ama beni de anla Aşkın. O benim abimmiş, yıllar boyunca beni uzaktan izlemiş. Yanıma gelecek kadar beni umursamamış!"

Daha fazla dayanamadım, bir adım geri gittim ve Tarık'ın suratına sağlam bir yumruk indirdim.

Kafası hızla sağ tarafa eğilirken neredeyse düşecekti. Bir eli yanağında bana dehşet içinde bakıyordu.

"Mal! Salak herif! Senin olmayan beynini sikeyim ben!" Ona bir kez daha yumruk atmamak için zor duruyordum ve ikinci ilkinden kesinlikle daha sert olurdu.

"Sen Kaptan'ı tanımıyor musun? Onun başında Fikret de vardı, yani onun iki tane Kaptan'ı vardı. Sana görünürse sana zarar vereceklerinden korktu, sana görünürse senin bu sahip olduğun aileyi kaybedeceğinden korktu çünkü onu buna inandırdılar. Bize yaptıkları gibi, çok küçükken onun zihnini yıkamaya başladılar. Seni görmeyi ona ödül kıldılar. O senin için dayandı! Seni görebilmek için, uzaktan bile olsa mutluluğunu seyretmek için! Yapma Tarık, daha fazla bu kadar kıt beyinli davranma yoksa geç olacak."

Şaşkınlıkla doğruldu, elini yanağından çekti. Ne kadar hafif vurmaya çalışsam da epey ağır vurmuş olacağım ki elmacıkkemiğinin üstü kızarmıştı.

"Sana ne anlattı ki?" dedi merakla.

"Bana anlattıklarını sana anlatırsam, ona bu kadar pislik gibi davrandığın için kendini şu okyanusa atarsın." Daha da şaşırdı çünkü bunu ona diyen sıradan biri değildi, bendim. Bana bile böyle düşündürtüyorsa, gerçekte neler olduğunu deli gibi merak ediyordu.

Uzaktan gelen kişileri gördüğümde Tarık'ı omuzlarından tutarak dikleştirdim, omuzlarına iki kez vurdum. "Akıllı ol, alırım o aklını. Ara abini şimdi, göreyim. Abiciğim de bakayım!" Ürkütücü bakışlarıma dayanamayarak telefonunu çıkardı, Çelik'i uzun süre çaldırdı ama Çelik açmadı.

"İşi var herhalde."

"Şu an tüm dünya onun peşinde Tarık, dua et de gerçekten işi olduğu için açamamış olsun."

Bu sırada Pusat, Ateş, Ferda üçlüsü yanlarında aslanlarla bu tarafa doğru geliyordu.

"Aşkım, senin yüzüne ne oldu?" dedi Ferda hemen onun yüzündeki kızarıklığa bakarak.

"Düştüm bebeğim ya, bir şey yok. Öpersen geçer."

"Seni ben bir öperim Tarık," dedi Ateş hemen varlığını hatırlatarak.

"Yok yok, bugün yeterince öpüldüm ben. Tarık kaçar," dedi ve gerginece bizden uzaklaştı.

"Ne oluyor buna?" dedi Ferda şaşkınca.

"Abisiyle arasını düzeltecekmiş de," dedim ben de. Bakışlarım Ateş ve Pusat'a döndü. "Siz ne yaptınız?"

"Ne yaptık?" dedi hemen Pusat, Ateş'e bakarak.

"Tesisten geliyoruz, biraz araştırma yaptık Bahar için." Ateş konuşurken bana bakmaya çalışıyordu ama ben ona pek bakmıyordum.

"Bahar için mi? Ne olmuş Bahar'a?" dedi Ferda telaşla.

"Doğum yapabilmesi riskliymiş, abin olacak zeki herif de bunu ikisinden gizliyor."

"Yani ben Pusat'ın evlenmeden hamile kalacağını düşünmüyorum," dedi Ferda çok ciddi şekilde.

"Bir çare arıyordum, onları durup dururken üzmek istemedim," dedi Ateş açıklama yapmaya çalışarak.

"Sen buna kızmadın mı?" diye sordum merakla Pusat'a.

"Kızdım," dedi çatık kaşlarıyla. "Çok kızdım."

"Sonra öpüp gönlünü mü aldı? Şu an hiç kızgın durmuyorsun da."

"Bahar'la konuştuk," dedi Pusat. İşte bunu beklemiyordum. "Gelir gelmez anlattım Bahar'a. Sakin karşıladı. *Benim için yaşamak bile mucizeydi, elbette başka mucizeler olur* dedi." Pusat onun sözlerini söylerken bile içi ısınmış gibi gülümsedi.

"Hem bizim Çelik gibi çocuğumuzun olmasıyla ilgili sıkıntımız yok, sadece doğum riskli. Onu da Ateş araştırıyor. Evlenince düşünürüz artık bir yolunu. Hem olmazsa da olmasın, sağlık olsun, Bahar'ımla birlikte mutlu olalım da."

"Doğum sancılarını azaltacak bir teknoloji geliştiriyorum, anneye de bebeğe de zarar vermeden gerçekleşmesi mümkün. Öncesinde bile sancı, zorlanma olmayacak. Bir de kalbi hamileliği kaldırabilir mi, bilmiyoruz. Bunlara çözüm bulmayı başarırsam bir sorun kalmayacak," dedi Ateş Pusat'a güven vermek isteyerek.

"Peki Çelik?" Sorumla bakışları ağırlaştı. "Onun da olur mu bir gün? Sen ölüyü dirilten adamsın." Etrafımızda dolanan aslanları gösterdim. "Sen bunları yapan adamsın. Onu da yaparsın."

Ateş nefesini sıkıntıyla verdi. "Bu benim için bile imkânsız görünüyor ama elbette elimden geleni yapacağım."

Pusat ve Ferda eve geçerken aslanlar da peşlerinden gidiyordu. "Çamurla girmeyin eve!" diye bağırdığımda üç aslan da eve geçmeden önce kapıdaki paspasa ayaklarını silerek girdi.

Ateş'le baş başa kalmıştık. "Doktor randevun var birazdan."

"Gitmek istemiyorum, Ahu'nun yanından ayrılmak istemiyorum."

"Herkes burada, bir daha kimse onu bizden alamayacak, Aşkın."

"Bana sözler verme, Alanguva."

"Bana Alanguva demeye daha ne kadar devam edeceksin Ateşpare'm?"

"Alanguva değil misin?"

"Sen de öylesin," dedi eli elime giderken. "Hadi doktoruna gidelim."

Eve kısa bir bakış attım, zaten doktora gitmem gerekiyordu ama tedavi için değil. Başka işlerim vardı.

Elimi elinden çektim. "Gelmene gerek yok..."

Ona arkamı döndüm ve kenarda duran ATV'lere yürümeye başladım. Ahu'nun karnını yeni doyurmuş, altını değiştirmiştim ve şu an uyanmadıysa Bahar'ın kucağında huzurla uyuyordu.

Yine de içim rahat etmedi, cama yaklaştım ve onlara baktım. Evet, Ahu huzurla uyuyordu. ATV'lere yürürken Ateş de peşimden geliyordu.

"Aşkın, daha ne kadar buna devam edeceksin?"

"Neye Ateş?"

"Buna! Böyle düşündüğüm için bana kızıyorsan onlara da kızmalısın. O bakışı onlarda da gördüğünü biliyorum."

"Evet, bir tek Pusat'ta görmedim. Onlara da kırgınım ama en çok sana Ateş çünkü ben onlarla değil, seninle evliyim."

Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden önce ATV'ye bindim. O da başka bir ATV'ye binerek peşime düştü.

Hızımı artırdım. Benim için hazırlattığı kulübeye gidene kadar da hızımı hiç azaltmadım. Sonunda ulaştığımda ATV'yi durdurdum, o da durdurdu ama inmedi.

Terapi bitene kadar beni yine burada bekleyecekti.

Üstümde siyah, bedenime yapışan bir elbise vardı. Derin V yaka dekoltesi sadece göğsümü değil, sırtımı da açıkta bırakıyordu. Ahu'yu emzirirken saçlarımı ensemde topuz yapmıştım.

Saçlarımdaki tokayı çıkarıp bileğime taktım. Ateş hâlâ ATV'de duruyor ve kısık gözleriyle beni izliyordu. Önüme döndüm.

Kulübenin aralık kapısını açarak içeri girdim. Gabriel hep oturduğu koltukta oturmuş, beni bekliyordu. Beni gördüğünde yerinden kalktı, bakışları beğeniyle üzerimde dolaşırken uzattığı elini sıktım.

"Geçtiğimiz hafta size epey yaramış gözüküyor," dediğinde gülümsedim.

"Size de öyle, bir hastanız için Washington'a gitmiştiniz, değil mi?"

"Evet," dedi tekrar yerine otururken.

"Nasıldı hastanız?" Sorduğum sorular onu germişti.

Ben de onun karşısına oturup bacak bacak üstüne attım. "Şu an daha iyi. Peki siz? Siz nasılsınız?"

"İyi olmaya çalışıyorum. Kızım kaçırıldı." Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ben de kızımı kurtarmak için Çin'e gittim. Geçtiğimiz haftadan beri yüz kişi öldürmüşümdür, belki de daha fazla, saymadım." Daha da şaşırdı.

"Bunu kızınızı kurtarmak için mi yaptınız?"

"Sadece kızımı kurtarmak için değil, kızımın saçının teline dokunanları ya da buna sebep olanları mahvetmek için. Öyle de yaptım, yine de yeterli gelmedi."

"Kızınız nasıl kaçırıldı?"

"Yanımdaki beşikte normal şekilde uyuyordu. Benim de uykum çok hafiftir. Ama onu yanımdan çekip almışlar, beşiğine de kan doldurmuşlar. Kocam bir an benden şüphe etti, kızımı öldürebileceğimi düşündü. Üstelik bunu düşünen yalnız o değildi, ailem dediğim insanlar da böyle düşündü. Onlara kırgınım, kızgınım."

"Sizce neden böyle düşündüler?"

"Hamilelik sürecini sancılı atlattığımı düşündükleri için olabilir. Hep kızıma layık olamayacak bir anne olmaktan çekindim, bu çekincemi onlara da yansıttım. Ama yine de o benim kızım ve ben onu bu dünya üzerindeki her şeyden korurum. Bunu düşünmeleri, beni epey yaraladı."

"Bu konuyu onlarla konuştunuz mu?"

"Sadece Ateş'le konuştum, özür diledi ama içimdeki hüzün dinmedi. Ben tehlikeli bir kadınım, biliyorsundur artık. En büyük tehlikelerim de hep hüzünlerimin sonunda oluyor."

Beni sakince dinliyordu. Oturduğum yerden kalktım. "Kendimi kızıma yakıştırmıyordum ya, kızım kucağımdayken cinayet işledim. Ve o an anladım."

"Neyi anladınız?" Gözleri kısıldı.

"Ben buyum, ne olursam olayım onun annesiyim, onu her şeyden koruyacağım. O benden nefret etmeyecek çünkü ben onun annesiyim.

Şunu anladım ki bir seri katil olmam anne olamayacağım anlamına gelmiyor. Artık bu aşağılık kompleksimden kurtuldum. Hatta kızımın ne kadar şanslı olduğunu düşünüyorum. Onu her şeyden çok seven, koruyan bir ailesi var ve hep de böyle olacak."

Camın yanına yaklaştım, bu adadaki çoğu yer gibi okyanus manzarası vardı.

"Bu şekilde görmeye başlamanız güzel, bu düşünceyi nasıl kabullendiniz?"

Sorusuyla gülümsedim. Ona döndüm, birkaç adım attım.

"Çünkü gücümü görüyorum, gücüm bir yana, ne kadar zeki olduğumu görebiliyorum." Tam önünde durduğumda bakışlarını benden kaçırdı.

Elim açık renkli kravatına gitti. "Ne yapıyorsunuz?" dedi gergince.

Bir elimle kravatı tutarken diğer elimle de kravatını boynuna kadar çıkardım ve sıktım.

"Ben asla o kadar derin uyumam, kocamın güzel kollarında belki ama onun dışında asla ve o sıra da kocam yatağa henüz gelmemişti. Zaten tam olarak böyle bir an yaratılmaya çalışıldı. O akşam diğerleriyle yemek yedim, herkesle aynı yemeği yedim. O gün diğerlerinden farklı yaptığım tek şey buraya gelmek, seninle konuşmak ve masanın üstündeki suyu içmekti."

Çatık kaşları düzeldi. Yerinden kalkmaya çalıştı ama kravatını daha çok sıktım. Rengi gittikçe atarken ben biraz daha güç verdim.

Karnıma bir tekme attı ve beni kendisinden uzaklaştırmayı başardı. Ayağımdaki hafif topuklu ayakkabıyı kaldırıp çenesine topuğun ucuyla sağlam şekilde vurdum.

Geriye doğru sendelerken son anda düşmekten kurtuldu. Karşımda dikildiğinde ikimiz de yavaşça yürüyorduk.

"V'den kaçabileceğini mi sanıyorsun? Sana haftalarca burada ne kadar tehlikeli olduğumu anlattım, hiç mi korkmadın? Cesaretin takdire şayan ama epey acı içinde öleceksin."

"Nasıl bu kadar eminsin?" dedi boynundaki kravatı çekip atarken.

"Az önce tamamen emin olmamı sağladın. Aptal herif, benim adamdasın. Nereye kaçabileceğini sanıyorsun?" Gülerek başımı iki yana salladım. "Bari inkâr etseydin, o zaman çekeceğin işkence belki biraz gecikirdi."

Göğsüne sert bir tekme atarak arkasındaki cam masanın üstüne düşmesini sağladım. Masa tuzla buz olurken o kalkmadan ayağımı göğsüne sertçe bastırdım.

Elini, beni düşürmek için ayak bileğime sardı ama ben topuğumu göğsüne biraz daha bastırdım. Nefes nefese kalmıştı, iri bir adam olabilirdi ama karşısındaki kişi V'ydi.

"Bunu yapmanı senden kim istedi? Ne kadar hızlı cevap verirsen o kadar az acı çekersin."

Cevap vermek yerine bileğimi bükmeye çalıştı, bu da diğer ayağımla yüzüne tekme atmama sebep oldu. Bir kez daha güzel yüzünün ortasına tekme attım. Bu kez gözleri kaymaya başlamıştı. Ölmesini de bayılmasını da istemiyordum.

Yerden aldığı cam parçasını bana saplamak için havaya kaldırdı, gülerek koluna tekme attım. Ayağımı göğsünden çektim. Onu yerden kaldırdım ve köşedeki sandalyenin üstüne oturttum. Gücüm karşısında şaşırmıştı, zaten çoğu şaşırırdı çünkü V'yi sadece bir hikâye zannederlerdi.

Kravatıyla ellerini arkasından bağladım. Onu sersemletmek için yüzüne birkaç sert yumruk daha attım. Kafası güçsüzce önüne düştü. Artık nefes alıp verişleri bile o kadar hızlı değil, hırıltılıydı.

Bu sırada kulübenin kapısı kırılırcasına açıldı. Ateş içeriye girdiğinde gördüğü manzarayla durakladı, gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Aşkın?"

"Efendim?" dedim sakince.

"Sen ne yapıyorsun?" Ateş tam bunu sorarken Gabriel kalkmak için hamle yaptı ama Ateş'e bakarken onun yüzüne sert bir yumruk daha attım.

"İşkence yapacağım, daha başlamadım."

"Orasını anladım da neden doktoruna işkence yapıyorsun?"

"Yok, aslında işkence yapmıyordum. Onunla yatacak ve seni aldatacaktım. Onu da beklersin sen benden," dediğimde Ateş nefesini sıkıntıyla verdi.

"Saçmalama Aşkın."

"Neden? Kızıma zarar verebileceğimi bekleyen adam pekâlâ onu aldatacağımı da bekler, değil mi? Böyle bir kadınım ben, değil mi?" Bağırarak önüme döndüm ve Ateş'e olan sinirimi atmak için Gabriel'in yüzüne sert bir yumruk daha geçirdim.

"Hasta orospu! Seni akıl hastanesine tıkmak lazım," dedi Gabriel. Zaten benim öfkem üzerindeyken bir de Ateş'in öfkesini üstüne çekmişti.

"Sus, konuşana kadar ölmek yasak sana."

"Şu piçi bana bıraksana sen," dedi Ateş yanımıza ulaşarak.

"Yaralısın, ben hallederim." Onu geri planda tutmaya çalıştım çünkü yarasının bu kadar kısa sürede iyileşmesine imkân yoktu.

Gabriel'e döndüm. Yerdeki cam parçalarından birini alıp bacağına batırdım. "O gün bana ne verdin de o kadar derin uyudum?" Cevap vermedi. Bıçağı daha derine ittiğimde acı bir çığlık attı.

Ateş kollarını göğsünün altında birleştirmiş, beni izliyordu. Dağılmış saçları, bedenine yapışan siyah tişörtüyle fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

"Bunu senden kim istedi?" Bir cam parçasını daha elime aldım, diğer bacağına sertçe geçirdim. "Bana cevap ver!"

"Alanguva benimle iletişime geçtikten hemen sonra bir adam aradı beni. Adını söylemedi, sadece yüklü miktarda para verdi. Telefonda konuştuk, ses kalınlaştırıcı kullanıyordu." Ateş'le bakışlarımız birbirini buldu.

"Müsaade et bebeğim," dedi Ateş kibarca beni yan tarafa çekerek.

Gabriel'in önünde durdu. Yüzüne sağlam bir yumruk geçirdi. "Bu karıma küfrettiğin için." Diğer taraftan bir yumruk daha geçirdi. "Bu karıma ilaç verdiğin için."

Bir kez daha vuracakken kolundan tuttum. "Yavaş ol, ölmemeli."

Bir yumruk daha geçirdi. "Bu benim adama gelip muhbirlik yaptığın için." Ateş onunla konuşurken ben de yerdeki cam parçalarından birini aldım.

Gabriel'in arkasına geçtim.

Kulağına eğildim ve fısıldadım. "Biz tedaviye ihtiyacı olan hastalıklı bir çiftiz Gabriel, bunu çok iyi biliyorsun. Şimdi de seninle bir terapi gerçekleştireceğiz, bu terapinin sonunda biz oldukça keyif almış olacak ve belki de yaralarımızı saracağız, sense acı içinde öleceksin. Eğer bildiğin her şeyi anlatırsan seni daha az acıyla öldüreceğiz ama anlatmazsan..." Ateş'e baktığımda ellerini havaya kaldırdı.

"V'nin işkencelerine kurban gitmek istemezdim." O da Gabriel'e doğru eğildi. "Triplerinden bile daha korkutucu." Alttan alttan bir de bana laf sokuyordu.

"Puştluk yapma şimdi," dedim sinirle.

Tatlı tatlı sırıttı.

"Söylesene doktor, sağlıklı bir ilişki için ne yapmalıyız?" dedi Ateş ciddi ciddi.

"Karına güvenmeyi deneyebilirsin." Ateş sözlerimle göz devirdi.

"Sana güveniyorum."

"Gördük canım." Bu sırada Gabriel yine kaçmak için hamle yapmıştı ki Ateş gözlerini gözlerimden ayırmadan Gabriel'in yüzüne sert bir yumruk atarak geri yerine oturttu.

"Canını yesinler senin," dedi tatlı tatlı sırıtmaya devam ederek.

"Yesene," dedim cilveli şekilde.

Altdudağını ıslatıp başını iki yana sallarken gülüşünü saklamaya çalışıyordu.

Elimdeki cam parçasını Gabriel'in gömleğinin üstünde gezdirdim. Gömleğini yavaşça keserken hafiften tenini de çiziyordum ama bunu çok ince, kâğıt kesiği gibi yapıyordum.

Acıyla yerinden kalkmaya çalıştığında Ateş elini onun saçlarına geçirdi. "Bunu yapmanı senden kim istedi?"

"Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Hesabıma yüklü para yatırıldı ve sonra ne istediğini söyledi, işi halledince bir o kadar para daha yatırdı hesabıma." Ateş onun telefonunu çekip aldı. Ekranı Gabriel'in yüzüne çevirdi.

"Biliyorsan da bilmiyorsan da öleceksin ama bilmiyorsan daha acıyla öleceksin, bundan haberin var mı?" dedim keyifle.

"Ruh hastası," dedi Gabriel.

"Evet, beni iyileştirmek için gelmiştin ama bizi sattın doktorum, ne yapalım şimdi? Artık böyle ruh hastası olarak yaşamaya devam etmek zorundayım."

"Bu kadar cilveli konuşmak zorunda değilsin," dedi Ateş elindeki telefonu incelerken.

"Cilvem böyle olmaz ki benim, sen de iyi biliyorsun." Ateş'e göz kırptım ve camı Gabriel'in sırtına geçirdim. "Şimdi bu açtığım ince yaralardan bu camları sokacağım ve çok ince ilerleyerek yavaş yavaş derini soyacağım. Seni canlı canlı yüzeceğim, sonra sıra o yakışıklı yüzüne gelecek."

Ateş yakışıklı kelimesini duyduğu an sinirle kafasını telefondan kaldırdı. "Aşkın," dedi I harfini gereğinden fazla uzatarak.

Sevimli şekilde omuz silktim. Bakışları gülüşüme takıldı.

"Siz cidden ruh hastasısınız! İkiniz de."

"Evet, öyleyiz." Ateş onun telefonunu kurcalarken gördüğü şeyle durakladı. Kaşları havalandı.

"Arkadaşıyla mesajlaşmaları var." Dilini sabırla dişlerinin üstünde gezdirdi.

"Ne yazıyor?" dedim merakla.

Her ne yazıyorsa Ateş'in sarı bakışlarına şiddetli bir öfke düşmüştü. Artık Gabriel'in işkence çekecek kadar bile vakti kalmamıştı.

"Seninle ilgili şeyler yazıyor Aşkın," dediğinde telefonu elinden çekip aldım. Ateş sinirle Gabriel'in yüzüne bir yumruk daha attı.

Bu sırada mesajları okudum.

Alanguva dünyanın en şanslı adamı,
karısı dünyada gördüğüm en ateşli şey.
Seans sırasında onu o koltuğa yatırıp beceresim geliyor.
Şu adaya gittiğin iş mi?
Dostum sen kendinde misin? Hastaların hakkında asla böyle konuşmazdın?
Evet ama o farklı. Kocasına epey âşık ama bence
biraz daha ilerlersek cazibeme karşı koyamayacak.

Alayla güldüm. "Cazibeymiş, cazibeni siktim öldü. Ben sana bakar mıyım lan pezevenk?" Gerçi beni şu an duyabildiğini sanmıyordum çünkü Ateş onu inanılmaz kötü dövüyordu.

"Onu konuşturalım öyle öldür," dedim ama Ateş beni duymuyor gibiydi. Elleri Gabriel'in yakasına gitti.

"Sen benim karımla ilgili hayaller mi kurdun? O hayalleri kurduğun beynini ortadan ikiye ayıracağım, sonra da seni aslanlarıma yem yapacağım."

"Ateş kes şunu, onu konuşturacağız."

"Herif sana sarkmış! Senin hakkında pis pis şeyler düşünmüş. Kimse benim karım hakkında düşünme cüretini bile gösteremez!" Evet, işte Ateş Alanguva tüm vahşetiyle karşımdaydı.

Öfkeliydi, göğsü o kadar hızla inip kalkıyordu ki yarasına zarar gelmesinden endişelendim. "Tamam, bana bırak Ateş, dikişlerin patlayacak.

Sakin ol. İhanet eden heriften her halt beklenir. Bu piç anca benim hayalimi kurar zaten."

"Neden? Seansta işimizin kısa sürdüğünü söylerken pek de hayalini kuracakmışım gibi görünmüyordun." Demek Türkçe biliyordu. Ben bu haltı ikidir yiyordum. Ateş bu sefer ne dese haklıydı.

Ateş kendisini daha fazla tutamadı. Yerden kaptığı cam parçasını onun karnına geçirdi, bu da yetmedi, göğsüne geçirdi. Onu delik deşik edene kadar devam etti.

"Öldürdün, şimdi nasıl öğreneceğiz Ateş?"

"Zaten bilseydi söylerdi! Telefonundan ulaşırım her şeye!" Onu sinirle bıraktı ve bana döndü. İkimizin de eli kan içindeydi, yüzlerimize kan sıçramıştı.

"Onun sağlam bir doktor olduğunu söylemiştin," dediğimde başını onayla salladı.

"Adada hiç psikiyatrist yoktu, bu piçin de namı büyüktü. Namını siktiğimin pezevengi." Öfkesi geçmemiş olacak ki Gabriel'in ölü bedeninin olduğu sandalyeye sağlam bir tekme attı ve Gabriel sandalyeyle birlikte yere düştü.

"Yine yapamadım! Yine seni de kızımızı da koruyamadım! Ne işe yararım lan ben?"

"Ateş."

"Zaten seni de üzüyorum. Gidip yaralanıyorum. Ne halta yarıyorum ben?" Eli öfkeyle saçlarına giderken onu omuzlarından tuttum.

"Ateş."

"Ne desen haklısın, ben her şeyi hak ediyorum. Berbat bir herifim. Ne ailemi koruyabiliyorum ne de..." Onun konuşmasını böldüm.

Dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktım. Kanlı ellerimi yanaklarına koymuştum. Kısa öpüşümün ardından çekilip o alev alev yanan sarı harelerine baktım.

"Hayır Ateş, böyle konuşma. Sen benim her şeyimsin."

Bakışları yumuşadı. Öfkesi yavaştan diniyordu.

"Ama seni üzüyorum, her seferinde seni üzecek bir şey buluyorum. Özür dilerim, işe yaramaz herifin teki olduğum için özür dilerim."

"Sen işe yaramaz falan değilsin." Onu bir kez daha öptüm.

Acilen kendisine gelmesi gerekiyordu. Gözünden akan yaşları fark ettiğimde durdum. O da durdu, derin bir nefes aldı ve odadaki camın önüne yürüdü.

"Ateş, kendine gel."

"Kendimdeyim Aşkın, sinirlerim bozuk." Arkasından yanaştım, kollarımı beline doladım. Başımı sert sırtına yasladım. Ona sardığım ellerimi birbiriyle birleştirdim. Her tarafımız kan içindeydi ama biz buna epey alışkındık. Yarası olduğu için canını yakmamak için çok sıkı sarılmamaya çalıştım. "Özür dilerim. O an senin bir şey yaptığını düşünecek kadar bile beynim çalışmıyordu. Sadece şoktaydım. Sen mükemmel bir annesin, mükemmel olamayan benim."

"Belki de mükemmel ebeveynler olmamıza gerek yoktur, Ateş. İlk defa bu sıfatlarla tanışıyoruz, yavaş yavaş öğreniyoruz. Ateş, biz birlikte büyüyoruz." Elleri ellerime gitti, beline sarılı ellerimi çözdü ve bana döndü.

Yüzümü avuçları arasına aldı. "Her nefesimde iyi kim olacaksın, her sabah hayata başlamak için uyanma sebebim olacaksın, her gece yatağa sabırsızlıkla dönüp geceyi seninle bitirmek için uyuma sebebim olacaksın. Ateşpare'm, sen benim her şeyimsin ama görüyorum, aslında her şeyim daha olacaksın."

İkimiz de kanlar içindeyken, odanın bir köşesinde yere düşmüş bir ceset varken bu halimizi kimse romantik bulamazdı. Ama bana göre çok romantik ve güzeldi.

Birbirimizi ne kadar acıtsak da günün sonunda yine birbirimizi iyileştirmenin bir yolunu buluyorduk.

Sanki ilk kez görüyormuş gibi sarı hareleriyle hayranlıkla gözlerimi izledi. Yüzümü okşarken elindeki kanı yüzüme bulaştırdı ama sorun değildi, yüzüm zaten kan içindeydi.

Dudaklarını tutkuyla dudaklarıma yasladı. Bir eli saçlarımın arasına gitti ve beni kendisine daha da çekti. Öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verdim. Bir eli elbisemin eteğine gitti ve yukarı doğru çekiştirdi.

"Ateş, yaralısın," dedim zorlukla konuşarak.

"Ne olmuş?"

"Yaraların henüz iyileşmedi, sevişebilecek durumda değilsin."

Omuz silkti. "Durumdayım... sevişecek..." Kesik kesik, nefes nefese konuşuyordu. Bu hali beni dehşet derecede tahrik ediyordu.

Tekrar dudaklarıma iştahla yaslandı dudakları, ellerim tişörtünün yakasına gitti, dayanamayarak onu kendime çektim. Beni tek bir hamleyle kucağına alıp cam duvara yasladığında zevkten dört köşeydim.

"Ateş, yaralısın," dedim ama konuşmama izin vermedi. Ağzıyla susturdu beni.

"Sikmişim yarasını, sadece seni istiyorum." Dudaklarını önce boynuma yasladı sonra ıslak diliyle göğsüme kadar indi.

Onu çenesinden tutup kendime çektim ve tekrar dudaklarını öptüm. Bacaklarımı sıkıca beline doladığımda kendisini bana bastırdı.

"Kendini çok zorlama, ben hallederim." Çapkın bir sırıtışla bedenimi aşağı doğru hareket ettirip kendimi kasıklarına sürttüm.

"Aşkın," dedi I harfini gereğinden fazla uzatarak. Beni daha sıkı tuttu ve sırtımı arkamdaki cam duvardan ayırdı. Sadece birkaç adım ötede duran, odanın köşesindeki ahşap masanın üstüne bıraktığında kıkırdadım.

"Beni masaya yatırmalarını dehşet özlemişim," dedim.

"Benim kadar olamazsın," dedi ve dudakları yine boynuma gitti. Bir eliyle baldırımın iç tarafını boylu boyunca okşayarak kendisine yasladı.

Uzandığım yerden doğruldum sabırsızca. "Madem yaranı umursamıyorsun, o zaman ben ön sevişme falan çekemem, yoksa kuduracağım," dedim nefes nefese kalmış şekilde.

Bu sefer o kıkırdadı, elim pantolonun düğmesine gitti, sertliğini okşayıp hafifçe sıktığımda başı geriye düştü. Dayanamayarak eli elbisemin eteğine gitti, eteği tamamen yukarı sıyırdı. Kadınlığımın üstüne bir öpücük bıraktı ve dili aşağılara indi.

Dik duramayarak kendimi zevkle masanın üstüne attım. "Ateş, uzatma bak," dedim dayanamayarak.

Beni uzun uzun izledi. Ben herife *dayanamıyorum* diyordum, herif hâlâ romantizm peşindeydi.

"Buna bayılıyorum," dedim altdudağımı ısıtarak.

"Neye?" Keyifli sorusuyla gülümsedim.

"Bebek gibi sevip düşman gibi becermene." Altdudağını ısırdı ve gözlerini zevkle yumdu. Artık o da dayanamayacağı o noktaya gelmişti.

Önce pantolonunu, sonra *boxer*'ını indirdi, benim için hep olduğu gibi hazırdı. Sertliğini ilk önce ıslaklığıma sürttü.

Zevkle inlerken ellerim tutunacak bir şey aradı, o da bunu fark ederek hemen elini uzattı.

"Ateş..." Adını inlemem hoşuna gidiyordu.

"Söyle Ateşpare'm."

"Biraz daha konuşursan başlayacağım Ateşp..." Devam edemedim çünkü sertliği içimi yavaşça doldurmaya başladı. Aslında yavaş değildi ama normale göre yavaştı. Duraklayıp gözlerime baktı. Dilim damağım kurumuştu, yutkunmaya çalıştım.

"Sana asla ama asla doyamayacağım, son nefesime kadar senin için yaşayacağım." Yüzümü okşadı, eğilip dudaklarıma baş döndürücü bir öpücük bıraktı, sanki yeterince başım dönmüyormuş gibi.

Sonraysa hızlanmaya başladı, hep olduğu gibi. Zevkten beynimi uyuşturacak kadar çarpıcı, aşktan kalbimi neredeyse yerinden sökecek kadar mükemmeldi. Her dokunuşu ilk dokunuşu gibiydi ve biliyordum, son seferimizde bile böyle olacaktı ama Ateş'le Ateşpare asla son bulmayacaktı.

Hareketleri hızlanmaya başladı, sadece hızlı değildi, aynı zamanda sertti de. Her gelişinde içimde bir darbe bırakıyordu ve bu hissettiğim zevki katbekat artırıyordu.

Altımdaki masa onun hareketleriyle ileri geri hızla hareket ederken gıcırdıyordu.

"Bunu o kadar özlemişim ki," dedim inlercesine.

Bu sırada hareketleri biraz daha hızlandı ve üstünde olduğum masanın bir ayağı altımdan tamamen kaydı. Ama Ateş bunun olmasına alıştığı için beni tek bir eliyle tutarak kaldırdı ve kulübenin duvarına yasladı.

Güldüm. "Bunu da özlemişim."

O da güldü ama hareketleri sertliğini de hızını da hiç kaybetmedi. Birbirimizin bedenini saatlerce sömürdük ama bu bize yabancı bir şey değildi, biz birbirimizin ruhlarına bile sinmiştik.

9. BÖLÜM

ALANGUVA ADASI

Ateş yatağın sağ tarafında yatıyordu, ortamızda Ahu vardı. İkisini izleyip durduğum için uykum kaçmıştı.

Ahu da sanki uyandığımı hissetmiş gibi gözlerini açtı, etrafına bakındı. Tam ağlamaya başlayacağı sırada çenesini okşadım. Benim uyanık olduğumu gördüğünde ağlaması kaçtı.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi, kızımdı.

Ağzını oynattığında acıktığını anladım. Yatakta doğruldum, onu kucağıma aldım ve göğsümü açıp onu emzirmeye başladım. Göğsümü iştahla emerken onun güzelliğini izledim. Beyaz, kar gibi bir teni vardı ve yumuşacıktı. Küçücük ellerini de göğsümün iki yanına koymuştu.

Ahu'm, güzeller güzeli kızım benim.

Ateş'e kaydı gözlerim, huzurlu bir uykunun ortasındaydı. Ahu da karnını doyurduktan sonra çok geçmeden uyuyakaldı. Azıcık olan saçlarına bir öpücük bırakırken kokusunu derince içime çektim.

Artık sadece kocamın değil, kızımın kokusuyla da mışıl mışıl uyuyordum.

Ahu ve Keskin yan yana uzanmışlardı. Evde Naz, Bahar ve ben yalnızdık. Diğerleri Ateş'in adasına gitmişlerdi.

"Benim çocuğumun olması zormuş," dedi Bahar ama bunu söylerken üzgün değildi. Bahar öleceğini gülerek söyleyebilen bir insandı, elbette bunu üzgünce söyleyecek değildi. "Olmazsa sizinkilere bakarım ben de."

"Normal şartlarda bu dünyaya çocuk getirmenin saçmalık olduğunu düşünürdüm. Eğer Ateş bize bir mucizeler adası hazırlamasaydı

büyük ihtimalle hâlâ da öyle olacaktı. Bahar ben Ateş'in bu sorunu çözebileceğine eminim. En azından..." Durakladım. "En azından Çelik gibi değilsin."

"Çelik nasıl acaba? Ne zamandır konuşamıyoruz," dedi Bahar düşünceli şekilde.

"Ben de çok konuşmuyorum, kendisi daha çok Ateş'i arıyor, bana olan düşkünlüğü Ateş'e döndü. En son bir Türk askerini esir almıştı ve kırmızı bültenle aranıyordu."

"Ne? Ne demek kırmızı bültenle aranıyordu?" diye sordu Naz şaşkınca.

"Gelecek Amerikan başkanının kızını kurtardılar, o sırada Ruslar tarafından kırmızı bültenle aranmaya başladılar. Ateş yardım etmek istiyor ama Çelik bizim yaşandığımızın hiçbir şekilde öğrenilmesini istemediği için kendi halletmeye çalışıyor."

"Hepimiz bir şekilde hayatımızı bir noktaya getirdik, huzuru bulduk ama Çelik..." Bahar hüzünle verdi nefesini.

Çelik'i hepimiz özlemiştik ama ona karşı özlemden farklı hisler de vardı içimde. Acıma duygusu vardı. Ah hayır, o asla acınacak bir adam değildi. Hatta bu zamana gördüğüm en insanüstü herifti. Ona acıma sebebim onu kendime benzetmemdi. Ve sonunu tahmin etmem...

Keskin elini Ahu'ya uzattığında Ahu başını ona çevirmeye çalıştı. Ahu dil çıkardığında Keskin gülümsedi.

"Cilveleşiyorlar mı kendi aralarında acaba?" Bahar onları izlerken heyecanla sormuştu.

"Aman Ateş amcası duymasın. Ateş amcası benim oğluma kötü kötü bakıyor sonra," dedi Naz, bir yandan da Keskin'in karnını seviyordu.

Biz sohbet ederken aralık kapıdan içeri aslanlar girdi. İlk önce Ateş'inki sonra benimki girerken en sonunda da yavruları girmişti.

Bebekleri merak ediyorlardı ama çekindiklerinden sanırım çok yaklaşamıyorlardı.

"Evet, gerçek aslan olmadıklarını biliyorum ama yine de çok gerçekçiler," dedi Naz onları inceleyerek.

"Yavruları da hep aynı boyda, hiç büyümüyor garibim." Bahar da bu durumla eğleniyordu.

Yavru aslan yanımıza kadar geldi ve bebeklere bakmak için kafasını uzattı. Keskin onunla yüz yüze geldiğinde kulak çınlatacak bir çığlık atıp ağlamaya başladı.

O ağlayınca hemen Ahu'nun da çenesi titremeye başladı. "Ah, hayır anneciğim," dedim ama Ahu da ağlamaya başladı.

Yavru aslan öyle bir korkmuştu ki irkilerek hemen çocuklardan uzaklaşıp annesiyle babasının arkasına saklandı.

"Ay, çok korktu sanki," dedi Naz telaşla. "Annem niye korktun? O zararsız." Keskin daha da şiddetli ağlamaya başlayınca Naz onu sarılıp sakinleştirmeye çalıştı.

Ahu susmuş şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. "Kızım da şaşırdı, diyor ki *ne oluyor burada*, öyle mi diyorsun?" Ahu, Keskin'in ağlayışına bakarak olmayan dişleriyle tatlı tatlı gülmeye başladı.

Annen seni çok seviyor kızım, her şeyden çok.

Kızımız gün geçtikçe büyüyordu ve onun büyümesini izlemek bana çok tuhaf geliyordu. Zaman hızlı akıyor, her geçen gün o daha da büyüyordu. Bu dünyada henüz altı aydır vardı ama sanki yıllardır hayatımda gibiydi.

Ateş de benim kadar onun büyüsüne kapılmıştı, her anını onunla geçirmek için elinden geleni yapıyordu. Bunu yaparken bir yandan da beni bunaltmamaya, hatta beni heyecanlandırmaya çalışıyordu. Kendi adasındaki büyük tesisinde bana geniş bir ofis ayarlamıştı. Orada Alanguvaların heyecan verici teknolojilerine ben de dahil olacak ve hatta kendi teknolojilerimi yaratacaktım.

Ateş zekâmın üstün olduğunu ve iyi şeylere yönlendirirsem birlikte büyük bir çağ açabileceğimizi düşünüyordu.

"Bak anne ne kadar güzel, anne su gibi, anne çok güzel..." Ben hazırlanırken Ateş kucağında Ahu'yla bana bakıyordu.

Son saldırıdan sonra Ateş'in adasını eski haline getirmek epey zaman almıştı ama onun için hiçbir şey imkânsız değildi. Ada eski halinden bile daha güzeldi.

Siyah mini bir elbise giyinmiş, kırmızı bir ruj sürmüştüm. Bu akşam adanın yenilenmesini kutlamak için Ateş'in adasına gidecektik. Ateş de

siyah bir gömlek giyinmiş, ilk üç düğmesini açık bırakmıştı. Kucağında Ahu'yla hayran hayran bana bakıyorlardı.

Onlara yürüdüm. Ahu gün geçtikçe daha da güzelleşiyordu. *Bir tanem.*

"Anneyi izlemeye doyamıyoruz ikimiz de," dedi Ateş Ahu'nun yanağını kendi yanağına yaslayarak.

Elim Ateş'in gömleğine gitti, üçüncü açık düğmeyi kapattım. "Babasın sen baba, kendine gel, öyle bağrın açık gezme." Sözlerimle gülümseyerek beni kendisine çekti, bileğimden tutup nazikçe kendine eğdi ve dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. Kırmızı rujum dudaklarına bulaşmıştı. Ahu babasının dudağında kırmızı ruj gördüğünde sırıttı.

İkisini izlerken içimi hep huzur kaplıyordu ama bu basit bir huzur değildi, değişik bir şekilde hüzün de çöküyordu. Sebebini bilmiyordum. Sadece onlarla olduğum her anın tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Gün geçtikçe daha iyi görüyordum, hayatımın en güzel zamanındaydım. Asıl şimdi benim zamanımdı. Artık yaşama zamanımdı.

Ateş'in telefonu çalmaya başladığında Ahu'yu kucağıma aldım. Telefonda gördüğü kişiyle kaşları çatıldı.

"Kim?" dedim merakla.

"Ejder, Ejder Yabaneri." İsim tanıdıktı. Kısa bir an düşündükten sonra kim olduğunu hatırladım. Yanında bir kadınla nişanımıza de gelmişti. Ateş onun da bir teknoloji adası olduğunu anlatmıştı.

Aramayı yanıtladı, bir süre karşı tarafı dinledi. "Hayırdır Yabaneri? Sen beni aramazdın, sanırım ararsan asla benim kadar iyi olamayacağını kabullenmen gerekiyor falan." Ateş keyifli şekilde konuşurken karşıda duyduğu şeylerle durakladı.

"Ne? Emin misin?" Ateş yine karşı tarafı dinledi. "Bu imkânsız."

Ne konuştuklarını feci şekilde merak etmeye başlamıştım. Ahu da merak ediyor olacak ki işaretparmağı ağzında merakla babasına bakıyordu.

Ona da üstümdeki siyah elbisenin aynısının küçüğünü giydirmiştim. İkimizin de başında kırmızı taç vardı.

"Tamam, araştıracağım. Neden daha önce aramadın?" Yine karşı tarafı dinledi. "Tamam, iletişimde olalım. En kısa sürede dönüş yapacağım sana." Telefonu kapatınca bakışları dalmıştı.

"Ne oldu ya? Bize de söyle, meraktan çatladık."

"Ejder'den daha önce bahsetmiştim. Nişanımıza da gelmişti. Hatırlıyor musun? O da bir teknoloji dâhisi, hatta abimle benim karşımım gibi bir şey. Onun da gelişmiş bir adası var, bizden görüp yaptı ama neyse, o da epey başarılı oldu."

"Ateş konuya gel..."

"Benim abime yaptığıma benzer bir şey yaptı. Bir adamın zihnini bilgisayara aktardı."

"Ee ne olmuş?"

"Bu beynini aktardığı kişi, düğünde yanında olan kadının sevgilisiydi. Ben bunu yaptım ama o zaman abim ölmüştü, bu adam komadayken ona bunu yaptılar. Adamın beynini aktardıktan sonra işler değişmeye başlamış, onu kontrol edemediğini söylüyor. Kendi kozmik evrenini yaratmakla ilgili bir şeyler söylüyormuş, adadaki teknolojik aletleri bozuyormuş. Hatta dünyayı ele geçirmeyi planlıyormuş. Adamın beyni, yapay zekâyla mükemmel şekilde bütünleşmiş ama bunu Ejder yapmamış. Her şeyi adam yapmış, kendi kendine."

"O kadar kısa konuşmada bunları mı anlattı?"

"Evet."

"Bu korkunç."

"Evet," dedi Ateş yine. "Üstelik çok tehlikeli, özellikle de teknoloji dolu bir adada. Ona yardım etmemiz gerekebilir, sen de bana yardımcı olur musun?" Ateş'in sorusuyla gülümsedim.

"Her zaman."

Bizi izlerken bakışları ağırlaştı, omuzları düştü ve nefesini sesli şekilde verdi. "Güzelliğinizi izlemeye kıyamıyorum."

"Öyle seksi seksi bakma, tansiyonum çıkıyor." Sözlerimle gamzesi daha da belirginleşti. Yanıma yanaştı, elini belime koydu. Önce Ahu'nun yeni yeni uzayan saçlarını öptü, sonra da benim saçlarımı.

"Dünyadaki en şanslı adam benim." Bu sözleri ne kadar derin söylediğini ve hissettiğini biliyordum.

Odadan çıktığımızda herkes hazırdı. Naz beyaz bir elbise giymiş, Keskin'e de papyonu olan tatlı bir smokin giydirmişti. Bahar pembe elbisesiyle hem güzel hem tatlı dururken Pusat da yanında iriliğini ve şıklığını koruyordu.

"Kolun ağrıyacak bebeğim." Deniz üstünü düzelterek içeri girip Keskin'i hemen Naz'ın kucağından aldı.

"Tarık nerede?" dedim etrafa bakınarak. Sık sık Rusya'ya gidiyordu ama artık kendi isteğiyle yapıyordu bunu.

"Çelik'e ulaşmaya çalışıyor, Çelik bir süredir hiçbir aramasına dönmemiş," dedi Pusat hızla cevap vererek.

Ateş'le bakışlarımız kesişti. Çelik'in başı feci şekilde beladaydı ve ikimiz de bunu iyi biliyorduk.

"Çelik umarım iyidir, onu çok özledim. Ne zaman gelir acaba?" dedi Bahar hüzünlü şekilde.

"Neyini özledin ya?" dedi Pusat da göz devirerek.

"Onu çok sevdiğimi biliyorsun," dedi Bahar hemen üzgünce.

"Biliyorum Bahar'ım da yani neyse."

"Ne? Ne oldu?" Bahar hemen elini Pusat'ın koluna koyup o iri gözlerini daha da irileştirerek tatlı bakışlarından attı.

Pusat pek itiraf etmese de Çelik'i ilk gördüğü andan beri epey kıskanıyordu. Herifin öyle bir aurası vardı ki hayatımıza girdiği an tüm erkeklerin korkulu rüyası olmayı başarmıştı.

"Çelik onun abisi abisi," dediğimde Pusat kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Ama değil sonuçta."

"Ateş bile aştı bunları, sen de aş bence." Sözlerimin doğruluğunu teyit etmek için Ateş'e baktım. Oldukça rahattı, hatta artık ben onu Çelik'ten kıskanmaya başlayacaktım. Cidden bu duruma çok az kalmıştı.

"Ferda nerede?" dedi Ateş saatine bakarak.

"O bizden önce geçti, organizasyonu o ayarlıyormuş," dedi Naz çantasını koltuğun üstünden alırken.

Deniz ve Naz'ın evi de Pusat'la Bahar'ın evi de bu adadaydı. Birbirimizi göremeyecek kadar uzak olsak da ATV'yle beş dakikalık mesafedelerdi.

"Aa şuna bak, nasıl hayran hayran bakıyor Ahu'ya." Deniz şaşkınlıkla kucağındaki oğluna bakıyordu. Hepimizin bakışları Keskin'e döndü. Eli ağzında Ahu'yu süzüyordu.

Ateş hemen Ahu'yu göğsüne sardı. "Ne bakıyorsun oğlum sen? Dönsene önüne?"

Deniz de gıcıklığına kucağındaki Keskin'le Ateş'e biraz daha yanaştı. Ahu da onu incelerken önce gülümsedi, sonra kıkırdadı.

"Senin kızın iş atıyor benim oğluma," dedi Naz hemen savunmaya geçerek.

Ateş kafasını eğip Ahu'ya baktı. "Kızım, niye bakıyorsun?" Ateş'in sözleriyle kısa bir an ona baktı Ahu ama sonra tekrar Keskin'e döndü ve daha çok güldü. "Hayda!"

Onları izlerken gülüşümü bastıramadım.

Ateş en sonunda Deniz'in yanından uzaklaşmakta buldu çareyi. Bu sefer de Pusat'a yaklaşmıştı. Ahu bu sefer de hayran hayran Pusat'a bakıyordu.

"Yok, bu kız benim başıma çok bela açacak," dedi Ateş sabırla iç çekerek.

"Bana çekmiş, annesinin kızı işte," dediğimde Ateş bilmem kaçıncı fenalığını geçiriyordu.

Dışarı çıktığımızda Tarık kapıdaydı. Telefonunu tedirgince kapattı ve yanımıza ulaştı. "Bu herifin başına kesin bir şey geldi."

"Keşke başına bir şey gelmeden önce onu insan yerine koysaydın," dediğimde Tarık'ın bakışları ağırlaştı. "Hadi geç kalacağız."

Birlikte dışarı çıkıp tekneye kadar yürüdük. İlk önce Ateş bindi ve elini bana uzattı. Elini tutarak tekneye bindiğimde Ahu'yu bana verdi ve dümenin başına geçmek için yanımızdan ayrıldı.

"Burayı çok seviyorum," dedi Naz yanıma otururken.

Ahu kucağımda mızmızlık yapıyordu. "Pusat, Ahu'yu alsana." Pusat hemen yanıma koşup Ahu'yu kucağına aldı. Ahu'nun tüm mızmızlıkları geçti, başını Pusat'ın göğsüne yasladı.

"Bak ya, amca seni yer kızım, sen ne güzel şeysin ya." Pusat sevgi patlamaları yaşarken Bahar ağzı kulaklarında onu izliyordu.

Keskin'i de Bahar aldı. Tarık da gelip yanıma oturdu ama Deniz ortalıklarda görünmüyordu. Bu aralar Ateş'le çok sıkı fıkıydı.

Ateş'in peşinde olduğu o ilk zamanlar aklıma geldiğinde dudaklarımda acı bir gülüş oluştu. Her şey ne kadar da değişmişti, biz ne kadar da değişmiştik.

"Buraya, bu adaya bayılıyorum. Türkiye'ye gidesim bile gelmiyor," dedi Naz etrafın güzelliğini seyrederken.

"Türkiye'de Kaptan'ın fakirhanesinde kalıyorduk, elbette Türkiye'yi özlemezsin. Neyse ki enişte çok zengin. Sizce ben Alanguva soyadını mı alsam, ne yapsam? Çok havalı değil mi?" dedi Tarık hemen konuşmaya atlayarak.

"Bakalım Alanguvalar soyadını sana vermek isteyecek mi?" dedi Naz hemen.

"Gül gibi adamım, bana vermeyecek de kime verecekler? Benim Fer-da'ya evlilik teklifi edesim geliyor ama sonra düşünüyorum. İkimiz de yakın zamanda evlenmek falan istemiyoruz. Sizce teklif etsem mi?"

"İstemiyorsanız bekleyin, acelesi yok. Herkes bizim gibi yangından mal kaçırmıyor ya," dedi Naz da.

"Doğru anın geldiğini hissedersin. Ateş bana evlenme teklifi ettiğinde bir kıyametin ortasında olmamıza rağmen ayaklarım yerden kesilmişti. Ve Tarık sözkonusu kişi bendim, asla evlilik düşünmeyen, aşka inanmayan ben. Yani, acele etme."

"Yani biz evlendik diye herkes evlenecek diye bir şey yok," dedi Naz da destek çıkmak isteyerek.

"Ya ne demek yok? Evlenelim ya." Bahar birden karşı taraftan sohbete dahil olmuştu.

Pusat'ın gözleri kocaman oldu, Bahar'a baktı. "Evlenelim mi?"

"Hmm bence evlenelim, ben senden başkasına âşık olmam ki. Benim gözüm senden başkasını da görmez. Âşığım ben sana ya." Bahar'ın sözleriyle Pusat'ın gözleri biraz daha irileşti.

Tarık'ı dürttüm. "Git al şunun kucağından Ahu'yu, şimdi şoktan kızımı suya düşürmesin. Kızım bu genç yaşına göre yeterince aksiyon yaşadı." Tarık sözümü ikiletmeden Pusat'ın başına gitti, Pusat o kadar şoktaydı ki Ahu'yu almak için Tarık'ın onun yanına ulaştığını bile fark etmedi.

Tarık kollarını uzattığında Ahu ağlamaya başladı. Pusat kendisine gelerek Ahu'ya baktı. Ahu'yu uzatmak için kaldırmıştı ki Ahu yine şiddetle ağlamaya başlayınca en son onu göğsüne yasladı ve Ahu da susarak sakinleşti.

"Taktı Shrek'e he." Tarık şaşkınca bana bakıyordu.

"O da iri seviyor demek, Bahar teyzesine çekmiş," dediğimde Bahar kıkırdadı.

"Evet ya, Pusat'ım çok iri, maşallah." Bahar onu överken Pusat renk değiştirmeye başlamıştı.

"Maşallah mı dedi o?" dedi Naz kısık sesle.

"Benim adım çıkmış da Bahar bu herifi iki lafıyla hastane odasında tavladı. Az değil bu kız. Allah'tan Shrek'e âşık oldu da başımıza çok bela açmadı," dedim ben de kısık sesle konuşuyormuş gibi yaparak.

"Ya Aşkın! Aşk olsun!" Bahar'ın sözleriyle güldüm.

Alkol, sigara ve küfür olmayınca mecbur sevdiklerime sararak vakit geçiriyordum.

"Ne aşkı olsun? Abinden de utanmıyorsun burada! Maşallahmış! Adam iriyse sana ne kızım? Biraz ağırbaşlı ol, biraz naz yap, kendini ağırdan al kızım ama yok, nerede!" Tarık sinirle söylene söylene yanıma döndü.

"Ya niye ağırdan alayım ki? Pusat'ıma göre oldukça hafifmişim zaten. Beni çok rahat kucaklıyor, alıyor böyle..."

"Bahar!" dedi Pusat dayanamayarak. "Çiçeğim, güzelim, hayatımın anlamı yemin ederim başıma ağrı girdi. Senin konuşmadan değil tabii, başka şeylerden. O güzel dudaklarını birazcık kapalı tutsan."

"Tamam, senin için kapatırım. Zaten açtığımda da senin için açıyorum." Bahar bu sefer beni bile çok şaşırtmıştı.

Tarık çığlık atarak yerinden kalktı, yerinde duramıyordu. Pusat utançla başını Ahu'ya eğdi ve yüzünü gizlemeye çalıştı.

"Yok, ben çıldıracağım! Ben kafayı yiyeceğim, amına koyayım! Ben sınanıyorum!"

"Küfretme lan çocukların yanında," dediğimde Tarık gittikçe daha da renk atmaya başladı.

"Bahar'ın ikimizden de fena olduğu gerçeği," dedi Naz şaşkınlıklar içerisinde.

"Yok yok, senden değildir. Sen daha evlenmeden tekte çocuk yaptın, az değilsin sen de." Naz elini ağzının üstüne götürüp bana baktı. "Şaşkın şaşkın bakma bana hiç öyle." Göz kırpıp gülümsedim.

"Keyifler oldukça yerinde bakıyorum da," dedi Deniz yanımıza gelerek.

Yerimden kalkıp güverteye geçtim. Ateş bir eli dümende denizi izlerken fazla seksi duruyordu. "Yakışıklı kaptanım," dedim kollarımı sırtına sararken.

Güldü. "Ateşpare'm gelmiş."

Kenarda duran kaptan şapkasını kafasına geçirdim. Çok yakışmıştı. "Bir ara böyle yatak odasına da gel," dediğimde keyifle dudaklarını ıslattı.

"Demek kaptan fantezisi?"

"Kaptan deme, biri tetikleniyor da." Gülüşü o güzel gamzesini ortaya çıkardı, gamzesine bir buse bıraktım.

Eli belime gitti ve dudaklarını dudaklarıma yasladı. "Aman dikkat et, *Titanik* gibi batmayalım."

"Burada buzdağı olduğunu sanmıyorum ama ben çoktan senin aşkınla *Titanik* gibi battım." Bu herif cidden az değildi!

Yol boyunca birbirimize yürümeye devam ettik. Ateş'in adasına vardığımızda burayı uzun zamandır incelemediğimi fark ettim.

Burası epey gelişmişti, herif resmen kendi şehrini kurmuştu.

Yollar, ışıklandırmalar, müstakil bahçeli evler... Şaşkınlıkla Ateş'e baktım. "Sen iyice çığır açmışsın."

"Bu daha başlangıç, burası çok daha büyük olacak. Tüm dünyaya teknoloji pazarlayacağız, her şeyin ilkini burada yapacağız. Sen ve ben Ateşpare'm... he bir de artık kızımız," dedi ve omzunun üstünden Ahu'ya baktı. Ahu Hanım'ın Pusat'ın göğsünden inesi hiç yoktu.

"Biz, ailemiz," dediğimde Ateş durakladı.

"Ailemiz. Ailem." Eğilip yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

Etraf şenlik alanı gibiydi. En son Ateş'le düğünümüzde burası bu kadar hareketliydi. Ada sanki hiç büyük bir yıkım yaşamamış gibi eski haline gelmişti.

Geniş caddede yürürken gördüğüm heykelle durdum. "Ne? Bu ne?" Bendeki şaşkınlığın aynısı hepsinde vardı, Ateş hariç.

Meydanın ortasında bir adam heykeli vardı, adam elinde kılıçla diz çökmüştü. Adamın arkasında bir kız bir erkek çocuğu vardı, onun arkasına saklanmışlardı ve o adam onları her şeyden koruyordu. Bu görüntü çok tanıdıktı.

Çelik'in bu ada halkını kurtardığı o andı.

"Ada sakinleri istedi, onları kıramadım," dedi Ateş şaşkınlığımızı izlerken. "Ama adadaki en büyük heykel bu değil. En büyüğü Atatürk heykeli, tesisin önünde."

"Oha oha!" Tarık çığlık atarak heykelin dibine ulaştı. "Lan bu Çelik!" Adadaki çocuklar heykelin yanında fotoğraf çekiyorlardı. "Bu benim abim, biliyor musunuz?" dedi Tarık çocuklara eğilerek.

"Bu da daha düne kadar ağlıyordu, *abim değil* diye, bir heykel görünce hava atası geldi," dedi Pusat kıskançlıkla. "Ayrıca ben de çok çabaladım o gün. Belki Çelik gibi şova dökmedim işi ama ben de çok uğraştım, benim heykelim yok ama. Pusat kim ki? Biz niye Pusat'ın heykelini dikelim zaten, yani otuz yıllık arkadaşımın heykelini dikeceğime ben de Çelik'i dikerdim zaten. Gel Ahu, babaya küstük." Pusat tripli tripli yanımızdan ayrılırken Ateş arkasından şaşkınca baktı.

"Lan ben karımdan bu kadar trip yemiyorum!"

"Shrek bir gün elimde kalacak," dedim kısık sesle.

Deniz kucağında Keskin ve yanında Naz'la poz veriyordu. Bahar da gülümserken Tarık kamerayı tutuyordu. Birlikte Çelik'in heykelinin önünde fotoğraf çekiyorlardı.

"Pusat!" Pusat bağırışımla yanımıza döndü. Belki Ateş'i takmazdı ama bana asla trip atmaması gerektiğini biliyordu. Ateş'i kolundan çektim ve Pusat'ı da yanımıza aldım. Biz de o kadraja girdiğimizde Tarık hepimizin fotoğrafını çekti.

"Çelik'e göndereceğim," dedi sırıtarak. "Tabii görürse." Sırıtışı soldu.

"Görecek Tarık," dediğimde bana umutla baktı.

Birlikte ilerlemeye devam ettik ve şenlik alanına ulaştık. Masalar süslenmiş, her taraf renkli ışıklarla hazırlanmıştı. Ferda etrafta gezerken her şeyin tam olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

"Bizim masamız burada," dedi Ferda bizi gördüğünde el sallayarak.

Yanına ulaştık. Tüm masalar yavaş yavaş doluyordu. Bu adada sadece çok zeki ve işinin ehli insanları Ateş özenle seçerek alıyordu. Zaten çoğu da yıllardır Ateş için çalışan insanlardı.

"Senin niye suratın asık bebeğim?" dedi Ferda kahverengi elbisesinin içinde fazlasıyla güzel gözükürken.

"Seni görmedim, öpmedim diye," dedi Tarık kısık sesle ama Ateş yine de duymuştu. "Üstüme gelme enişte, zaten müşkül bir durumdayım."

"Ne durumdaymış?" dedi Deniz müzik sesinden Tarık'ı duyamazken.

"Müşkülmüş," dedi Naz da ona açıklama yaparak.

Ferda da geçip Tarık'ın yanına oturdu.

"Hepiniz burada olduğunuza göre," dedi Ateş arkasına yaslanarak. "Pusat yakın koruma görevine devam edecek, onun koruyacağı kişi ailemiz olacak. Deniz sense işinde başarılı bir polistin ve bu adanın da güvenliğinden yine senin sorumlu olmanı, güvenlik biriminin başına geçmeni istiyorum." Ateş'in sözleriyle Deniz şaşkınca ona baktı. "Sana da uygun mu? Yoksa Türkiye'ye dönmeyi düşünüyor musun?"

Deniz kısa bir an Naz'a baktı, onun için önemli olan Naz'ın tercihleriydi. "Ailem dediğim insanlar burada, ülkemi seviyorum ama ailemi de öyle. Naz'la benim için yaptığın ev harika, hem de ömrümün geri kalanını geçirmek isteyeceğim kadar. Bu görevi yapmaktan gurur duyarım."

Ateş ona gülümsedi, bakışlarını bu sefer Bahar'a çevirdi. "Okulöncesi yaştaki çocuklar için çok acil bir öğretmene ihtiyacımız var, sana daha önce de bahsetmiştim." Ateş'in sorusuyla Bahar sevinçle gülümsedi. "Türkiye'ye dönmeyi istiyor musun?" Bu soru Pusat için de önemliydi, hemen Bahar'a baktı.

Bahar ilk önce hepimize tek tek baktı, ardından Pusat'ın elini tuttu. "Ailem burada, âşık olduğum adamın sevdikleri de öyle. Benim için yaşamak bile imkânsızdı, hatta etrafımı görmem bile öyleydi, âşık olmak yasaktı. Sen Ateş abi, senin sayende şu an etrafı görüyorum, âşığım ve doya doya yaşıyorum. Diğerleri için ne anlam ifade ettiğini bilmiyorum ama benim için birlikte büyüdüğüm ailem kadar, âşık olduğum adam kadar değerlisin. Seni çok seviyorum. Bana bu imkânsızlıkları yaşattığın için son nefesime kadar sana minnettar olacağım. Şimdi bu soruyu bana sorman bile komik çünkü senin benim için istediğin her şeyin çok güzel olacağına eminim. Çok mutlu olurum, hem de çok." Bahar yine hepimizi duygulandırmayı başarmıştı ama en çok Ateş'i duygulandırmıştı.

Bahar yerinden kalktı ve yanımıza ulaştı. Ateş'e sarıldığında Ateş de onun sarılışına karşılık verdi, saçlarını okşadı. "Senin de benim için Ferda'dan bir farkın yok," dediğini onlara yakın olduğum için duymuştum.

Bahar ondan ayrılıp geri yerine oturduğunda Ateş'in bakışları Naz'a kaydı. "Henüz yeni doğum yaptın, çalışmak ister misin istemez misin bilmiyorum ama eğer istersen ada hastanesinde başhemşire olarak istediğin zaman işe başlayabilirsin," dedi Ateş. Her şeyi önceden düşünmüş, planlamıştı.

"Şimdi değil ama ileride çok isterim." Naz da sevgiyle Ateş'e elini uzattı. Ateş onun elini sıktı.

"Peki ben? Peki Tarık? Tarık, piç mi?" dedi en sonunda Tarık dayanamayarak.

Ateş'in bakışları ona döndü, az önce Naz'a ve Bahar'a baktığı kadar sevgi dolu bakmıyordu artık.

"Ya bebeğim deli misin? Yerim bak seni, böyle tatlı tatlı şeyler söyleme. Sen de bana model olursun, seni çizerim sabah akşam," dedi Ferda, Tarık'ın yüzünü avcunun arasına alıp sevmeye başladı.

"Ya beni nü de çizersin o zaman." Tarık bir anlık boşluğuyla Ateş'le aynı masada olduğunu unutmuştu anlaşılan.

Ateş elinin altında duran boş kadehi kaldırıp Tarık'ın kafasına atmağında Pusat, Tarık'ı tek eliyle aşağı iterek onu kurtardı. "Seni öyle bir nü bırakırım ki bir daha kıyafet giyinmene gerek kalmaz, tek ihtiyacın olan şey pamuk olur. Anlıyor musun beni?"

"Ya abi Tarık'ımın üstüne çok gidiyorsun." Ferda Tarık'ın koluna sarıldı.

"Başlatma abine de Tarık'ına da," dedi Ateş gergince.

"Sen onu bunu boş ver. Herkese bir şey düşünmüşsün, bana verdiğin görev ne?"

"Senin görevin kalbimde, o da tamamlandı zaten," dedi aniden bana dönüp göz kırparak.

Bu herife âşık olmayıp da ne yapacaktım zaten.

"Ciddiyim Ateş."

"Ben de öyleyim, Ateşpare." Gözlerime böyle derin derin bakarken zaten ne kadar ciddi olduğunu net şekilde görebiliyordum. "Tesisin en gözde odası sana ait."

"Bunu zaten bana daha önce de söylemiştin, ben yeni bir şey beklemiştim sürpriz gibi."

"Benden yeni bir şey görmek istiyorsan, o şeyi ne yapıp eder yaratırım ben." Bunu yapacağını biliyordum.

Masalar gittikçe daha da dolarken yumuşak bir müzik ortamı daha da hoş hale getiriyordu. Ateş kolundaki saate baktı ve oturduğu yerden kalktı. Beyefendi konuşma yapacaktı.

"Herkese merhabalar, bugün yeni kuruluşumuzun ilk günü, hepiniz hoş geldiniz. Sizleri burada görmekten mutluluk duyuyorum. Bu adanın kuruluşundan beri tek amacı gelişmek ve birlikte zor zamanlar

atlatsak da görüyorum ki her geçen gün daha da gelişiyoruz. Bu gelişmeyi sizler sayesinde kolaylaştırıyorum. Bu ada için çok fazla planım var, çok daha büyük işler yapacağız birlikte. Böylesine başarılı insanlarla çalışmaktan onur duyuyorum.

Bu ada bana abimin mirası ve ben bu mirasa en güzel şekilde sahip çıkacağım. Bu ada sadece bana ait değil, aileme de ait, sizlere de ait. Burada birlikte yeni bir çağ açacağız, belki bir çağı kapatacağız. Hepinize teşekkür ediyorum ve gelecek güzel günlerimizi şimdiden görebiliyorum. Tedavisi mümkün olmayan hastalıklara çare bulacağız, akılalmaz yeniliklerı ilk burada üreteceğiz, bunları tüm dünyaya pazarlayacağız. Akşamın keyfini çıkarın, bu adada her akşamımız böyle keyifle geçecek."

Herkes onu alkışlarken ben yüzümü avcuma yaslamış onu izliyordum. O zeki bir adamdı, mafya işlerinden de aslında nefret ediyordu. O sadece teknolojiyle uğraşmak, yeni mucizeler yaratmak ve dünyayı geliştirmek istiyordu. Bundan sonra bunu yapacaktı.

Ateş otururken bakışlarımı fark etti, gamzesini göstererek sırıttı. "Ne? Neden öyle bakıyorsun?"

"Ne kadar harika bir adam olduğunu düşünüyordum da." Biz çok yapış yapış romantik bir çift olma yolundaydık, sanırım Bahar ve Pusat ikilisini çok kınamıştım. "Dünyaya pazarlamak derken? Artık teknolojini duyuracak mısın?"

"Evet, artık yeni gelir kaynağım bu olacak. Bahar'a baksana, bir zamanlar yaşaması imkânsızdı ama şu an senden benden daha sağlıklı. Yapay organ teknolojisiyle binlerce kişinin hayatını kurtaracağız, insanlara umut olacağız. Bu zorluklarla dolu dünyaya adımızı kazıyacağız." Onu dinlerken yüzümdeki gülümseme genişledi.

"Peki bunun için parası olmayanlar? Bahar'ın ameliyatı baya pahalıya patlamıştı."

"Bir fon ayıracağım, durumu olmayan kişiler de aynı şekilde tedavi görecek." Gittikçe daha da ilgimi çekiyordu.

"O zaman kazancı nereden sağlayacaksın?"

"Büyük devletlerden. Projelerimi, başarılarımı sunacağım. İlk önce düşük meblağlara onlara gücümü göstereceğim. Sonra onlar isteyecek, o zaman kesenin ağzını açmaları gerekecek." Ona olan hayranlığım her geçen gün daha da artıyordu. "Hoşuna gitti bakıyorum da," dedi kısık sesle.

"Sen, sen hoşuma gidiyorsun."

"Bunu tek başıma değil, seninle ve ailemle yapacağım."

"Seninle gurur duyuyorum, Ateş Alanguva." Ona defalarca güzel sözler söyledim ama hiçbirinde gözleri şimdiki gibi parlamadı.

"Bunu bana kimse söylemedi, biliyor musun? En son küçükken annem söylemişti. Teşekkür ederim." Masanın üstündeki elimi tutup kaldırdı, elimin üstüne bir öpücük bıraktı. "Ben de seninle gurur duyuyorum, gücün ve kimliğin için değil. Olduğun tüm hallerinle seninle gurur duyuyorum ve son nefesime dek de böyle olacak."

Gözleri, sözleri, hissettirdikleri... O tarif edilemez bir adamdı. Bir insanın her sözünde kalp atışlarımın hızlanacağını söyleseler güler geçerdim ama o her sözüyle beni kalp krizlerinin sınırına götürüyordu, bense keyifle sıradaki krizi bekliyordum.

"Peki adını kullanacak mısın?"

"Şirket adını kullanacağım. Hiçbir işte bizzat yer almayacak adım ama her şeyin arkasında biz olacağız."

Bu sırada kulağımı dolduran müzikle gülüşüm genişledi. Bizim şarkılarımızdan biri çalıyordu: "Speak Softly Love".

"Güzel karım, Aşkın Alanguva. Bu dansı ve ömrünün geri kalanındaki tüm dansları bana bahşeder misin?"

"Memnuniyetle, Ateş Alanguva." Elimi tuttu ve beni çimenlerin ortasındaki alana çekti.

Eli belimi, gözleri gözlerimi sardı. Kokusuysa çoktan bedenime sinen ve artık bana ait olan bir koku olarak tüm benliğimde yerini almıştı.

Bizden sonra herkes dans etmek için ayaklanmıştı. Ama bizim dansımız eşsizdi, tıpkı her şeyimiz gibi.

"Bu bizim yeni hayatımızın ilk günü olsun," dedi yumuşak sesiyle. "Her günümüz böyle olsun. En kötü günümüz birbirimize triplerimiz olsun. Seni yaşamak istiyorum Aşkın, bedenlerimiz zamana karşı direnemezken seninle yaşlanmak istiyorum. Saçında çıkan beyazları görmek, seninle yaşlanırken çocuklarımızı büyütmek istiyorum. Ve biliyorum seksen yaşımıza gelsek, her anımızı birlikte geçirmiş olsak sana yine de doyamayacağım."

"Çocuklarımız?" dedim o romantik kelimelerinden sadece burayı kesip alarak.

"Bence ikincisini sen kendin isteyeceksin, hem de benden daha çok," dedi bilmiş şekilde.

Romantik dansımıza devam ettik, bu dans ömrümüzün sonuna dek sürecekti.

Masaya döndüğümüzde Ateş, Pusat'ın kucağındaki Ahu'yu aldı. Pusat'a doymuş olacak ki bu sefer ağlamamıştı. Tarık bir eli Ferda'nın omzunda parıldayan gözleriyle bizi izliyordu.

Yemekler gelmeye başladığında Ahu, Ateş'in kucağında merakla etrafı izliyordu. Güzel kızım benim.

İki eli de masanın üstündeydi, eline aldığı her şeyle oynuyor ve ağzına götürmeye çalışıyordu. Eli masanın üstündeki kâğıda gitti ve koca kâğıdı ağzına tıkmaya çalıştı.

Ağzına götürdüğü kâğıdı aldım ve Pusat'a yandan bir bakış attım. "Pusat amcana mı çektin sen? Bizim ailemizde kâğıt yiyen bir o var." Pusat bana kötü kötü bakarken ona öpücük attım. Ahu'ya eğildim. "Pusat amcan bir kez koca bir kâğıdı yedi, biliyor musun? Bir de yuttu. Ama sen asla öyle bir şey yapma çünkü sen normal bir insansın, onun gibi Shrek değilsin. O küçük midenle kâğıdı nasıl öğüteceksin?"

"Aşkın ya! Ayıp oluyor la!" Bahar onun kızmasını çok tatlı bulmuş olacak ki hemen yanağına bir öpücük bıraktı.

Keskin de Bahar'ın kucağından sıkılıp annesinin kucağına geçmişti. Gözleri Ahu'nun üstündeydi, elini Ahu'ya doğru uzattığında Ahu da ona uzanmaya çalıştı. İkisinin bu tatlı anını bölen bir Ateş olduğu için hemen Ahu'yu kendine çekip diğer bacağına oturttu.

"Naz, oğluna sahip çık, bak kötü olacak." Ateş sinirini yatıştırmak için Ahu'nun azıcık olan saçlarını okşuyordu.

"Ateş enişte ne diyor ya," dedi Naz elini açıp Keskin'e bakarken. Keskin de annesi gibi elini açtı ve Ateş'e baktı.

İnanılmaz tatlılardı.

Bahar birden yerinden kalktı ve Pusat'a baktı. "Pusat ben seni çok seviyorum, sesini duyduğum o ilk andan beri sana âşığım ve biliyorum ki hep de böyle olacak. Pusat, benimle evlenir misin?" Bahar'ın sorusuyla içtiği su boğazında kalırken öksürük krizine girdi.

Pusat'ın suçu yoktu, hepimiz şaşkındık.

"S-sen bana evlenme mi teklif ettin şimdi?" dedi Pusat şaşkın şaşkın.

Bahar hevesle başını salladı.

"Yok bu kız durmuyor, yok..." Tarık saydırıp dururken Bahar heyecanla Pusat'a bakıyordu.

"B-ben ne diyeyim bilemedim ki şimdi," dedi Pusat da yerinden kalkarken. Bahar'ın yüzü düştü. "Yani o anlamda demedim, ben de istiyorum da şu an bu durumda bilemedim ne diyeceğimi. Ben şu an kendimi ifade edemiyorum."

"Biz diyoruz ki kendini biraz ağırdan al, bu kız gidiyor evlenme teklifi ediyor koca adama." Deniz de en az Tarık kadar triplenmişti.

"Evet!" dedi Pusat daha fazla Bahar'ın bakışlarına dayanamayarak. "Evet! Kabul ediyorum. Evlenirim kızım seninle, seninle evlenmeyeceğim de başka kiminle evleneceğim? Âşığım kızım sana, deli divaneyim." Bahar heyecanla ellerini birbirine çarptı.

Pusat onu kucakladı ve kendi etrafında birkaç tur döndürdü, en son Bahar'ın kendisi kadar iri ve dayanıklı olmadığını hatırlayarak durup Bahar'ı yere bıraktı.

Bahar'ın başı dönmüştü, eli başına gitti. Pusat da eğilip onun yüzünü avuçları arasına aldı ve dudaklarına tutku dolu bir öpücük bıraktı.

Tarık bir köşede bayıldı, Naz da baş ağrısını dindirmek için Deniz'in alnını ovaladı.

Yaşanılan her şey geride mi kalmıştı, geçmiş miydi, bilinmezdi ama iyi bildiğim bir şey vardı, bu an her şeye değerdi.

Ahu büyüyordu, henüz ilk kelimelerini söylememişti ama söylemesine az kaldığını biliyordum. Bizi taklit ederek konuşmaya çalışıyordu, dili dönmediği için yorulup bırakıyordu. Keskin'in ilk kelimelerini söyleyebilmesi onu daha da kıskandırmış ve hırslandırmıştı.

Her geçen gün daha da büyüyordu.

Ateş, Ahu'yla birlikte hava almaya çıkmıştı. Biz de Pusat'la tartışıyorduk.

"Ya amına koyayım sen ne laf anlamaz adamsın lan! O odayı kocam bana yaptı, bana!" Şimdi de Ateş'in bana tesiste yaptırdığı odaya göz dikmişti. Neymiş efendim, en güzel oda benimmiş!

"Sen anca küfret, amına koyayım! Sen yokken ben vardım. O odayı Ateş bana vereceğini kaç yıl önce söylemişti."

"Ben onun karısıyım, amına koyayım!"

"Ayına koyim." Duyduğumuz sesle Pusat'la birbirimize bakakaldık ve başımızı yavaşça sesin geldiği yöne çevirdik.

Ahu'nun sesi koltuğun arka tarafından geliyordu.

Gözümü sıkı sıkı yumdum. Küfür duymasın diye yanında bir kez bile küfretmemiştim!

Kızımın ilk kelimesi küfür olmuştu!

"Ayına koyim." Ahu tekrarlarken Pusat'la korka korka koltuğa yaklaştık. Ahu sırtını koltuğa yaslamış, ilk kelimesini tekrar ediyordu. "Ayına koyim."

Hemen Ahu'nun yanına oturdum, başımı iki yana salladım. "Yok aşkım, sen yanlış anladın. Anne... anne diyeceksin."

"Bak ben kaç yıl önce demiştim, o kadar küfrediyorsun ki kızının ilk kelimesi küfür olacak diye. Gördün mü?" Pusat da ağlamaklı şekilde konuşarak yanıma ulaştı.

"Senin yüzünden lan!"

"La sen küfrettin!"

"La!" Bu ses yine Ahu'dan gelmişti. "Ayına koyim la!"

"Pusat, sen bittin oğlum!" Pusat korkmakla gülmek arasında kalmış dehşet içinde Ahu'ya bakıyordu.

"Hayır kızım, anne diyeceksin bu kelimeler kelime değiller. Anne. An-ne." Hece hece konuştum. Ahu bir Pusat'a bir de bana baktı.

"Ayına koyim la."

Kriz geçirmemek için ağzımı yumruğumla kapatırken Pusat benden uzağa kaçmaya çalıştı. "Shrek seni öldüreceğim."

"Bak şimdi bunları da söyleyecek. Bir sakin olur musun?"

"Pusat seni mahvedeceğim!"

"Puş puş at." Pusat'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Adımı söyledi!" dedi dehşet içinde. "Adımı söyledi la! La ilk benim adımı söyledi!" Sevinç çığlığı atarak Ahu'yu kucağına aldı. "Ya sen kimin yeğenisin? Amcan seni yer. Ben biliyordum ki... Biliyordum en çok beni seveceğini." Yeğen kelimesini de *yiyen* diye söylüyordu, hayır kızım bir de Türkçeyi bu herif yüzünden yanlış öğrenecekti!

"Sabah akşam kızımın dibindesin. Annesinden babasından çok senin suratını görüyor, kocam bitti, şimdi kızım başladı!" Sinirden saçımı başımı yolacaktım.

"Bir daha Pusat de bakayım, senin o ağzını yer amca." Pusat kucağında Ahu'yu döndürürken bu sırada Ateş içeri girdi.

"Sadece iki dakikalığına telefonla konuşmak için dışarı çıktım, gözlerim Ahu'nun üstündeydi. Sadece iki dakikada ne oldu burada?" dedi Ateş içeri girerken merakla.

Sonunda Pusat Ahu'yu döndürmeyi bırakmıştı. Ahu babasını görünce yeni çıkan dişlerini göstererek sırıttı ve öğrendiği ilk kelimeyi söylemek için heyecanla ellerini havada salladı. "Ayına koyim."

Ateş kafasını hızla bana çevirdi. "Pusat küfretti, onu duymuş."

"Yalan söyleme, yalan söyleme. İlk önce sen ettin! Ateş o Şam şeytanı suçu bana atmaya çalışıyor, inanma ona." Bu herif benim elimde kalacaktı!

"Puş at." Ahu bu sefer ikinci kelimesini söylemişti.

"Ne dedi o?" dedi Ateş yine dehşet içinde.

"Bu Shrek o kadar dibimizde ki kızımız anne baba demeden önce Pusat dedi." Ateş de en az benim kadar şaşkındı. Şu an salonda tek mutlu olan kişi Pusat'tı, bir de ilk kelimelerini söylemenin haklı gururunu yaşayan kızım.

Ateş de kıskanmış olacak ki Ahu'yu Pusat'ın kucağından aldı. "Hayır kızım, baba de bakayım. Ba-ba."

"Ayına koyim." Ateş çaresizce bana döndü.

Tüm gün birimiz anne, birimiz baba dedirtmeye çalıştık ama Ahu sadece *ayına koyim* ve *puşta* ya da *puşat* deyip durdu.

Anne sütünü doktorun tavsiyesiyle yavaştan kesiyordum, zaten dişleri çıktığı için mememi emerken dişlerini geçirip öyle uyuyakalıyordu. Gerçi doktor ona süt vermem gerektiğini söyleseydi, o göğsümü kopartsa bile onu emzirmeye devam ederdim.

Ateş'le geceleri pek uyuyamıyorduk, Ahu ağlama krizlerine girdiğinde Ateş yükü olabildiğince benden almaya çalışıyordu. Ben çoğu gecelerimi uykusuz geçirmiştim ama hiçbiri bu uykusuz geceler kadar güzel değildi.

Ona giydirdiğim kırmızı elbise, içinde beyaz kazağı, beyaz kilotlu çorabı ve azıcık olan saçına taktığım kırmızı tokayla çok tatlı duruyordu.

Ateş'le onu aramıza yatırmış izliyorduk, bunu sık sık yapıyorduk. Güzelliğiyle büyülenmiştik.

"Babasının kar tanesi, şuna bak ya bembeyaz, yerim senin o ağzını." Ateş tıraşlı yüzünü Ahu'nun boynuna bastırıp ona öpücükler bırakırken onları izliyordum. "Güzelliği aklımı alacak Aşkın." Ateş içindeki sevgi seliyle ne yapacağını bilemezmiş gibiydi.

Ben de tam olarak aynı durumdaydım, o yüzden ona bir şey diyemiyordum.

"Bir de kırmızı kırmızı giydirmişsin, o Keskin benim kızıma bakıp duruyordu! Ayağını denk alsın. Daha küçük diye bir şey demiyorum. Anne sütünü de bıraktı, artık kessin o da bu hareketleri. Benim kızıma sulanıyor ya!" Ateş'in sözleriyle gülerken başım geriye doğru düştü.

"Ateş sen deli misin? El kadar bebeyi mi kıskanıyorsun?"

"El kadar bebeyse bebekliğini bilsin, kaşı gözü ayrı oynuyor keratanın."

Ateş'in sinirli sözleriyle Ahu da kaşlarını çatarak onu taklit etmeye çalıştı. Ahu sürekli konuşmaya çalışıyordu ama sadece anlamsız uğultular çıkarabiliyordu.

"Bak kızım da bana hak veriyor, bence de kızım, haklıyız biz," dedi Ateş onun sohbetine dahil olarak.

"An-ne."

Duyduğum kelimelerle gözlerim irileşti, hemen yattığım yerden doğruldum. "Anne mi dedi o?" Yanlış duyup duymadığımı teyit etmek için Ateş'e baktım.

"Anne dedi." Ateş de heyecanla doğrulmuştu.

"Anne," dedi Ahu bana bakarak.

Heyecandan ne yapacağımı bilemeyerek Ateş'e baktım. Gülüşü genişledi. Ahu'yu yataktan kaldırdım. "Evet, annenim ben senin. Seni ben doğurdum. Bak sen burada büyüdün, büyüdün, sonra dışarı çıktın. Şimdi ben seni büyüteceğim." Onunla sanki koca insanmış gibi sürekli sohbet ediyordum, Ateş bizim bu sohbetlerimizi izlemeye bayılıyordu.

"Anne," dedi Ahu bir kez daha. Sevinçle onu göğsüme yasladım.

"Baba da desene kızım, baba. Bak ne kadar kolay. Ba-ba." Ateş, Ahu'yu kucağımdan alıp bir süre baba demeye ikna etmeye çalıştı, Ahu da inatla anne dedi.

"Ba-ba," dedi en sonunda Ahu.

Ateş büyük bir sevinçle onu havaya kaldırdı. "Ya baba ya, senin babanım ben!" Ateş sevinçten havalara uçuyordu.

Mutlulukla kıkırdadım.

Kocam ve kızım. Ailem.

Bir gün onu öldürmek için görevlendirilmiştim, başarısız olmuştum. Başarısızlık bu kadar güzel olabilir miydi hiç?

O benim en büyük yenilgimdi. İkimiz de birbirimize verdiğimiz tüm savaşları kaybetmiştik. Defalarca kez birbirimize yenilmiştik. Bu öyle bir yenilgiydi ki hiçbir zafer onu geçemezdi.

Ateş Alanguva ben sende öyle bir yenildim ki bir daha hiç zafer istemedim.

Pozitif bir test.

Bu sefer on test yoktu. Sadece bir test ve hızla atan kalbim vardı. Bu sefer korku yoktu, endişeler yoktu, bu sefer sadece mutluluk vardı.

Tesisteki odamın banyosundaydım. Günlerimin çoğunu tesiste geçiriyordum, Ateş'ten daha çok buraya bağlandığım kesindi.

Dışarısı epey gürültülüydü. Pusat ve Bahar'ın düğünü için herkes hazırlık yapıyordu. Üstümde siyah, V yaka bir elbise vardı.

Bilerek korunmamıştım. Bu sefer bu çocuğu ben istemiştim.

Ellerimi yıkayıp odama döndüm, koltuğa geçip oturduğumda kalbim hızla atıyordu. İkinci bir evladım olacaktı. Ahu'yu öğrendiğimde yaşadığım endişelerin hiçbiri yoktu, sadece mutluluk vardı.

Odamın kapısı yavaşça açıldı. Ahu pembe elbisesiyle içeri girdi. "Anne!" Kapıyı açıp bana koştu. Her geçen gün büyüyordu, bizim kopyamızdı. Gözlerinin şekli bana benziyordu ama rengi babasına. Saçları benim gibi alacalıydı.

Kollarımı açtım ve Ahu'ya sarıldım. "Benim prensesim, ne kadar güzel olmuşsun sen ya." Benim tesiste işlerim olduğu için onu Ateş hazırlamıştı.

"Bak babam bana prenses tacı taktı, annem kraliçe olduğu için ben de prensesmişim." Ahu'nun yanağına uzun ve sert bir öpücük bıraktım.

Bu sırada açık kapıdan Ateş girdi. "Ben kızımızın hızına yetişemiyorum," dedi içeri girerken.

Her zamanki o siyah, jilet gibi duran takım elbiselerinden birini giyinmişti. Beni gördüğünde gözleri parıldadı.

"Çok güzel görünüyorsun bebeğim."

"Sen de çok şıksın." Yanımıza gelip oturdu.

"Bahar'la Pusat hazır mı?" Sorumla güldü.

"Bahar hazır da saatlerdir Pusat'ı sakinleştirmeye çalışıyoruz. Heyecandan bayılmasına çok az kaldı. Sen ne yapıyorsun? Hadi bitir işlerini gidelim, bugün bile işlerle uğraşıyorsun." İkimiz de çok çalışıyorduk.

Ateş cidden adayı hedeflediği konuma getirmişti, tüm dünyaya teknoloji pazarlıyorduk.

Geçenlerde tamamen yapay zekânın yönettiği mahkeme salonu halka duyurulmuştu. Kimse benim yaptığımı bilmiyordu ama teknoloji tüm dünyada epey bir yankı yapmıştı.

Sadece yasalara uygun olarak karar veren, asla rüşvetle alınamayacak şekilde programlanmış hâkim ve hızla verilen sonuçlar şimdiden çoğu gelişmiş ülkede kullanılmaya başlanmıştı.

Biliyordum, yakında Türkiye'de de kullanılmaya başlanacaktı ve o zaman tüm çabalarıma büyük bir anlam daha eklenecekti. V bir kez daha kazanacaktı.

"Annem çok güzel," dedi Ahu yüzümü okşayarak.

"Evet, annen dünyadaki en güzel kadın," dedi Ateş de sevgiyle. "Annen bu kadar mükemmel olduğu için çok şanslısın kızım, herkese nasip olmaz." Ateş'in sözleriyle güldüm.

İkimiz de Ahu'yla epey ilgileniyorduk, Ahu cidden zeki bir çocuktu. İkimizin çocuğunun zeki olacağını zaten tahmin ediyorduk ama Ahu bizim tahminlerimizden bile daha zekiydi. Ateş de onu eğitmek ve geliştirmek için inanılmaz teknolojik oyuncaklar tasarlıyordu.

"Gidip bizimkilerin haline bakalım," dediğimde Ateş de benimle birlikte ayaklandı. Ahu'yu kucağına aldı. Birlikte odadan çıkıp tesisin asansörlerine yürüdük.

"Puşat şimdi evlenecek mi, baba?" Ahu'nun sorusuyla Ateş başını olumlu anlamda salladı. "Off ya, ben onun evlenmesini istemiyorum."

"Neden kızım? Amcan o senin, amcan," dedi Ateş gerginliğini belli etmemeye çalışarak.

"Ama onunla ben evlenecektim ya." Ahu altdudağını sarkıttığında Ateş kafasını kaldırmış sabır diliyordu.

"Keşke çapkınlığı sana çekmeseydi," dedi Ateş bana yandan bir bakış atarak. Ahu yakışıklı adam görmeye dayanamıyordu, hemen yapışıyordu dibine.

"Yoo, bence tek bana çekmedi, basbayağı ikimize de çekmiş."

Asansörden indiğimizde yanımızda Ahu olduğu için ATV'ye değil golf arabasına bindik. Ben arabayı sürerken Ateş de kucağında Ahu'yla sohbet ediyordu.

"Baba Puşat evlenmek zorunda mı?"

"Zorunda olduğu için değil, Bahar teyzeni sevdiği için evleniyor."

"Ama Puşat beni de çok sevdiğini söylemişti."

"Elimde kalacak o Puşat zaten," dedi Ateş de Ahu gibi konuşarak.

"Çeyik sevgilim de gelmedi zaten," dedi Ahu üzgünce. Ateş'le bakışlarımız kesişti, evet, ikimiz de Çelik'in bugün burada olmasını isterdik.

"Çelik nereden sevgilin oluyor kızım?"

"Çeyik bana sevgilim diyor, o benim sevgilim."

Yolun geri kalanı boyunca Ahu babasını kudurtmaya devam etti. Ateş'in artık iki belası vardı, ikinci ilkinden bile beterdi.

Golf arabasını durdurduğumda Ahu, Ateş'in kucağından inip koşmaya başladı. Deniz ve Keskin'i görmüştü. Deniz'in yanında bebek arabasında ailemizin yeni üyesi vardı. Çok güzel bir kızları olmuştu, adını da Aylin koymuşlardı.

Aylin...

Ayışığı...

Ahu, koştur koştur Keskin'e gidip elbisesini gösterdi. Eteklerinden tutup kendi etrafında döndü.

"Bak Keskin, senin böyle güzel elbisen var mı?"

"Elbiseyi kızlar giyer, ben kız mıyım?" dedi Keskin de kollarını göğsünün altında birleştirerek.

"Güzel olmuş muyum?" dedi Ahu Keskin'e kendisini göstermeye devam ederek.

"Olmuşsun."

"Sen de güzel olmuşsun," dedi Ahu onun kolunu okşayarak.

"Erkekler güzel olmaz, yakışıklı olur." Ahu bizimle vakit geçirmeyi sevse de Keskin yaşıtı olduğu için onunla geçirdiği vakit çok ayrıydı.

"Kızım salsana sen şu çocuğu," dedi Ateş gergince.

"Şu çocuk falan, ayrıca senin kızın sardı benim oğluma." Deniz hemen oğlunu koruma moduna geçmişti. "Yani bu gidişle senin kızı benim oğlana alacağız."

"Yok öyle dünya. Kimi kime alıyorsun? Deniz bak, çok geriliyorum ben."

"Aa sen ne kıskanç bir şey oldun böyle ya." Söylenerek yanlarından uzaklaştım. Bahar'ı görmek istiyordum. Zaten tüm gün yanındaydım, sadece iki saatliğine ayrılmıştım.

Okyanusun kenarında büyük, şatafatlı, malikâneye benzer bir ev vardı. Bu evde adaya misafirliğe gelenler kalırdı ya da önemli günlerde davet için kullanılırdı. Düğün dışarıda olacaktı ama Pusat ve Bahar ayrı odalarda hazırlanıyorlardı.

Gelin odasına girdiğimde Naz, Bahar'a makyaj yapıyordu. Beyaz gelinliğinin içinde, omzuna dökülen dalga dalga sarı saçlarıyla çok güzel duruyordu.

"Çok güzelsin, güzel kızım." Bahar sözlerimle gülümsedi.

"Ben görmüyorken de makyajımı hep Naz yapardı ya... Bak şimdi görüyorum, hatta evleniyorum, yine Naz yapıyor," dedi Bahar duygusal şekilde.

"Bu kız bugün beni çok feci ağlatacak," dedi Naz burnunu çekerken.

Bahar'a ulaştım. Naz gözünü silmeye çalıştığı için makyaja ara vermişti. Ellerimi Bahar'ın omuzlarına koydum ve başımı ona doğru eğdim.

"Gördüğüm en güzel gelinsin. Parıldıyorsun."

"Senin sayende Aşkın," dedi Bahar yutkunarak. "Bu hayatı yaşamam senin sayende, yaşamam senin sayende."

Başımı iki yana salladım. "Senin o asla vazgeçmediğin yaşam aşkın sayesinde, sen en umutsuz anda bile öyle sıkı tutundun ki hayata, hayat sana hayal ettiğin her şeyi vermek zorunda kaldı. Hiçbir zaman kalbini kararmadan, tertemiz kaldın ve hep de öyle kalacaksın. Eskiden senin masumluğunu izlerken kendimden utanırdım, neden vahşi olduğumu sorgulardım. Sen yaşama ihtimalinin olmadığı hayata sıkı sıkı tutunurken ben sağlıklı bedenimde hasta bir zihinle bunun haksızlık olduğunu düşünürdüm. Sana yapılmış büyük bir haksızlıktı bu çünkü sen çok daha fazlasını hak ediyordun. Bahar, sen hep o kadar temizdin ki bizi bile o temiz hayatına çektin. Sen benim kardeşimsin ve ben senin ablan olmaktan gurur duyuyorum."

Çenesi titrerken oturduğu yerden aniden kalktı ve bana döndü. Kollarını boynuma sardı ve bana sıkıca sarıldı. "Seni çok seviyorum, ablam benim. İyi ki benim ablamsın, iyi ki varsın."

"Ağlama, makyajın bozulacak," dedi Naz ama onun da sesi çatallaşmıştı. Bahar'ın kollarını okşadım. "Ben bir Pusat'a bakayım, bayılıp kalmasın bir yerde." Sözlerimle güldü ve yerine geri oturdu.

Gelin odasından çıkıp karşısındaki damat odasına geçtim. Pusat heyecanla odanın içinde volta atıyor, Tarık onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Gerçi pek sakinleştirmeye çalıştığı söylenemezdi, köşedeki koltukta bacaklarını uzatmış, şampanya yudumlayarak nasihat veriyordu. Beni görünce sustu.

Pusat beyaz bir gömlek, siyah bir kumaş pantolon giyinmişti. "Neden yeşil giyinmedi ya?" dedim Tarık'a bakarak.

"Ben giymem dedi." Tarık omuz silkti.

"Şu an şakanın sırası mı, Aşkın? Bugün evleniyorum ben, farkında mısın? Şaka yapmanın sırası mı?"

"Deli danalar gibi etrafımda dönmeyi keser misin artık? Ay başım döndü he," dedi Tarık alnını tutarak.

"Evet, farkındayız Shrek. Bir nefes alsana sen." Durdu ve derin bir nefes aldı. Nefes alırken gömleğinin düğmesi patladı.

"Ya düğmem patladı, amına koyayım ya! Ben şimdi nasıl evleneceğim? Of Aşkın! Bok vardı da nefes aldırdın bana!"

"Kilo mu aldın sen?"

"Bir haftadır stresten iştahım açıldı," dedi suçlu bir çocuk gibi.

"Senin iştahın açılmadı Shrek, sen kırk fırın ekmek yeme deyimini gerçekleştirdin. Sen dünyadaki yüz bin açın hakkını da yedin." Tarık'ın sözleriyle daha da sinirlendi ama kızarmaktan çok yeşile dönüyordu.

"Sen benim lokmalarımı mı sayıyorsun lan?"

En son ikisinin boş konuşmasını böldüm: "Ya ne boş yaptınız, amına koyayım ya! Ağlayacağına çıkar başka gömlek getirelim sana."

"Başka gömlek olmaz! Bunu özel olarak seçtik, Bahar çok sevdi."

"Tamam, başka güzel gömlek getirelim. Bahar da bakıp seçsin."

"Düğüne kaç saat kaldı Aşkın! Ayrıca uğursuzluk getirir, olmaz." Yok, ben kafayı yiyecektim.

"Sen gelin misin, amına koyayım, niye uğursuzluk getirsin?" dedi Tarık çıldırmış şekilde.

"Tamam, çıkar dikelim o zaman düğmeyi. Ama düğünde yine patlarsa kalırsın ortada, rezil olursun." Sözlerimle bir süre kara kara düşündü.

"Of, ne yapacağım ben şimdi?"

"Ateş nerede ya, çağır da gelip şunu sakinleştirsin." Tarık tam telefonunu çıkarmıştı ki odanın kapısı açıldı ve Ateş kafasını içeri uzattı. Gözleri Pusat'ın üstünde gezinirken sarı hareleri parladı. İçeri tamamen girdi. "Tıraşın çok iyi olmuş. Hazır mısın?"

"Değilim! Gömleğim patladı," dedi Pusat ağlamaklı bir şekilde.

"Çok yedi, dedim o kadar yeme diye ama beni dinlemedi enişte. Senin paran ya, yedikçe yiyor," dedi Tarık, Ateş'e yalakalık yaparak.

"Sen çok konuşma," dediğinde hemen sustu.

"Tabii enişte, güzel enişte, bal enişte." Ateş ona yandan ters bir bakış attı.

"Başka gömlek getirelim."

"Olmaz, bunu Bahar çok sevmişti, kumaşını falan," dedi Pusat gerginice.

"Dikelim o zaman," dedi Ateş de seçenek sunmaya çalışarak.

"Dikmek çözüm değil ki ya yine patlarsa? Düğün anında patlarsa o zaman ne yapacağım?"

"O zaman herkes senin memeleri görecek Pusat, namus gider Shrek." Sözlerimle Ateş gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Normalde de çok zeki değil de bugün IQ seviyesi beni çok yordu, çıkar şu gömleği dikelim. Diğer düğmeleri de sağlamlaştırırız. Tarık git, iğne iplik getir."

Tarık hemen yerinden kalktı. "İğne iplik nerede vardır ki?"

"Bilmiyorum, git bul işte," dediğimde hızla çıktı odadan. "Sen de çıkar şu gömleğini."

Pusat düğmelerini açmaya başladı. Utana sıkıla açıyordu. "Ateş, şuna desene, geçen denizde yüzerken sallanan memelerini yeterince gördük, yeni olmayacak."

"Tamam ya, çok gitme üstüne, gergin bugün," dedi Ateş kısık sesle, ilk aşkına kıyamıyordu tabii.

Pusat gömleğini epey uzun sürede çıkarıp Ateş'e uzattı ve ellerini göğsüne sardı.

"Sen şaka mısın, amına koyayım!"

"Üstüme gelme Aşkın! Üstüme gelme. Ben bugün evleniyorum, farkında mısın?" Az önce Tarık'ın kalktığı koltuğa oturdu. Tarık'ın kadehini

tek dikişte içti ve masanın üstündeki sigara paketinden bir dal çıkardı. Bana uzatmasın diye gömleği inceliyormuş gibi yaptım.

"Farkındayım da biraz sakin ol."

"Nasıl sakin olayım? Bahar'ımla evleniyoruz. Bir oda karşımda şimdi, üstünde gelinlik var. Allah bilir ne kadar güzel olmuştur. Bu akşam evleneceğiz biz." Bu fikre daha çok kendisini alıştırmaya çalışıyordu.

"Yani hakkı var, ben de evleneceğimiz zaman çok heyecanlıydım," dedi Ateş de onun yanına oturarak. "Gerçekliğine inanamıyordum, her an bir şey olacak da mahvolacakmışız gibi hissediyordum. Gerçi mahvolduk ama düğünde değil en azından, sonra da toparladık." Bana bakıp göz kırptı. "O gün hayatımın en güzel günüydü, âşık olduğum kadınla evlendim ama sonra Ahu'nun doğduğu günle zirveyi kapışmaya başladı. Bugün hayatının en güzel günlerinden biri olacak kardeşim, sadece keyfini çıkarmaya bak. Yıllar sonra bile bugünü hatırladığında kalbin aynı heyecanla çarpacak çünkü âşık olduğun kadınla evleniyorsun." Pusat'ı sakinleştirmek için söylediği sözleri dinlerken gülüşümü bastırmaya çalıştım.

"Ben sana demedim mi Shrek? *Bu adam bana deli divane, tüm mal varlığını üstüme yapacak, benim aşkımdan kafayı yiyecek*, demedim mi? Bak. Görüyorsun, anlatmaya gerek bile yok. Yanlış bir tane kelimem bile yok."

"Destansı aşkınızı anlattığınız için teşekkürler, şimdi müsaade ederseniz kendi düğünüme odaklanacağım."

Pusat'ın sözleriyle Ateş bana döndü. "Biliyor musun, bu herif küçükken sürekli düğününü hayal ederdi. Yok açık havada olsun, yok oyun havası olsun, gelinim kesin seninkinden güzel olur..." Ateş'in sözleriyle Pusat onun omzuna vurdu.

"Unutma, tamam mı? Hiçbir haltı unutma sen."

"Sen ciddi misin?" Kahkaha attım. "Ya bence gelin olarak seni hayal ediyordur o ama neyse şimdi o konulara girmeyeceğim."

Tarık nefes nefese içeri girdi, çok şükür iğne iplik bulabilmişti. "Bu ip siyah! Benim gömleğim beyaz. Of ya! Sinirden başıma ağrı girdi."

"Düğme içte kalıyor, gözükmez, bir şey olmaz," desem de Pusat triplenmeye devam etti. Tarık'a döndüm. "Beyaz ip bulamadın mı?"

"Ne bileyim, Ferda bunu verdi. Şu adamı sakinleştirin, ben ondan daha gerginim. Gül gibi kardeşimi alıyor, bir de herifin triplerini çekiyoruz ya."

"Sen de benim gül gibi kardeşimi bekletiyorsun, biz sana bir şey diyor muyuz?" dedi Ateş yine laf sokarak.

"Ne? Pardon da senin o gül gibi kardeşin beni bekletiyor. Benimle gönül eğlendiriyor resmen, sonra suçlu ben oluyorum." Ateş'in sinirlendiğini gördüğünde kapıya döndü. "Ben beyaz ip bulayım."

Ateş de yerinden kalktı. "Ben bir Ahu'ya bakıp geleceğim, sakinleş sen de." Pusat'ın çıplak omzuna iki kez vurdu ve odadan ayrıldı. Pusat hâlâ memelerini gizlemeye çalışıyordu.

"Bu gece sizi basmazsam ne olayım," dediğimde Pusat'ın gerginliği daha da arttı. "Ne o? Sen bizi az mı bastın?"

"Ben sizi basarken siz evli değildiniz! Evliyken bir kez bastım mı sizi?"

"Şimdi bu konuşmayı benimle yapman seni daha da gerecek ama şimdiden uyarayım seni. Bahar senin çeyreğin kadar sense koca bir dünya kadarsın. O yüzden..."

"Şu an düşündüğüm şey hakkında mı konuşuyorsun?" dedi iri iri açtığı gözleriyle.

"Evet." Tam konuşmaya devam edecektim ki gözlerini kaçırdı. Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Siz yaptınız mı? Bahar hiç anlatmadı. Yani aslında tahmin ediyordum, bu kadar süre beklemenizin imkânı yoktu da Bahar hiç renk vermedi, ona şaşırıyorum."

"Biz bir şey yapmadık Aşkın, ne diyorsun sen ya," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. "Zaten burada anadan üryan duruyorum, her şeyim ortada. Senin girdiğin konulara bak. Ayıp değil mi şimdi?" Kıpkırmızı olmuştu.

"Sadece gömleğin yok, anadan üryan öyle olmaz Shrek. Neyse, demek seni uyarmama gerek yokmuş."

"Tamam Aşkın, gelme üstüme!"

"Üstüne falan gelmiyorum. Aaa yeter amına koyayım, kendine gel." Aramızda kısa bir sessizlik oluştu. "Bugün sizden rol çalacağım," dediğimde yandan bir bakış attı.

"Yine ne yapacaksın ya?"

"Sakin ol, öyle şov falan yapmam sizin düğününüzde. Evet, ne yapsam olay oluyor, orası ayrı bir konu ama... Hamileyim."

"Ne? Ben yine amca mı oluyorum?" Sevinçle yerinden kalktı.

"Daha Ateş'e söylemedim, ağzından kaçırma."

Az önceki gerginliği azalmıştı, şimdi sadece mutlulukla sırıtıyordu. Zaten gerginliği azalsın diye ilk ona söylemiştim.

"Bak daha bunu dünya üzerinde bir ben biliyorum, kocama söyleme-den gelip sana anlattım. Öyle de şeytan tüylü bir pezevenksin."

"Pezevenk falan ayıp oluyor ama neyse." Eğilip bana sarıldı.

"Memelerin ağzıma girecek Pusat," dediğimde hemen benden uzaklaşıp yine memelerini elleriyle kapattı.

Sonunda Tarık beyaz ip bulmayı başarmış, ben de gömleğinin düğmelerini sağlamlaştırmıştım.

Çok geçmeden her şey hazırdı. Pusat ve Bahar içeride yalnızlardı. Biz bahçedeydik. Tarık yanıma oturmuş, Ferda'ya bakıyordu.

Ferda'ya evlilik teklifi etmiş ama Ferda onu reddetmişti. Türkiye'de olduğu için hâlâ tehlikeyle iç içeydi ve aklınca Tarık'ı biraz daha korumaya çalışıyordu.

"Ona bir kez daha evlilik teklifi etmeyeceğim, istemiyor demek ki beni," dedi Tarık düşünceli şekilde.

"Sürekli birliktesiniz, evli gibisiniz zaten Tarık."

"Ama değiliz işte. Ona baksana..." Ferda mavi elbisesi, dalgalı saçları ve makyajıyla epey gözalıcı duruyordu. "O ne kadar güzel, eşsiz, zeki..."

"Sen de öylesin Tarık."

"Beni teselli etme Aşkın."

"Yok, ben ne zaman teselli için yalan konuştum? Bence birbirinize trip atmayı kesin, hadi o atıyor, sen ne diye atıyorsun? Sen böyle nazlı nazlı davranmaya devam edersen bir on yıl daha sevgilisiniz siz. Benden söylemesi." Tarık derin bir of çekti.

Hazel, Selin, Ayberk, Yusuf ve Murat da düğüne gelmişlerdi. Bizimle birlikte en ön taraflarda oturuyorlardı. Yanlarında da Şahin'in kız kardeşi Şafak vardı. Ateş onun fiziksel sağlığı için bir teknoloji geliştirmeye çalışıyordu ve Şafak'ın durumu gün geçtikçe daha iyiye gidiyordu.

"Keşke abim de burada olsaydı," dedi Tarık birden.

"Abin?"

"Abim," dedi bakışları karşıdayken.

"Sözlerime geldin mi?"

"Geldim."

Gözlerim bebek arabasında etrafı izleyen minik Aylin'e kaydı. Beyaz teni, koyu gözleri ve minicik hatlarıyla çok güzeldi. Aylin, Aylin'im...

Onu her andığımda göğsümde, tam aynı yerde bir sızı oluyordu ve o sızı asla geçmeyecekti.

"Anne, Bahar teyze çok güzel olmuş, ben de gelin olmak istiyorum." Ahu kıskançlıkla Ateş'in kucağından indi.

Aslanlar da aramızdaydı, ada halkı bu yapay aslanlara alışkındı. Ahu onlara bayılıyordu, özellikle Keskin'le sırtlarına çıkıp adada gezmeye bayılıyorlardı. Aslanlar zeki olduğu için onlar çocukların yanındayken daha rahat oluyorduk. Bu yaşlarına gelene kadar o aslanlar onların en yakın arkadaşı olmuştu.

Şimdi anne aslan, baba aslan ve yavru aslan da yanımızda durmuş, merakla düğünü izliyorlardı.

Bahçede yumuşak, güzel bir müzik çalmaya başladı. Bakışlarımız bahçenin girişine döndü. Bahar Pusat'ın koluna girmişti. Duvağı arkasına doğru uzanıyordu.

Birlikte çok eşsiz ve güzel görünüyorlardı. Hepimiz oturduğumuz yerlerden kalkarak onları alkışladık.

"Vay be, Bahar'ın düğününü de gördük," dedi Tarık Bahar'a sevgiyle bakarken.

Ahu üzgünce onlara bakıyordu.

Bahar ve Pusat heyecanla bize doğru yürüdüler, Bahar'ın elinde pembe çiçekler vardı. Karşımızdaki biraz yüksek olan sahneye çıktılar. İkisinin de gözleri heyecanla etrafta ve birbirlerinde geziniyordu.

Ferda yanımızda heyecanla durduğunda Tarık ona yandan bir bakış attı. "Biz de böyle herkesin düğününü izleyelim, herkesin." Ferda susması için onun koluna vurdu.

Burada bir nikâh memurumuz bile vardı ama Pusat, Bahar'la birlikte Türkiye'de de evlenmek istiyordu.

"Bahar Çamlı, Pusat Kıraç'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet!" diye bağırdı Bahar hemen. Onu alkışladık, sıra Pusat'a geldi.

"Pusat Kıraç, Bahar Çamlı'yı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Derin bir sessizlik oluştuğunda Bahar şaşkınlıkla ona baktı. Pusat'ı omzundan dürttü.

Pusat dalıp gitmişti. "Tekrar soruyorum, Pusat Kıraç, Bahar Çamlı'yı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Pusat yine tepki vermedi, Bahar şaşkınlıkla onu bir kez daha dürttü. "Ben... ben ne diyecektim?" Pusat kendine gelmeye çalışarak kafasını iki yana salladı.

"İstersen hayır de Pusat!" dedi Bahar triple, bahçedeki herkes gülüştü.

Pusat'ın eli alnına gitti. "Ben heyecandan unuttum şu an her şeyi, vallahi adım bile gitti benim."

"Damat heyecanlanmış. Damat bey, gelin hanımı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz diye soruyorum, bir kez daha sormayacağım," dedi orta yaşlardaki memur.

"Ediyorum! Evet evet! Ediyorum. Çok çok ediyorum."

"O zaman ben de sizi karı koca ilan ediyorum." Hepimiz alkışladık. Pusat, Bahar'ı kendisine çevirdi ve yüzünü avuçları arasına aldı.

Orada ne dediğini duymadık ama en sonunda Bahar'ın dudaklarına uzun bir öpücük bıraktı, ardından onu göğsüne sardı. Sanki evlendiklerine inanamıyorlarmış gibilerdi.

"Yani madem bu kadar meraklılardı, ne diye bu kadar beklediler ki?" dedi Tarık ama bu sefer kıskanç değildi. Aksine onlar için mutluydu.

"Ya ben evlenecektim Puşat'la," dedi Ahu yine üzgünce.

"Tamam üzülme, ben seninle evlenirim." Keskin, Ahu'nun kolunu okşayıp teselli etmeye çalışıyordu.

"Ya o zaman gel," dedi ve birden Keskin'i dudaklarından öptü.

Bunu gören Ateş tüm düğünü unuttu ve hızla Ahu'ya atılıp onu geri çekti. Keskin şaşkın şaşkın Ahu'ya bakıyordu.

Deniz ve Naz kahkaha atarken Ateş bayılacak gibi duruyordu.

Ateş bir dizinin üstüne çöktü ve Ahu'ya baktı. "Kızım, kızım sen ne yapıyorsun?"

"Keskin benimle evlenecekmiş baba, o yüzden onu öpmem gerekti."

"Öpmen mi gerekti?" dedi Ateş dehşet içinde.

"Evet, öyle gerekti."

Keskin eli dudaklarında, annesinin eteğine sarıldı.

"Yanağından öp kızım! Niye dudağından öpüyorsun?" Ateş fenalaşarak kalktı ve çökercesine yanıma oturdu. Babasının haline üzülen Ahu hemen babasının dizlerine ellerini koydu.

"Baba kızdın mı?"

"Kızdım."

"Tamam kızma, çok azıcık öptüm. Kızmasana bana. Anne ya, babama söyle kızmasın. Öptüm altı üstü, niye kızdı?"

"Baban çok kıskanç kızım."

"Tamam Ahu tamam, bir daha kimseyi dudağından öpmüyorsun," dedi Ateş kızımıza kıyamayarak.

"Tamam baba," dedi ve parmak uçlarında uzanıp babasının yanağına bir öpücük bıraktı.

Pusat ve Bahar dans etmeye başlarken Ateş'in eli masanın üstündeki kadehe gitti. Bir yudum aldı, ardından bana da bir kadeh uzattı.

Başımı iki yana salladığımda kaşları çatıldı. "Rahatsız mısın?" Başımı yine iki yana salladım. "Başımıza taş yağacak."

"İçemem Ateş," dedim ve gözlerine baktım.

İlk önce anlayamadı ya da inanamadı. "B-ben doğru mu anlıyorum şu an?"

"Ne anladığına bağlı."

"Ben bir kez daha mı..." Yutkundu. "Baba oluyorum?"

Başımı olumlu anlamda salladım, Ateş dolan gözleriyle bana baktı. Oturduğu yerden kalktı ve beni tek bir hareketle kucağına aldı.

"Ben bir kez daha baba oluyorum!" diye bağırdı heyecanla.

Herkes bize dönüp alkışlamaya başladı, Pusat ve Bahar dans ederken kısa bir an duraklayıp bize gülümsediler.

"Aşkın Alanguva sen beni daha kaç kez bu dünyanın en mutlu adamı yapacaksın?"

Omuz silktim. "Sen beni her gün bu dünyanın en mutlu kadını yapmayı bıraktığın zaman belki."

Gözünden akan yaşları sildim, ona sıkıca sarıldım.

Ateş ve Ateşpare...

Biz sonsuza dek burada olacaktık. Bazıları için bir düşman, bazıları için âşık, bazıları için birbirini yeni tanıyan öfkeli bir çift olacaktık ama günün sonunda yine burada olacaktık.

Ateş, Ateşpare'sine bu acılı dünyada mutlu bir son olabileceğini göstermek için gelmişti belki de.

Belki de mutlu son diye bir şey yoktu ve son nefesimize kadar savaşmaya devam edecektik ama bunların hiçbirinin bir önemi yoktu.

Çünkü ne olursa olsun birlikte olacaktık.

Belki yine savaşacak, vahşi şeyler yapmak zorunda kalacaktık. Belki bazı savaşları kaybedecektik ama biz asla kaybetmeyecektik.

Ailemleydim.

Ben ilk defa Aşkın'ın yaşadığını hissediyordum ama V için de üzgün değildim çünkü o her zaman benim bir parçam olacaktı.

Artık sahne sadece Ateş ve Ateşpare'ye aitti.

Bu Ateş ve Ateşpare'nin hikâyesiydi, sonsuza dek sürecekti.

SON